

LYŠKÁNORA 113

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1089 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Křivej * Novinky liscannorské 1088/89 *

* Každý den není posvácení II *

Motta tohoto čísla

„...Já Ieronýma vezmu do vleku...“

Babačan Borůvka

„...Já jsem se u něj... doslechl...“

Jonas Wreda o Revenanovi

„...Jsem dobrodruh, ale ne hrdina...“

Babačan Borůvka

Křivej

Rozhovor s Janem Křivým připravil, vedl a sepsal
Babačan Borůvka

**Vítej, nejdřív se zeptám, jak ti mám
vlastně říkat. Jene, Honzo nebo Křiváku?**

Tak Křivej to je moje příjmení, žejo.
Moje jméno je Honza. Nebo jako Jan. Záleží na
tom...

Lidi ti běžně říkají Honzo.

Šéf Jane, žejo. Nebo šéf, jako v tu chvíli,
kdo, s kým já se bavím, žejo. U koho jsem
zaměstnaný. Tak ten mi většinou netyká, žejo.
Takže jako, jak k tomu prostě přistoupíš. Prostě Jan
nebo Honza, jako. Slyším na oboje, jako. Záleží na
situaci.

Kolik ti je let?

Hele, jestli tatka povídá pravdu, tak
dvacet sedm.

**Ted' je rok 1088, takže ses narodil na
začátku šedesátých let. A kde to bylo?**

Může bejt. No, ta naše farma u
Marrburku, žejo. Jako to je, my jsme samostatná ta,
samostatná farma.

Takže nějaká samota.

No, dalo by se to tak říct. Samota, nojo
jistě. Stavení, hospodářství. Není to žádný velkej
statek.

**A čemu jste se tam věnovali?
Pěstování rostlin nebo jste chovali nějaká
zvířata?**

Tatka je normální zemědělec, jako. Od
všeho – jak dobytek, tak to, co se urodí na políčku.

A měl jsi sourozence?

Ne, žádný, žádný, žádný.

**Jenom sám. Říkal jsi, že tě ta práce na
poli moc nelákala, tak jsi odešel.**

Jo, jo, jo. Jako s tátou jsme se...táta
Radan jako, pohádali jsme se, ale mě ta farma fakt
nebavila. Jako, on říkal jako, že sice nejsem nějaký
budižkničemu, jako jo mě to šlo, ale mě to prostě
něbavilo. On tam nějaký čeledíny má, našťestí.
Jako, kdyby tam nikoho neměl, tak jsem tam asi
zůstal. To bych ho v tom nenechal. Ale on prostě si
může hospodařit sám, já u toho nemusím hnedka
bejt, žejo. Jako vracím se to, vracím se domů. Čas
od času mu něco přivezu. To jo.

A tvoje matka žije?

Já jí neznal.

Neznal jsi svoji matku?

Táta říkal, že už není, jako. Když se vo
ní to, když se vo ní vyjadřoval, jako bylo poznat, že

vona u nás byla. Že jsme tam, že táta se mnou
nepřišel do nějakýho hospodářství jen tak sám, jako
že s náma tam ta máma ještě byla, když jsme byli
malí všichni, žejo. Protože tam byl ještě někdo jinej.

Tys byl malej, táta asi ne.

Já byl malej, táta nebyl malej, žejo. Ale
to von vždycky říkal: „Ta moje květinka“. A říkal
takovýhle ty věci, ale není jako. Není, není a nevím,
kde jí hledat. Von je dycky naštvanej, když na
tohleto přijde ta řeč.

**Tys mu tedy řekl, že odejdeš a on asi
nebyl nadšený...**

Von to tak pochopil, protože když jsme
byli blízko u Marrburku, žejo, tak jako já jsem čas
od času někam prostě vyrazil. Já, von byl naštvanej,
protože třeba něco jsem nestihl. Měl jsem něco
udělat a jako udělal jsem to pozdě, žejo. Tak mu
bylo jasné, že asi nějakým způsobem brzo asi
pláchnu.

**Jak je to dlouho, co jsi...ty říkáš, že se
tam vracíš, ale kdy jsi, jak se říká, zlomil tu hůl?**

Tyjo, jako vopravdu vážně? Jak dlouho
to táhnu? Tak po těch hospodách a těm
obchodníkům? Jako jak dlouho to tak asi tak může
bejt vážný? 5 let, jestli jim tak jako hodně
pomáhám? Jako do těch dvaceti a něco, jsem se
držel na tý farmě. Ale jako nechal jsem se pořádně
zaměstnat, já nevím, třeba před pěti lety. To bylo
nějaký pořádný zaměstnání. Že jsem někomu hlídal
hospodu.

Takže vyhazovač.

Jako, když bylo potřeba pomoci ještě s
něčím jiným, tak jsem pomáhal samozřejmě s něčím
jiným, ale jako votrapové, co prostě se přepili. Jako
nejdřív po dobrým, kdyby už do někoho šťouchali,
tak je prostě vyvést před hospodu.

**Také jsi říkal, že jsi putoval s
karavanami jako ochranka.**

To byli ti obchodníci.

**Dostal ses někam dál, řekněme za
hranice Gwendarronu?**

To moc tak né. Spíš jsem tady
pendloval. Takový...třeba ten Golzarad-Marrburk,
Marrburk-Golzarad. To je takový...jako daleký
výpravy to né. Vono těch chlápů a pobudů, který
otravovali obchodníky, se tady našlo dost, takže

člověk měl práce taky dost. Jako nebylo to nic
vážného. To co se teďka semlelo, to byla velká
šlamastyka. To se ještě nestalo.

**K tomu se dostaneme. Ještě se zeptám.
Byl jsi někdy v Nurnu?**

Myslím, že né. Ne, né, Nurn, né. Nurn né.
Jako slyšel jsem vo něm, jestli jsme tam byl jako
malej někdy, s tátou, ale...

Táta asi jako zemědělec nemůže...

No, svého času jsme pro něco někam čas
od času jeli, jako jo.

**Ale Nurn je přece jenom štreka cesty
a ten zemědělec těžko může odjet na nějakou
delší dobu. I když jsi říkal, že máte čeledíny, tak
ani na ně se člověk nemůže úplně spolehnout.**

Jak říkám, na pár dnů táta mohl zmizet,
jako jo, to hospodářství jako v tu chvíli nespadlo,
protože se tam měl kdo o to postarat.

**Takže jste tam měli nějaké
důvěryhodné lidi, jinak by tam potom mohl najít
pusto, prázdnou.**

Jak říkám, měli jsme tam prostě
čeledíny, jako. Měli jsme ještě placený ty, kdo se
tam o to staral. Proto to nebyl takovej...no byl a
nebyl problém, jako když jsem zmizel. Jako tátovi se
to nelíbilo, takže to byl velkej problém, ale nebyl to
problém v tom, že jsem věděl, že to jeho
hospodářství bude fungovat dál.

**Dobře, tak dál. Ty jsi si oblíbil boj s
kopím. Má to nějaký důvod?**

No, tak jako co si budeme říkat. Vono
kopí jako není moc drahý, žejo. Jako když začínáš
tak na pořádný meč nemáš jako jo. A od táty jsem
jako nějaký meč jako něco do vínku nedostal. Jako
ten prostě tak jako fajn, chceš jít tak jdi. Já ti s tím
jakoby nepomůžu, jako jo. Sice můžeš se vrátit,
nebylo to ve zlým jako můžu se vrátit, ale nijak mi
s tím nepomohl. Meč je drahá záležitost, ošacení
žejo nějaký trošku, aby lehký brnění jako fajn to
jsou furt nějaký prachy navíc. Takže kopí jednak
bylo levnější a co si budeme říkat, i předtím jsem se
setkával s vlkami a vlka si udržíš od sebe dobře tím
kopím. Je dobrý, když si to prostě nepustíš k tělu
(bouchá pěstí do stolu).

S tím můžu jenom souhlasit.

Protože voni nejdou žejo jenom po těch
vobchodnících, který ty chráníš, ale jdou třeba i po

těch koních. Nebo vobchodník šel s dobytkem, táhnul s sebou dobytek. No tak ty to potřebuješ vod toho odehnat, žejo. Jako mě, jo jasně můžeš máchat mečem, ale mě je furt krátkej. Kopí je delší. Přinejhorším jde hodit.

Ale pak už ti nic nezbyde.

No, jasný, nó. To už bylo jako kdyby si hodil po vlkovi kopí a on zůstal na místě. Většinou se rozprchlí a než to, tak si ho mohl sebrat zpátky. Jako neříkám, že jsem ho házel někam do dálky. Neházels ho nikam přes pole.

Musel jsi někdy zabít během té práce?

No řákej vlk jó, někdo dostal hodně velkou nakládačku.

Nemyslím zvířata, myslím lidi.

To né. To mě pod rukama né. Nevím vo tom, že někdo by třeba po té nakládačce vodušel z tohohle toho světa, to se mi nedoneslo jako a protože jsem se tam vracel, tak to bych asi věděl, kdyby byl řákej průšvih jako. Že někdo se třeba neprobral. Jako řákej lapkové taky posekaný byli, ale většinou se to dalo na ústup jako všechno.

Tak teď bych se přesunul k tomu poslednímu incidentu. Ty jsi cestoval jako ochranka karavany.

Nó karavany...

Tak nějakého obchodníka.

Obchodníková dcera to byla.

Jenom ve dvou jste šli?

Néééé, nás bylo víc podstatně. Byl tam kočí, byla tam ta obchodníková dcera, byly tam ty dvě chůvy, služebný, já nevím co všechno voni, jako ty dvě ženský, byly. No a pak jsem tam byl já. A pak tam bylo těch pět elfů. Vojáků.

Pět elfů?

Nó...

Jako oficiální armáda?

Ne, ty byly taky najatý.

Takže to nebyli vojáci, byli to žoldáci.

Jako nepřipadali mi jako, že by byli...to né,né,né, to nebylo jako, když vím, když jsem

procházel bránou, tak vím jak vypadali oficiální vojáci co hlídali města, třeba právě ten Wilf, kde jsme začínali. Ne to takhle voni nevypadali. To mi nepřišlo.

Počkej,Wilf. Wilf je daleko.

My jsme jeli z Wilfu, no ano.

Tys mi říkal, že jsi nikdy necestoval daleko, ale Wilf...

No, to bylo furt po těch cestách? Jako to mi nepřijde tak daleko, jako. Jako na sever jsme moc třeba nejezdili jako.

No Wilf, co já vím, taky nejsem moc zcestovalej, ale Wilf je až za Mallikornem.

Jako takhle já jsem jezdil vždýcky po obchodnickejch a velkejch cestách. Jestli ty to bereš jako...mě to přišlo, že to bylo...Když se prodíráme lesem a jdu po nějakých prostě stezkách, kterejma choděj občas jenom nějaký lesníci a divá zvěř a podobný věci, no tak takovýhle výpravy jsem nedělal. Tyhlety výpravy mi přišly rychlý, protože to byly prostě cesty, kde člověk mohl jet prostě na koni, mohl jet docela rychle, trvalo to rychle, bylo to relativně pohodlný a v zimě moc nic moc. Jako v zimě jsem to vynechával. To jsem spíš byl na farmě.

Takže tam bylo pět vojáků, tedy pět elfů z Wilfu, dvě chůvy, ta dcera a kočí. Jsi říkal.

No.

A ty.

Jo.

A putovali jste z Wilfu na sever.

No.

To jste vezli nějaké zboží nebo jste jenom přepravovali tu dívku?

Vona jela sjednat nějaký obchod.

A ona byla taky elfka?

Vona byla taky elfka.

Pak vás teda před Marrburkem přepadli.

No před Marrburkem. Stalo se to u vesnice Záhory. Asi u Záhory. No, mohlo se to stát

u Záhory. Jako já přesně nevím, kde se to stalo. Protože já jsem se odbelhal do nejbližší ty, nejbližší vesnice a já jsem o sobě moc nevěděl. Já byl fakt potrhanej, moc potrhanej.

A proběhlo to přes den na cestě nebo v noci?

Bylo to přes den.

A byli to vlci...

No, jenom vlci, netopejři a ten člověk. Nikdo jinej.

Kolik bylo těch vlků?

To ti fakt nevím. To nevím.

Asi to proběhlo rychle.

No, mě ten vlk hodně roztrhal.

A přežil jsi to jediný.

O nikom jiným nevím. Nebo takhle, zbyli tam ty vojáci, ty byli mrtvý.

Potrháný.

Zbyla tam ta jedna komorná, chůva nebo nevím co všechno dělala, byl tam mrtvej ten kočí, ale nebylo tam ani tělo té naší dcery toho obchodníka a nebyla tam ta druhá chůva.

Jak se vlastně ta dcera jmenovala?

Jo, ta obchodníková princeznička se jmenovala Pran Serrat . Stejně jí všichni říkali paní, milost paní, vážená slečno...

Ty jsi se tedy probral, viděl ten masakr kolem sebe a pak ses nějak dostal do nejbližší vesnice, kde ti poskytl pomoc. Pak jsi šel do Marrburku a narazil na nás.

Tam jsem se přihlásil na stanici. Nenarazil jsem na Vás. Tam ten šéf vod té posádky tam, když jsem mu odvyprávěl co se stalo, tak říkal, že jako něco taďy mám, půjdeš se mnou a dovedl mě do té hospody, kde jsme se setkali, abych Vám odříkal ten příběh. Takže asi mu to připadalo pro Vás důležitý nebo společný. Protože to co vy jste popisovali, tak vy jste popisovali nějakýho toho, že by mohl bejt podobnej.

Takže teď tě u nás drží touha pomstít se.

Nóóó, pomstít jako. Jestli ta holčina toho našeho obchodníka přežila. Já mám furt nevyplacený peníze.

Myslíš u toho obchodníka. Ale ty jsi nesplnil svůj úkol.

Já jsem nesplnil svoje. Ale já ani nevím co se stalo. To je ještě ta horší varianta. Kdybych mu mohl říct jako podívejte se, my jsme to podělali, všechny nás pomlátili, co já vím, byli to krollové, umlátili nás palicema a podobný, tak já vím co se stalo. Jako vím co se stalo té jeho dcerce, všechno v pohodě. Ale já teď...jako mám přijít za ním: „Podívejte se, přišel řákej chlápek ze severu, protože byl asi hrozně bílej, jako pomlátil všech těch Vašich vojáků, mě jeho vlci roztrhali, roztrhali Vaši služebnou a sebrali Vaši služebnou a sebrali Vaši dcerku.“ No, to mu fakt radši neřeknu.

To se dá pochopit.

Hlavně byl jeden. Jako.

Ale už je to delší doba co se to stalo. Asi měsíc?

No, mohlo by to tak bejt 15.3.

Takže víc než dva měsíce. Teď je 27.5. Pokud ho najdeme, tak se samozřejmě můžeme zeptat, ale šance, že ji najdeme živou a zdravou...moc bych na to nespolehal.

Jako podle toho co já jsem tam jakoby prohledal jako jak všichni potom tam vypadali, tak to vypadá, že ji nic neudělal. Na místě.

To je možný, ale určitě ji netahá 2 měsíce s sebou.

Já nevím. Jako to byla moje část příběhu. A když jsem slyšel Vaší část příběhu, tak jsem začal přemýšlet, jak by to do sebe mohlo pasovat. Furt nevím jestli je to ještě vopravdu ten samej člověk. Ten von to není člověk, co jsem pochopil. A proč by si bral tu naši elfku? Vy jste něco naznačovali. Von měl elfskou tu.jeho žena byla elfka? Von byl vysazenej na elfky?

Takhle, já jsem ho poznal až po tom, co se mu to stalo a jenom na pár dní, ale pokud vím tak žádnou ženu neměl. Chlapi říkali, že měl něco s nějakou upírkou, ale neslyšel jsem o tom, že by to byla elfka.

Takže elfka upírka?

Neslyšel jsem o tom, že by to byla

elfka.

Ale jako hele, já nevím. Ztratil jsem to, ztratil jsem hrozně moc krve. Takže já třeba nevím jestli jsem se do té vesnice doškrábal ještě ten den. Jestli to bylo za den, jestli to byla za dva, jako. Jako von se mi nepostavil. Von se mi nepostavil, ten jeho vlk mě totálně rozškrábal. Jako to bylo naprosto neskutečný. Jako proto jsem se právě divil, že ten dal toho vlka, co tam byl v tom křoví na nějakou jednu ránu, jako. Mě tyhle ty vlci, co tam byli mě přišli mnohem víc odolný.

Myslíš ty co Vás přepadli?

Ty vlci co nás přepadli. Vypadalo to jako vlk, ale klasické vlk, který napadal naše prostě ty výpravy, na kterých já jsem byl, tak to bylo zvíře. Jako ty si byli...byli si víc jistý, když jich bylo víc, tak jako mohli něco rozsápat, ale jako tohle, to mělo větší sílu než normální vlk.

To je zvláštní.

Hlavně když to, když jsem šel do mrákot, tak von zmizel. Já jsem prostě toho vlka furt ze sebe chtěl sundat. Je na tobě vlk, prostě tě drápe, kouše tě, jako já jsem se ho snažil prostě vodhodit, to znamená já jsem koukal jestli to půjde dopředu, dozadu, jestli to půjde do strany, kam se prostě mám vrátit a tohleto. A najednou prostě, když bylo jasné...už se to se mnou začalo točit, prostě už jsem šel k zemi, tak von ho...asi ho odvolal. A náh tak jako, jak jsem potom vnímal, tak mě připadalo jak najednou...lusk...a byli pryč. Všichni.

I s těmi ženami.

Jo.

Tak možná jsi prostě omdlel a probral ses, když už tam nikdo nebyl.

Ale i tak mi připadal, jako hrozně rychlej. Moc rychlej.

Těžko říct, jak to mohlo být.

Taky bych se na něco zeptal. Jak jsme se bavili s panem Vestou a panem...nemůžu mu přijít na jméno...

Wreda? Jonas Wreda?

Jo panem Wredou, tak ten pan vyšetřovatel jako nejede si trochu na vlastní pěst? Protože já jsem si myslel, že von Vám byl přidělený. Ale von Vám prej nebyl přidělený úplně. On se k Vám tak nějak jakoby přidělil.

Protože já, když jsem viděl tu mapku, žejo jako jo všechny věci co se tam staly jsou špatný. Bylo by dobrý, kdyby se všechny věci co jsou na té mapce nestaly. Ale u některých z těch věcí jsem si říkal, jako tohle mohl být ledaskdo, jako u některých věcí jsem si doslova a do písmene říkal: „Tenhle ten jestli šel opilý z hospody a spadnul hubou do potoka, tak se to mohlo stát taky. Takže mě to připadá, že je to jako kdybychom měli dělat inventuru všech lapků a loupežníků v celém království. Jako kdybysme měli jít po té mapě.

Lapků a loupežníků? Spíš vrahů.

Nebo vrahů no tak jako.

To je taková složitější historie.

Mě by zajímalo...mě totiž napadlo, že nějaký ten křížek na mapě nějakým způsobem souvisí s našim panem vyšetřovatelem.

Jo, to je pravda. Jemu zmizela dcera. Nebo spíš on našel svoji dceru zavražděnou.

A kdo mu poradil, že s tím máte co společného Vy nebo ten Váš bejvalej známej.

To se tuším dozvěděl v Marrburku. Je to zvláštní. Takhle do Marrburku došel list od barona Kavky z Erixu.

To jsem slyšel, to je nějaký co hlídá nějakou tu bránu nebo přechod nebo hranici s vedlejším královstvím. Takovým. Zvláštním královstvím.

Není tak úplně vedlejší, spíš podzemní. Já pocházím z Erixu. My tam vlastně bráníme ten průchod. Tam dole žijí trpaslíci. Ale v Erixu samozřejmě všeobecně neví, že jsou tam dole i nemrtví. Já sám jsem tomu nechtěl uvěřit, ale teď už tomu věřím. Ten Korman se tam nějak nakazil.

To jsem taky nějak z toho vyprávění pochopil. Ale von se nakazil, ale má jim to za zlé. Co jsem pochopil. On s nima není jakoby správněnej.

On se z toho snažil dostat, ale těžko říct, já mu do hlavy nevidím. Každopádně, když se vyskytly všechny ty události...já nevím jak na to ten pan Kavka přišel.

Já jsem pochopil, že on je to prej baron.

Je to baron.

Je to baron.

Jeden z nejmocnějších šlechticů tady v království.

Takže pan baron Kavka, který to tam má nějakým způsobem na starosti, tak je zároveň takovým jakoby tlumočnickem. Pochopil jsem, že s tou podzemní říší, že to není jakoby otevřená válka, že se tam dodržují nějaký, když to řeknu jako, snažej se nějaký pravidla jakoby držet. Někáký oficiality, že tam jakoby dělaj, že to prostě není takovým způsobem, že pan Kavka může vtrhnout s vojákama prostě jen tak dovnitř. Že to prostě nejde.

On asi dobře ví, že by to dopadlo špatně.

To je jedno, ale prostě, že se to nedělá. Nejenom, že jsem pochopil, jako že by to nemuselo dopadnout dobře jako v tom smyslu, že by je pobýli, ale že by to bylo prostě vyhlášení války tomuhle tomu...někomu, kdo se tam o to stará. A to znamená on dělá nějakou jakoby, i když to je hnusně řečený, hláskou troubu...diplomata, diplomata...diplomat se tomu říká. Takže von dělá diplomata. A není to, že za to může pan Korman, jenom jakoby přetlumočený stanovisko tý říše? Já jsem pochopil, že nemusí to být teďka, ale kdysi, když vy jste vyprávěli, že teda von se nějakým způsobem nakazil, von je něco jako upejr. Nebo je upejr. Tomu já nerozumím jako. Ale von se s nima jako, to nebylo úplně jako, nerozešel se jakoby v dobrým. A oni ho chtěli, on je nechtěl, takže mě tak jakoby napadá, že pokud von je volnej a voni by ho chtěli a nemůžou ho sebrat tak si vymyslej pohádku a nebo ušijou tudle tu...nebo ušijou tohleto, že třeba budou dělat nějaký špatný věci. No a pak vydaj oficiální stanovisko, že pan Korman za to může, pan Kavka to bude tlumočit tady a tady na něj bude vlastně vydané jakoby zatykač.

Takhle pan baron s nimi určitě nespolupracuje. Pan baron...

Ne pan baron nespolupracuje. Pan baron svědomitě předal...on dělá...on je diplomat. On těm lidem do hlavy nevidí. On, když prostě někdo řekne...

Ale oni nemají, aspoň to jsme si ještě před pár měsíci mysleli, žádný přístup ven. Přes tu bránu se ven nedostanou. Tam jsou neustále strážé.

Já jsem slyšel, že někák jakoby vzájemná komunikace tam je. A je tam nějaký obchod. Prej, údajně.

Obchod probíhá, ale tak, že obchodníci shora chodí dolů, ne naopak. To by baron Kavka nikdy nedopustil.

Ale zprávy si taky určitě můžou předávat, žejo. A pravděpodobně to nemusí být jedinej vchod do týhle ty...

To asi není, to jsme zjistili na jaře u Záměře, že vylézají i jinudy a proto, podle mého by se to mělo celé zatopit. Minimálně tam zasáhnout vojensky.

Jako celý zatopit zase na druhou stranu, jako někdy o nich povídáte, jako že jsou to hrozně zlý a mocný všeho, na druhou stranu, kdyby byli zlý a mocní jako všeho, tak asi by to tady všechno vypadalo jinak. Já si myslím.

A za to musíme být vděční...za to vděčíme panu baronovi. Že je s celým Erixem na stráži.

No, pokud můžou lízt i někudyma jinudyma, tak spíš vypadá, že se spíš něčeho ještě držej jako. Že zas tak úplně arcizlý jako a mocný všeho asi nejsou. Možnost maj, ale něco jim v tom brání. A vypadá to, že jim v tom nebrání někdo, ale že si v tom bráněj sami. Někákým způsobem. Že prostě držej nějaký, jak se tomu říká, koko, kode, koder? Nebo že maj nějakou jakoby čest?

Takhle nemrtví jsou čistý zlo a nemůžou mít žádnou čest. Je pravda, že v tom podzemí žijí živí a nemrtví. A ti živí nějakým způsobem s těmi nemrtvými vycházejí. A nemrtví nemají žádnou čest a ten kdo spolupracuje s nemrtvými taky nemá žádnou čest.

Nó, možná asi v tom nějaký malý rozdíl ještě asi budou, jakože nebude až takovýhle černý nebo bílý. Tam bude nějaký ale. Jako pan Vesta a pan Wreda jako říkali, tak prej vy jste tam někdy v minulosti nějakým způsobem byli. Nebo některý členové týhle výpravy tam v minulosti byli.

On je najal baron Kavka, aby tam vyšetřili co se stalo...takhle jeden z těch obchodníků, kteří měli povolení tam obchodovat zmizel. A oni byli najatí, aby ho našli. A došlo tam ke konfliktu s nemrtvou upírkou. Vládkyní jednoho z těch podzemních měst.

S tou vládkyní, to právě pan Vesta a pan Wreda...voni říkali, že tady máme nějaký království, žejo máme tady nějaký města a máme tady nějaký barony, který mají prostě nějaký území a má to nějakou jakoby strukturu, žejo. Nahoře

máme pana krále a prej v tomhle tom nějak jakoby nevíte, jak to tam jako je u nich. Jakoby, že to je tam takový nějaký, někdo by řekl, rozhodaný?

Probíhá tam občanská válka. Ale družina se dostala jenom na kraj toho...nedostala se až k hlavnímu městu. Takže se tam zapletli do nějakého souperení místních náčelníků, šlechticů nebo jak jim říkat. Přišli do města, kterému vládla upírka, došlo ke konfliktu při kterém družina prohrála. Několik jich zabili, několik zajali. Zajali Wredu, zajali Bolbucha, ale toho už nepoznáš. Jenom Vestovi ještě s jedním člověkem se podařilo utéct. No a zajali i Kormanu a za trest ho proměnili v upíra. Nakonec je propustili, oni vylezli ven a vrátili se zpátky.

Co tím ale sledovali?

Že je pustili? Protože těm, co utekli, se podařilo sebrat nějaký předmět, který pro ně byl důležitý.

A ten jim potom vrátili?

Ano, to byla výměna „zajatců“.

Aha, tahle to teda bylo, mě na tom přijde jako divný, že furt se tady říká o tom Dormalu, potom se tady říká o panu Kormanovi, ale oni vzájemně, pan Korman by měl být na ten Dormal naštvaný, žejo.

Já se obávám, že mysl upíra asi nikdo z nás nedokáže nějak posoudit.

Tak jako vy jste, co jste tak jakoby popisovali, tak von byl prostě furtovej. Von byl dost svérázný jak jsem pochopil, jako už předtím...

Jak říkám, já jsem ho předtím neznal. Ale těsně po tom nakažení mohl být svůj, ale za ten rok, dva se mohl změnit.

Dokonce tady padlo něco o tom, že von vlastně od Vás nějakým způsobem odešel nebo byl někým unesený, že ho někdo držel a něco na něm zkoušel?

To proběhlo v tom Dormalu, když byli zajatí a oni ho měnili na upíra.

Ne, ještě potom.

Potom, to už jsem se k nim připojil, se vrátili do...tíhle lidí, já tedy momentálně taky žiji společně ve vesnici a ten Korman tam měl dům a když se vrátili, tak Vesta, který tam

působí jako starosta, mu řekl, že už tam prostě žít nemůže jako upír. A tak ho vyhnal. Nebo vyhnal, on to pochopil, takže pak odešel.

Hmmm, protože jste říkali něco o nějakým Revenanovi, tady padalo, že na něm něco zkoušel, že upejří se většinou boje světa. Nedělá jim to dobře.

Revenan byl ten kouzelník v Marrburku, za kterým jak jsme se dozvěděli, šel Korman pro radu a on mu nepomohl, naopak ho zneužil a doplatil na to, protože byl pak usvědčen, že s ním spolupracoval a byl pověšen.

Spolupracoval...já jsem to slyšel spíš tak, že pan Korman spolupracoval s tím Revenanem nedobrovolně, jako že na něm dělal vlastně pokusy. Co jsem pochopil. Aspoň tak jste to říkali.

On mu řekl, že ho vyléčí a proto se těm pokusům nebránil, protože doufal, že mu to pomůže.

Ale to vypadá, že byl ještě furt svůj. Jako člověk, kterej je nemocnej, tak se chce vyléčit.

Dobře, ale když u toho zabije desítky lidí...

No tak dobře...desítky?

Dobře, uznávám že všechny ty křížky nemusí být jeho práce, ale...

Jako myslím si že ne, jako já když jsem viděl tu mapu a viděl jsem ten popis, tak jak říkám, takhle půjde nějaký starý vožral z hospody, někde nacamraný spadne z lávky do potoka a rozmlátí si hlavu vo ten, rozmlátí si hlavu vo šutr, to vůbec nemuselo být...

A utrhne si u toho ruku...takových tam bylo celkem dost.

Jó? Prostě některý věci, který tam byly, tak jsem si říkal, jako uděláme si seznam všech loupežníků a lapků a vrahů v celým království a máme co dělat do skonání věků. To takhle nejde.

Dobře to teď asi nevyřešíme. Tak ti ještě jednou děkuji za podnětný rozhovor.

Novinky liscannorské 1088/89

Sečen se stal jako obvykle měsícem, ve

kterém je sklizen Jantern. Úroda byla tento rok mimořádně slabá. Do plně velikosti dorostl pouze jeden plod vzácného stromu. Janterník zakoupil za cenu 2000,- zlatých pan Babačan.

Na podzim začal opět další školní rok. Školu v současnosti navštěvuje čtyřhodných sedm žáků. Zahájení výuky se neslo ve slavnostním rázu, neboť za vzorný prospěch v minulém školním roce obdržela Mína Nórienská nově zavedenou medaili od starostenského úřadu. Starostenská medaile obce Liscannor bude od nynějška předávána vždy nejlepšímu žákovi. S medailí je zároveň spojena částka 100,- zlatých, která je určena na případná další studia nadaného dítěte. Mína je na svojí, po zásluze získanou medaili, náležitě hrdá.

15.11.1088 se v Liscannoru slavila svatba Jonase Wredy a Sylvany Linfalasové. Velmi pěkný obřad proběhl v důstojné atmosféře za účasti celé vesnice a z nedalekého Nurnu přijeli i rodiče Jonase Wredy. O jídlo a pití se postarali Luncius a kuchaři z hostince U klobouku z Nurnu a tak se hodovalo a pilo celý den za doprovodu rybné muziky, kterou obstarala hbití kutálka Veselí braši. Novomanželé obdrželi hodnotné dary a přijali společně příjmení Wredovi. Vskutku pěkná událost.

Koncem roku proběhla tradiční oslava Novoroku. Starý rok 1088 byl poznamenán několika tragédiemi i dramatickými událostmi, ale určitě lze říci, že druhá polovina roku již byla klidnější a mnohem veselejší a že lze do dalších měsíců hledět s optimismem. O tradiční ohňostroj se tentokrát postaral pan Grub a o muziku opět Veselí braši. Tak na zdraví - O.V.

Dům č.p. 48 po padlém Al Rahemovi zakoupil za částku 4000,- zlatých pan Nif. Do domu se ihned nastěhoval.

Premiantkou školního roku 1088/89 se stala Vanda Pešková. Dosáhla skvělého studijního výsledku. Vynikajícího prospěchu dosáhla i loňská premiantka Mína Nórienská. Obě děvčata měla stejný prospěch a protože premiant může být pouze jeden, rozhodl o prvenství los. Oběma gratulujeme. Starostenská medaile bude Vandě udělena na začátku dalšího školního roku.

Pro rok 1089 byly z obecní kasy vyplaceny následující částky. Obecná škola dostala vzhledem k vyššímu počtu žáků pro tento rok 1200,- zlatých. Hrobník a obecní pasák dostali přidáno za celoročně spolehlivě odváděnou práci také. Jejich odměna pro tento rok činí 350,- zlatých.

Léto roku 1089 začalo dramatickou událostí. Občan Babačan Borůvka nejprve obdržel

anonymní dopis a následně se stal obětí pokusu o únos. Liscannořané se tak stali svědky nočního útoku podivných tetovaných ženšin na varanech. To jsou létající ještěři. K přepadu se navíc připojila i tlupa grázlů ze Šedova. Útok byl odražen a Babačan byl tak zachráněn. Zatím není nikomu jasné proč k útoku došlo. Babačan pouze uvedl, že si v zimě zatopil nějakými knihami. Celou událost následně přijel do Liscannoru vyšetřovat soudce z Nurnu Blažej Nostrila, doprovázený praporečnickem Hanyšem Lubinou. A Liscannor později taktéž uvítal i velevezácnou návštěvu. Tyto události následně spustily další družinovou výpravu. Žel hned na začátku byl zabit pan Kaplo Drím a Liscannor tak přišel o rybníkáře.

Otakáro Vesta - starosta

Každý den není posvícení II

Zpátky v Liscannoru

Byl to příjemnej rok. Povalování, chlast a děvky. V Nurnu se člověk ztratí a může být pohodlně zmizelý. Voťukával sem si to tam. V Šedově byla spousta příležitostí. Nedávno se tam odehrály nějaký nepokoje nebo vzpoura. Spousta věcí se tam převorala a co si zdejší podsvětí budovalo dlouhý léta se změnilo a šlo pod drn. Tady se jednou možná chytne. Jako tehdy v Altenbruchu. Ale to se člověk musí zaháčekovat. A na to je potřeba spousta peněz. A k někomu se jen tak přidat ke kšeftu to chce merglí víc a taky sem už poučený a vopatřej. A kde teda sebrat další šupiny? Jasně, dyť já sem ten člen tý slavný Družiny. Nurnský družiny. Jižan mě tehdy přijímal do party. Tak se zase vydám za prací. Píše se rok 1087 a začíná podzim...

Koupil jsem si koně. Levně. K tomu sedlo a uzdu. Nějakou tu houni, elegantní šaty už mám dávno a pár takovejch těch serepetiček na dlouhý vejlety. A už jedu. Tlačí mě zadek, sem spíš takovej městskej živel a tohle kymácení mi nedělá dobře. Jedu a přemítám. Jak se na mě budou koukat? Budou si pamatovat na Juliána Chrupu, kterej s nima byl před rokem v klášteře a byl to sakra dobrej chlap, kterej ovšem vlastně vůbec nic neudělal. Neudělal!? Ale udělal, našel jsem přece tajnej vchod, bez toho by se nešli z místa a jeli by z vandru s prázdnou. A taky sem jim celou dobu zvedal morálku. Svatej Daleš támhle a svatá Maura támhleto. Jenom jestli to tak berou voni? Hlavně musím zase překabátit ten můj kukuč na svatýho Chrupu. A taky sem si nechal za pár zlatejch udělat asi tucet takovejch jako přívěšků na šňůrce. Maj symbolizovat svatýho Daleše a svatou Mauru. Tak

jim to rozdám. Určitě se mezi najdou aspoň tři co si tu blbost vezmou. Nakukám jim, že je v tom pozhelnání.

Tak to je teda shledání. Starý známý seděj v hospodě a nasávají. Některý poznávám. Nif, barbar a tahač beden, dřepí rozvalenej a očividně už mezi ně zapad. Tak se s ním vítám. Vypadá, že mě rád vidí a ostatní taky. Malej Babačan. A támhle ten, toho si taky pamatuju. Nebyl s náma, ale když jsem se tady objevil poprvý před rokem s tím Humplanovym poselstvím, tak mi řekl, že sem vzdělanej. Jonas. Elf Jonas Wreda. Vypadá příšerně. Bledej a hubenej. A je tu i ten mrzák Bolbuch. Ale další neznám. Nějaký další mrňavej hobit, jakýsi Dwany. A k tomu ještě Růžička. Jméno pro hobita jak dělaný. Borůvka a Růžička, to mě vylej kybl na hlavu. A nakonec přichází i jižan. Toho znám. Al Rahem. Vedeme řeči. Voni vo kšeftech a já vo svatým posláním. Připadám si jako blbec, ale už se zase vžívám do role. Rozdávám jim ty přívěšky. Že jako pozhelnání. A vida berou si je všichni. Kromě mrzáka, ten se na to tváří kysele, jako že je to blbost. Máš recht, jednoručko. Blbost to je a tuplovaná. Nejspokojenější se mi zdá ten bledej Wreda. Děkuje mi. Objednávám pivo pro všechny. Tentokrát vim kolik mě to bude stát. Ale beru to jako investici. Vochotnou ženskou musíte taky nejdřív zlatit a pak teprve začít dojit.

A pak se to stalo. Sedím U hrocha slabou hodinku. K pivu jsem si objednal i dlabanec, když tu se otevírají dveře a do lokálu vcházej trojice. Tlustej chlap a dva lidi, co mu očividně dělaj ochranku. Jeden má zelený vlasy. Čím si je asi barví? Žabincem? A normálně hned nabízí práci pro Nurnskou družinu. Teda já snad začnu fakt věřit na svatýho Daleše. Hledám práci, jedu sem a kšeft je tady!

Ten chlap se představuje jako Radgul a že prej dělá do dřeva. Ve velkym. Takže žádnéj dřevorubec. A že prej má taky obnovit severní cestu co vede při pobřeží na Cardar, aby se to nemuselo objíždět přes Gorgan. To sem se teď podíval do mapy, abych byl v obraze. Poslouchám dál. Ostatní družiníci pokyvuji hlavama. Sem a tam. A taky potřásaj ramenama. Aha, tak to dřív máme ovšem těžít až za hranicema. A taky to tam tak jako zabrat. Konečně to dává smysl. Zaslechl jsem něco o nějakém městě Zifhar. Netuším ovšem, jestli jsem se nepřeslechl. Poslouchám dál. Jasně obrana cesty a anexe. A že je to pomazaný králem. Ten Radgul tam chce pak žít. Jasně, dřeváku. Rozhlížím se po ostatních, nikdo nemá nic proti. A že kdo se z místních postaví na odpor, tak pomáže pryč. Nebo..., Radgul ohnul palec dolů. Tohle gesto dobře znám. Je mi to jedno. Když budou šupiny, tak co. Nahlas ovšem říkám, že když je to tak, tak my se musíme postarat o to, aby teklo co nejvíť krve. Že zachraňovat lidi je správný. Wreda to oceňuje a ostatním je to asi fuk. A Rahem už chce znát kolik,

že za to všechno dostaneme. Dobře ty. Že prej deset zlatejch na osobu a den. Tak to určitě pojedu. Rahem ovšem chce čtyřicet a zase nasazuje ten důležitěj obličej, kterej už mám prokouknutej. Vzápětí to ovšem kazí, protože dává najevo, že se spokojí s částkou někde okolo středu. Teď se do toho vkládá Bolbuch. Ten je tvrdší a mazanější. Borůvka směřem k Radgulovi hází poznámku, že si kupuje to nejlepší. Radgul ovšem namítá, že se jedná o dlouhodobější práci na několik měsíců a že choulostivější práce bude oceněna zvlášť. Válku v ulicích o teritorium už jsem v Altenbruchu zažil, ovšem dobývání území někde v divočině? To hodně smrdí krví a nechutnostma. Nejsem moc outlocitnej, ale vocamsaď pocamsaď.

Jdeme se poradit mimo hospodu. Do nějaký obecní pastoušky, aby ten Radgul jako neslyšel. Necháváme ho v hospodě u klobásy. Poněkud zlomyslně oslovuju Rahema jako vůdce. Cuká se, že není vůdce, že ten bude teprve zvolenej. Však já vim, černoušku. To si pamatuju odmítnule. Tak jestlipak mě teď nechaj volit, když jsem se po roce určil přijet. Jednoručej hlásá, že budeme postupovat jako armáda. To ovšem může znamenat všelicos. A Babačan říká, že nebude divochy vyhánět, že prej je bude jenom bičovat. A ještě slyším Wredu, jak říká, že král je už starěj. No a? Tak je starěj. Stejně s náma nepojede. A já se ptám jestli s náma pojede kudůk Zifnab, co jsem mu v klášteře po právu zasvinil. Práskl jsem ho tehďa a musel jít spát do sloty. Babačan mi oznamuje, že Zifnab je tuhej, že ho prej, jak už to v životě bejvá, postihlo nějaký neštěstí. Smutně pokyvuju hlavou, ale v duchu se škleším. Byl to pěkně drzej chlapík. A je mi jasný, že hobit Babačan tak nějak mlží.

A jde se volit vůdce. Tentokrát sem přípuštěnej. Před volbou každěj něco slibuje nebo ukazuje něco ze svýho vybavení. A podívejme se. Babačan žvaní něco o tom, že chce léčit lidi a že tentokrát bude vopatrnej a že je mu líto co se stalo minule. U toho minule sem ovšem já nebyl. Takže sem se dozvěděl o skonu Zifnaba celou pravdu. Ten léčitel Babačan ho votrávil! Nalil do něj jed. Málem sem vyprsknul smíchy. Pak mě ovšem trochu zamrazilo. V tyhle partě Léčitel léčí jedem. Co tady asi tak potom dělá Travič? A už se volí. Rozdávaj se takový papírky, na který má každěj napsat koho chce za vůdce. Ovšem není to tak jednoduchý. Ten malej plechovkej Růžička si stěžuje, že už dostal vyplněnej papírek. Že je tam napsáno Vesta. Aha! Takže cinklý volby. Ovšem kdo je to ten Vesta? Tak prej je to starěj papírek, protože Vesta tady není. Nebo vesta tady není. Každopádně ten chlápek musí mít dlouhý prsty, když dosáhne i na volbu, který se neúčastní. Takže se to vysvětlilo. A teď se bude počítat. Mohl sem volit až tři lidi. První dostane tři body a třetí jeden. Druhej dva. Rozhodl sem se volit toho bleďého

Wredu. Byl mi nakloněnej a pod nim by mi bylo dobře. Já dostal dva body. Dva body?! Člověk si skoro ani nestačí rozepnout kabát a hned ho některý chtěj za vůdce. To sou teda poměry. Jenže, pak mi to dochází. Sou to spekulativní hlasy. Vohlá volba. Silný se chtěj navzájem vymazat. To vám nežeru, chlíváci. Tyhle triky dávno znám. A teď je druhý kolo a do něj postoupěj dva s nejvíce bodama. Postupuje trpaslík mrzák a právě Wreda. Volím ho i podruhé, ale nemá šanci. Stejně by měl spíš ležet v posteli. Vyhrává teda trpaslík Bolbuch. Moc dobře vim, že si nevzal můj skvělej amulet a že si na něj budu muset dát pozor.

Všimnul sem si, že je zde s námi ještě jedna osoba. Elf. Má takovej vulgární ksicht. Tak se mu představuju, ale jemu je to asi jedno. Někdo mi říká, že je to Lanar Stříbrňák a že dělá do koní. Koňskej handlíř. Aha, tak to k němu sedí. Ptá se mě co sem zač, tak mu mile oznamuju, že sem člen družiny už dávno a že vim jít v klášteře. Nemám náladu na jeho další pitomý otázky a tak stáším řeč jinam. Že mám asi blbýho koně, protože byl podezřele levnej a tak po něm chci, aby mi v Nurnu pak sehnal lepšího a že věřím jeho obchodnickej schopnostem. A že teda prej jo. A do toho někdo říká, že dobrej kůň je důležitěj, protože může pokopat medvěda. A už je to tady zase. Gwendarron, země medvědů. A ještě ke všemu mi ten malej hňup, kterej tráví lidi, řekl, že sem hobit. Tak já teda nevím. Toho hobita mu nakonec klidněj vodpustím, ale ten mrňavec se najednou začal sápat na lavici vedle mě. Že jinde je strašně plno. Nacpal se vedle mě tou jeho tlustou prdelí a normálně mě vomezil. Sem nakrknutej, ale co nadělám. Řeč zase vrací zpět na naši gáži a o kolik si Radgulovi řekneme. Nejvíc plká Bolbuch. Nakonec je to náš velitel, tak ať plká. A že si teda řekneme o dvěstěpadesát zlatek na den. Jestli dobře počítám tak je nás členů slovnutný Nurnský družiny bude osm, včetně mě. To se mi líbí. Ta gáže.

Vracíme se do hospody, kde Radgul už dojedl. Mám neodbytněj pocit, že ten chlap nějak divně páchne. Tfu! Bolbuch mu předkládá naší cenovou představu a nastává strašně dlouhý vyjednávání. Přetahovaná. Každěj je chytřej, ale mám pocit, že ten Radgul je dost tvrdej a neústupnej. Ten náš starěj trpaslík s hákem tahá za kratší konec. Ale zase se dozvídáme víc. A mám pocit, že o nějaký dřevo až moc nejde. Prostě zábor novýho území. A jede v tom očividně spousta lidí, dokonce i nějakej králův bratranec, jakéjsi vikomt. A noví osadníci sou už sešikovaný na hranicích. Pojedeme teda na sever. Ta oblast se jmenuje Skormat. Nic mi to neříká. Asi pěkněj prdelákov. Mudruju nahlas, že musíme bejt slušný a nikomu neubližovat. Smradlavej Radgul se na mě tváří kysele a náš vůdce mi kyne, abych mlčel. Tak si mlčím. Svoje sem si řek. Co se tam na těch novech územích bude dít je mi totiž úplně jedno, ale svoje

sem si jako Julián Chrpa musel říct. Sem přeci velkej dobrák. A tak poslouchám Radgulovo cynický žvanění o tom asi budeme muset zabíjet, ale Bolbuch k tomu dodává, že jenom toho kdo bude dělat problémy a ostatní se tomu smějou. Wreda se chce taky na něco zeptat, ale vůdce ho vyhazuje z hospody ven. Asi moc žvanil. Ale já sedím dál a tak můžu s uspokojením konstatovat, že zatímco Wreda byl vyhozenej, tak moje "obavy" ohledně vraždění předkládá Bolbuch Radgulovi jako oficiální vyjednávací podmínky. Doslova tomu zasmrádlýmu uprděnci říká, že tady pan Julián Chrpa je muž víry a že nechce násilí. Muž víry, to se mi líbí a sem rád, že sem si pro sebe já, Grim Vepřek, zvolil tohle krytí. Radgula to sice vůbec nezajímá, ale to je mi jedno. Já totiž zapadám. A zapadám do družiny dobře. Za chvíli se vrací i Wreda a kupodivu není na vůdce nasranej. Já bych asi byl. A pak se znova upřesňujou podmínky. Už mě to nebví, navíc mám pocit, že ten tlustýoch páchne pořád víc a víc. Pálej mě oči. Sem asi nějaká citlivka, protože ostatní to nevnímají. Kromě Wredy, ten úplně brečí a kašle. Uf, tak už je všechno dohodnutý. Budeme dostávat dvě stovky na den, deset tisíc hned a pět po skončení akce. A nezáleží na počasí. A sraz máme v Nurnu za dva dny. Odcházím ven. Potřebuju se nadechnout.

Novej kůň

Mám novýho koně a takhle jsem k němu přišel. Když skončilo to předlouhý dohadování, tak sme se dohodli, že si pořídíme v Nurnu nějaký nový vybavení. Je totiž první měsíc roku osmdesát osm a je zima. Ale je nějaká divná. Ta zima. Vono je totiž vlastně teplo. Ne jako teplo, úplně teplo, ale na zimní období je vlastně teplo. A skoro žádnéj sněh. No, a mám strach, že se to může strašně rychle otočit a bejt najednou zima. Tak si chci koupit pořádněj kabát a houni. A taky rukavice. Však se to bude hodit. A hlavně chci toho novýho koně, kterej bude lepší než ten můj stávající, kterýho sem si koupil před pár dnama za čtyřicet zlatek. A sem teda domluvenej s elfem Stříbrňákem, že mi vyjedná dobrou cenu a toho koně mi vopatří. Lanar je člen družiny jako já a chci si ho naklonit na svojí stranu. Nikdy nevíte kdy se něco podělá a bude se vám takový přátelství to hodit. Že ano.

Koňskej trh sme našli snadno. Tak po Lanarovi chci, aby nejdřív prodal toho starýho koně a opatřil mi novýho. A tady musím konstatovat, že Lanar Stříbrňák je blbec! Tuplovanej. Nejdřív vybral nějakou klisnu, co prej není těhotná, a že za tři stováky je to dobrej kup. Nevím, ale tvářím se jako důvěřivej jeliman. Ovšem v duchu bych tomu blbovi nejradši jednu vrazil a zavřel ho do sudu. A že jako jestli kupčik vezme protihodnotou toho

mýho starýho koně. A vyjednávání začne s tím, že tu má na prodej jednu herku! Že mě to nenapadlo hned. Ten náš družinovej handlíř je s tímle druhým handlířem domluvenej. Bere provizi. Začít vyjednávání s haněním vlastního zboží je totiž kravina. Úplná. Já teda rozumím spíš děvkám, ale co platí u děvek platí i u koní. Takže mě zbavil toho mýho čtyřicetizlatýho koně za celejch deset! Za pětku! A to i se sedlem, protože si prej mám koupit nový! Pochopitelně dražší. Novej kůň, nový sedlo. Tak pravil Lanar Střibrňák. Takže mám prej dobrou klisnu co údajně není březí. Teda těhotná, jak řekl koňák Střibrňák. To ať radši říká, že si neuhnala outěžek. A jsem chudší o dvěstědevadesát zlatek. Takže tohle lezení do elfí prdele bylo fakt drahý. No jo, když holt sem ten muž víry.

Vůdce Bolbuch šel s Jonasem Wredou do knihovny a na kartografii. Protože si chtěl ověřit nějaký věci o tom Radgullovi. Celým jménem Radgull Ivar. Wredův otec je prej knihovník, takže to půjde snadno. Je mazanej ten náš velitel. Možná je starěj, ale je protřelej, což se nedá říct o Lanaroví. A ostatní mezitím taky nakupují různé věci. Nějak se mi vykouřilo z hlavy kde se máme znova sejít. Aha. Ještě, že je tady se mnou Lanar. Že prej u nějakýho klobouku. Jako v hospodě U klobouku. Netuším, kde to je, ale Lanar to ví. Takže sme skončili v pěkně drahý hospodě. I když ne tak drahý jako v tom Liscannoru. Takže obědváme a čekáme na ostatní. Naštěstí mě přešla na chvíli ta moje dobrotivost a Lanara nezvu, což sem původně chtěl udělat. Mám vztek za ty koňský dohady. A čekáme a čekáme. A nic. A najednou Lanar řekne, že ten sraz asi nebyl U klobouku. Svatej Daleší, ztrestej toho elfa svým hněvem a sešli na něj sedmero muk a babačanův lék! Takže se na netěhotný kobyle sunu zpátky do Liscannoru, kde snad někdo bude. Jako z našich.

Cesta na sever

Byli tam všichni. A vůdce s Jonasem přinesli informace, že jako ten Radgull i všichni ty ostatní pánové co maj co do činění s tím zábořem ve Skormatu sou prověřeny a že byla ověřena jejich identita. Aspoň něco. A zase se tlačá. A já taky. Mám pocit, že začínám zapadat. Třeba Wreda se mě svěřuje, že tak nějak vůdce považuje za pravověrný dobrodruhy jenom sebe, Růžičku a ještě jižana Rahema. Ten se ovšem se někým zatoulal a nikde ho nevidím. Prej má v Nurnu nějaký kšeft a bude nás pak po cestě dohánět. Taký se kvůli tomu chytul předtím s Radgulem, kterej nám kvůli tomu chtěl krátit gáži. A teď tady není. Tak Wreda má asi pravdu. Ale nějak mě to nevdá. Já si cestu do středu družiny časem stejně najdu. A za chvíli se ke mně naklonil ten Lanar a tak nějak šibalsky mi šeptnul, že Wreda je zhmotnělej problém. To si budu pamatovat, to se mi jednou může hodit. Jen se

popichujte mezi sebou, panáčkové. A nakonec sem ještě zaslechl, že ten oplechovanej Růžička zahulákal, že sme družina svatýho Daleše! To si piš, mrňavče! Akorát mě ten Daleš už začíná trochu srát, protože se musím pořádkem kontrolovat a nutit do nějaký polohy. Slušňácký polohy. A třeba když potřebuju pustit pšouk, tak jdu stranou. No jo, už sem trochu připítej, pije se fakt hodně. A ten chám hostinskěj rejšuje. Dobře to dělá.

A najednou se řeč stáčí na to, že tam ty naši dobrodruzi, myslim jako na tom severu, už byli a to prej v nějakym obludnym podzemí. A že tam žijou nemrtví. Nebo nežijou mrtví? Já vlastně nevím jak takovej nemrtvej žije, zkrátka jsou tam. A Wreda mi doporučuje jakýsi spisek "Živoly vs mrtvoly". Tak to nevím. A vedle zase Lanar důležitě oznamuje, že on se pohybuje výhradně ve stájích. Tak to jo! Směju se a trošku to rozmazávám víc nahlas. Cejtim se dobře. Ta kořalka mi chutná.

Ráno. Příšerný brzký ráno. Je třináctýho. Jedeme do Nurnu na sraz s Radgulem. Scházíme se a jedeme teda na ten sever. On v kočáře a my na koních. Nejsem dobrěj jezdec a tlačí mě zadek. Naštěstí ty naši dva hobíti, Růžička a Borůvka, jedou na ponících, takže zdržování se dá hodit na ně. A takhle putujeme několik dní. Přespáváme v dobrejch krčmách a nemusíme se o nic starat. Navíc už nám běží žold. Střecha nad hlavou, pak brzký vstávání a teplý jídlo. Nestěžuju si. Navíc se v těch krčmách daj sehnat holky. Tak si doprávám. Ale před ostatníma si dávám pozor, když sem ten svatej Daleš..., teda Chrupa, muž víry. Lehký holky se daj tady pořídit tak za tři, čtyři zlatý. Je to sice trochu víc, ale co. Mohl bych si zase jednou otevřít podnik. Jenom já sám, bez proradnejch společníků.

A navíc nemusíme v noci držet hlídky. To je dobře, protože když na vás vyjde blbá hlídka v blbým čase, tak je to blbý. Nejhorší je tzv. psí hlídka. Od půlnoci do čtyř ráno. To se skoro nevypatí ani chodit spát. Takže až přijde čas hlídek, tak se hodlám dobrovolně hlásit třeba na první nebo poslední. Ale co možná budou jenom dvouhodinovky. A nebo by mohl valnou část hlídek odtáhnout vůdce. Stejně řekl, že nespí od tří hodin ráno. Tak marš na hlídku, když nechrápeš! Přemejšlim kolik tomu Bolbuchovi vlastně je. Šedesát? Sto? U kamennýho lidu to stejně nepoznáte. Něco mě na něm fascinuje. Asi ten jeho uražený pačmák a obouručná sekera. Jak bude bojovat? A taky přemejšlim, jak se budu zapojovat já. Rozhodně opatrně. Opatrnost matka Dalešova, nebo tak nějak. Spíš tak jako někoho podpořim. Budu se muset zavděčovat. Budu tomu říkat dotek svatýho Daleše. Na Mauru už kašlu. Kdo má ty svatý pořádky zdvojit.

Je devatenáctý den prvního měsíce a odzadu se přiklátil jižan Rahem. Černej chlap. Dohnal nás. A usazenej je fakt na tom svym dromedárovi. Nenápadnej je ten kradák jako

vždycky. Ale sme komplet, my zabijáci z Nurnský družiny. Ale i k Radgulovi se přidávají nějaký lidi. Zřejmě ten vikomt a další. Zbrojnejsí lid. A jedeme dál. Wreda si stěžuje, že má blbýho koně. Dwany mu na to řek, že si měl koupit chytrýho. Smějeme se. Docela mi ten mrňavec zvedl náladu a navíc je pořádkem docela teplo. Ani nemusim jet v kožichu. A zadek mi už taky ztvrdnul.

V Zámorí

Dvacátýho druhýho jsme dojeli do Zámorě. Takovej první cíl naší cesty. A taky nám naskákaly peníze. Teda pokud to není celý nějakěj podfuk. Nevím proč, ale ten Radgull se mi nějak nelíbí. Pořád mám pocit, že divně smrdí. A taky se tak jako nějak nafukuje. Tak jako divně, těžko se to popisuje. Někdy mu šaty seděj a někdy na něm vypadaj vo několik čísel větší. Bavim se o tom s Wredou. Má taky citlivý vnímání nepříroza jako já. Umí sprádat porvyvy energie. Von na to chodil na univerzitu, mě učil kdekdo a jak kdy. Ale základy sou stejny. Hodláme si na pana Radgulla Ivara dávat pozor.

V Zámorí je několik desítek vojáků a taky ty budoucí osadníci. Venkovani, ženský, děcka i dobytek. Spousta vozů. Zbudovaný provizorní ležení několik set sáhů od samotný vesnice. Těším se do hospody. Je lezavo. Tak kulový a pěkně velký. Družino, marš do toho blátivýho ležení! Že prej tam máme flek. Kus podupaný trávy. A co přístřešek? Tak si prej máme postavit stan. A kde ho jako máme vzít? Tak snad máte vlastní, ne? Dohadovaný s nějakym proviaňákem je fakt potupný. Naštěstí ten černej jižan Rahem někde splašil velkej vojskej stan a že prej bude náš. Rozhodně nemám zájem začít ten stan nějak topořit. Smrdí to prací. Tak navrhuju vůdci, že bych se pokusil pověsit na toho Radgulla a předestřím to o čem jsme se bavili s Wredou. Jako že ten chlap je divnej. A taky, že bych se prošel po ležení a vyzvěděl něco víc o těch osadnících. A taky si chci koupit nějakěj chlast. Ale to nahlas neříkám. Bolbuch mi můj plán schvaluje. Už jsem si všim, že při udílení poslušas mi vždycky tak jako blahosklonně pokyne hákem. Je to vůdce, tak může, a je to lepší než když by mi ten hák zasekl do břicha. Odešel sem. Ovšem na odchodu sem zaslechl hodně drzou poznámku od toho Babačana. Že prej Chrupa bude spát u dveří. Hajzl jeden podměrečnej! To se eště uvidí, kde bude pan Chrupa spát.

Koupil sem si láhev vína a potuluju se po táboře. Tak ty osadníci prej máj na novym území skutečně příslibenou půdu a pan Radgull jim nádvakem postaví i domy. Posbírali se hlavně z okolí gwendaronskýho města Riven. Osadníci. Aspoň, že tohle se potvrdilo. Tak si s nima povídám a zmiňuju se o svatym Dalešovi. Netušej o čem

mluvim, ale respektuju to. Tak.

A vida, tak stan už postavili ty naši kumpáni. A teď řešej voheň ve stanu. Tak dříví si sbírejte sami. Hlavně ať je teplo. Rahem najednou říká, že se prej maj sekat koním nohy. Asi mi unikl začátek, nebo je ten přímoudlo uchyln. Nebo má jenom blbý vtipy. Tak radši oznamuju vůdci, že se vydám najít toho Radgulla a pokusim se něco zjistit. A že ten chlap bude asi ve vesnici. Trpaslík mi dává svolení. Skvěle. Jenom, a nevím proč, mi přiděluje na splnění úkolu ještě hobita Borůvku. Pffff..., nejsem z toho nadšeněj. Ten hobit má vzácnou schopnost se tak do všeho divně motat. Na druhou stranu ovšem vůdce jasně řekl "přiděluji ti". Takže sem vlastně nad nim. Nad Babačanem, ne nad vůdcem, to dá rozum. Nijak to nekomentuju a odcházím s Borůvkou. Přemejšlim co s nim. Asi ho postavim na hlídku. Tak hni s sebou, hobite!

Výzvědy

Samozřejmě, že jsou v hospodě v Zámorí. Ta knajpa se jmenuje U krivýho koně. Vlezli sme dovnitř. Radgul sedí s těma jeho dvěma kumpánama u stolu. A s nima ještě další dva. Hodláme si sednout k jinýmu stolu. Říkám Babačanovi ať dává pozor, že se pustim do šmírování. Tajný čarodějnický šmírování. Hodlám se pustit do odposlouchávání. Tak kulový! Radgul nám oznamuje, že tu hospodu má zabranou pro sebe a ať koukáme vypadnout. Že naše místo je v táboře. Namítám, že se chceme jenom najíst, ale vůbec s náma nediskutuje. Ty prevíte, ty zapařeněj smrad'ochu! Bereme dvě stovky na den, tak co budu klepat kosu ve stanu! Nahlas se ovšem omlouvám a couvám pryč. Ty dvě stovky totiž dou z kapsy tohodle chlívá. Rozjiždím náhradní plán. Klepu na dveře hned vedle a žádám o nocleh. Ten mizera co mu patří barák hned vedle hospody využívá příležitosti a chce celejch deset zlatek za osobu. Nemáme na výběr a tak platíme a lezeme dovnitř. Ubytuje nás na prknech, ale dá nám houně a peřiny. Lepší než ve stanu. Usedám a začínám se soustředit. A ty hlídej, Borůvko. Vzdálenost dobrá a nasazuju švába na toho Portera. To je ten jeden Radgulovec. Na Radgula sem to radši neriskoval. Na chlapa co nosí brnění mi to přišlo takový víc na jistotu. Ještě je tam ten chlap se zelenejma vlasama. Nějakej Murray. A u stolu je i velitel trénu jistěj Urban a ještě trpaslík, kterým říkaj Ovar. A už všechno slyším. A takhle několik hodin, během kterejch sem poslal hobita za vůdcem, aby mu řek, že se na noc do stanu nevrátíme. Aby naši věděli. A pak ať se vrátí. Tohle bude na hodiny. Zavrtávám se do peřiny a naslouchám.

Než šli spát, tak sem si ověřil, že skutečně asi hodlaj to území zabrat, že most bude opravenej až za tejdén. A že Radgull, Porter a Muray jsou společníci sobě rovný. Ne že to teda

vede ten smradľoch. Tak aspoň snad ty osadníci nejsou určený k proměně v nemrtvý, jak chvíli uvažoval ten náš vůdce Bolbuch. Protože pod náma je prej nemrcochouviště. Teda teprve bude až překročíme hranice. Fakt divný. Ale to sem odskočil. A pak začali nadávat na toho vikomta, že se jim prej sere do plánů a ukrojil si z kořisti ten největší kusaneč. Jasně, chce obsadit to město a rejtžovat na znovu otevřený obchodní stezce. Jenomže bez něj by asi nedostali to královský povolení na zábor. A tak žvanili dál a dál. Informace nic moc. Nic novýho, ale důležitý bylo, že se potvrdilo, že nejsme třeba návnada. Ale stejně je ten Radgull divnej. Jdeme spát a ráno si ještě ověřujeme, že v ty druhý hospodě, která se jmenuje U kopyta se ubytoval ten vikomt s doprovodem. A tady nás taky hned vyhodili, že prej "pro uzavřenou společnost". Takže snídaně bude studená. A Babačan se chce ještě podívat k mostu. A tak jo. Táhneme se asi čtyři míle. A most je už skutečně hotovej. Plouhají se tam asi dva tucty dělníků a celý to hlídají dva gwendarronský vojáci. Takže nebezpečí asi fakt nehrozí. A když to zjistí královský, tak je to taky dobře. Snad žádná krivárna. Krivárna se teda chystá na ty za mostem. Vracíme se za našima a po cestě mi Babačan vypráví nějaký dobrodružný historky. Mě by teda spíš zajímalo, jak se mu povedlo votrávit toho Zifnaba, ale nahlas neříkám nic.

Podávám vůdci raport. Tváří se spokojeně. Ale já teda moc spokojený nejsem. V tom našem stanu se totiž nesmí topit. Že prej jim to zakázal nějaký chlap, kterej tady má na starosti požáry. Teda jako vopatření proti ohni. Přijde mi to jako úplná kravina a dost se divím, že ho nevyrazili. Ta slavná družina lovců medvědů. Místo toho se dohadují, že musej zalátat tu díru, kterou předtím vyřízli, aby měl kudy unikat kouř. A Lanar Střibříák se mě ptá jestli nemám hřebíky nebo prkna. Jasně, těhotnej koňáku, mám v báglu pět prken! Jenom sem si toho zatím nevším. Borůvka tahá jehlu a klubko nití. Asi s nima chtěl tenhle felčar a travič zašívát posekaný těla, ale na stanový plátno se to bude hodit asi taky. Dávám k lepšimu, že je dobře, že se tu budeme ještě tejdou poflakovat, když nám běží zold. Někdo souhlasně zabručel.

Tak poflakovat se nebudeme. Po obědě se dostavil zelenovlasáč Muray a vzal si stranou Bolbucha. Ten nám za chvíli oznámil, že se pakujeme a vyrážíme do akce. Hned. Máme přejet přes hraniční řeku a dojet do nějaký pevnůstky, která je prej asi deset mil za mostem. Takže na druhý straně. Ale je prej obsazená našincema. Taková trochu ztracená varta. A další den se máme vrátit a podat zprávu ohledně stavu cesty a vůbec zjistit pravej stav věcí ohledně další cesty. No jo, od toho jsme vlastně tady. My Nurnská družina. Tý tvrzi prej velí nějaký Kapoun. Balíme ten náš nekuřácký stan a dáváme ho do stájí u hospody.

Ale možná, že ho už nebudeme potřebovat, po návratu prej budeme ubytovaný v hospodě. Jako řádný lidi.

Na druhou stranu

Takže nás osm přejíždí koňmo v odpoledních hodinách nedodělanej most a pokračujeme na sever. Za další dvě míle se stezka co má být budoucí obchodní cesta noří do lesa. A les houstne. Rostou tady obrovský stromy a mezi nima jako výplň malé stromy a křoviska. Říká se tomu les. Koňmo to ale jde a stezka je pořád patrná. Místama musíme sice sestoupit, ale předpokládám, že do tvrze bychom se měli dostat ještě za světla. Jestli teda je ta tvrz tam kde nám řekl. Najednou narážíme na obrovské strom, do kerýho někdo vysekal hotovej tunel. Někdo říká, že tady žijou druidi a ty takovýhle věci nemají rádi. Jako takovýhle prznění stromů. Tak ten strom raději objíždíme. A už padá soumrak. Kruci!

Vůdce rozhoduje, že budeme spát v lese, že prej je tma a akorát bychom zbloudili. Já bych teda radši jel dál a svalil se do postele, ale vůdce je vůdce. Někdo zapálil pochodně, uvázali sme koně a pak to přišlo. Něco v lese tak jako zaskřehotalo a Lanar zaječel. Taky bych ječel, kdyby do mě někdo střelil šíp! Naštěstí teda trefili toho Lanara. Rozhlížíme se a snažíme se křejt. Je pitomá tma a vidíme prdlajs. V takovýhle situaci sem ještě nebyl. V klášteře sem se z tý veliký závěrečný bitky vykroutil, ale tady se mi to asi nepovede. Wreda, kterej stál vedle mě nějak divně zmizel. Čaroval. Tak poněkud opožděně čaruju taky. Nějak jinak a něco jinýho, ale cejtím se bezpečněji. Pak se obracím na nejbližšího parťáka a chci se za nim křejt. Ne zbaběle, chci se křejt chytře. A jejdá! Hobit! Plechověj Růžička, za kterým si schovám tak maximálně tornu. Růžička je spolehlivě nejmenší člen družiny. Je mrňavej i na hobita. Hobit cvrček. A tak radši padám na zem. Ale říkáam mu, že až bude potřebovat, tak že mu kouzelnicky pomůžu. Kejve hlavou. Očividně ví o čem mluvím. A je klidnej. Nic se neděje. Navrhuju, že můžeme vyjednávat. Vůdce teda huláká něco do lesa, ale nikdo neodpovídá. Netušíme kolik nepřátel tady může vlastně být. A někdo dokonce říká jestli to není někdo z tý tvrze. Že jako nedorozumění. Babačan mezitím vytrhl z Lanara šíp a neviditelněj Wreda oznámil, že ten šíp má normální železnou špicí. Doslova řekl, že ho ten tajemnej střelec koupil někde v krámmě. Babačan chce stopovat. Je tma jak v pytli. Wreda najednou říká, že pošle havrana. Jasně. Wreda má kouzelnický animálio. A teď mi dochází, že tohle umím taky. Někde sem se to naučil, jak takový animálio vyvolat. Ale nějak sem na to zapomněl a teď sem si to připomněl. Nebo mi bylo spíš připomenuto. Na dost blbým místě. Čekáme a křejeme se. Nic. Za nějakou dobu

Wreda hlásí, že ten jeho Havran, kterému říká Puklina, našel v lese nějaký značky, který tam musel nechat ten střelec, protože prej ukazují náš počet a směr z kterýho sme přijeli. Takže se zdá, že sme narazili na nějakou hlídku. Dohadujeme se co dál. Vůdce nařizuje setrvat na místě a že budeme držet hlídky. Spát teda budeme tady. Protože bychom se stejně poztráceli v tý tmě. A svíst a přede mě dopadl další šíp. Tak nějak divně. A černej Rahem podotkl, že ta jeho kouzelná věc funguje a zaráží letící šípy, který na nás páli nepřítel. Zaplať Daleš, protože jinak by mě ten šíp asi trefil. A to by bolelo. Akorát, že prej to kouzlo nebude fungovat pořád a za nějakou dobu dojde. Tomu rozumím. Tohle bude krušná noc. Jsem ve čtveřici, která má první hlídku. Nic se neděje a hlídáme čtyři hodiny. Pak vzbudíme ty druhý. Všichni teda asi nespějí. V houních na zemi a nepřátelským území postřelovaný neviditelným mizerou, kterej nakupuj šípy v krámmě, se totiž spí dost blbě. Naštěstí se už nic nestalo. Možná to bylo varování. Varování pro vetřelce. Varování pro nás.

Je ráno. Někdo mě budí. Mžourám a rozhlížím se. Mlhavý ráno. V lese. Potřebuju pár směn klidu a natlačit si energii do hlavy. Soustředit se a načerpat. Vostatní pro tohle maj pochopení. Jsou na to zvyklý. Už vědí, že Svatej Daleš je magicus. Teda, že pan Chrpa je magicus. Jako já. Jenomže proč sem si prej nešel lehnout dřív, že by mě ze zbytku hlídky propustil. Že teď akorát zdržuju. Takhle se do mě pustil vůdce. Asi měl pravdu. Vod vůdce mě sprduňk ani nevačil. Navíc sem ten dobrej a obětavej Julián. Tak se omluvám a že jenom půlhodinku a hned už pojedu. Bez energie nechci jet. Energie je kouzelníkova žena i život. To já dobře vim. Tak dobrý. Ne, není to dobrý. Rahem totiž najednou začal držkovat sám od sebe, že Chrpa zdržuje. Byl najednou chytřej jak tucet zálesáků. Seš snad vůdce, ty černej chlapečku? Tak drž pysk, nebo se ti podělá velbloud! Tohle si budu pamatovat, mudrlante. Dostaneš chćplou krysou do houně a budeš rád. Pojeb od vůdce, to ještě prosím. Ale vod černýho chlapa co několik dní doháněl družinu, protože si zařizoval soukromý kšefty? Brzdi, vůdce si byl možná v klášteře, ale už byla nová volba. A já už tenhle systém přijal za můj. Byl si vůdce a už nejsi vůdce! Tak to chodí.

Tvrz

Je den a hlavně je vidět. Postupujeme lesem dál. Wredův Puklina udává směr. Netrvá to dlouho a našli jsme tvrz. Je tam kde měla být. Mám už lepší náladu po tom Rahemově poučování. Však von si Rahem pro ty svoje moudra brzo najde jinej cíl. Je už takovej.

Pouštěj nás dovnitř. Pevnůstka je přesně taková jakou jsem si jí představoval. Ztracená varta. Vítá nás samotnej Kapoun, kterej má pod palcem

asi třicet lidí. Několik baráků, dřevěná palisáda. Vůdce rozhoduje, že se už dneska nebudeme vracet s hlášením. Že to počká do zejťka. Dostáli jsme místnost na ubytování. Místní nám říkají, že v lesích je nebezpečno a že žijou kříženci. Že prej napůl barbari, což bych čekal a napůl elfové, což bych teda nečekal. Jsem šokovanej a nejsem sám. Někdo se směje a říká, že je dobře, že tu s náma není ten Kierke, kterýho si pamatuju z klášterní výpravy, že by ho kleplo už definitivně. Marně vzpomínám, jestli už jsem někde takovýho barbaroelfa nebo elfbarbara viděl. V nevěstinci sme měli některý holky dost zajímavýho původu. Kříženkyně. Když si zaplatíš můžeš si to rozdat s kým chceš. To je jasný. U konkurence měl starej Škulej na pučení i krávu. Když si jí kunčat zaplatil, dostal k tomu i štafle. A dole v přístavu nabízeli i elfy. Jako chlapečky, myslím. Přemějšlim jakěj zákazník může mít zájem vo barbaroelfku. Ale co, náš zákazník, náš pán. A když platíš, tak si užij třeba s fošnou Boženou.

Růžička chtěl, aby Wreda poslal havrana na průzkum, aby hlídal v kruzích. Wreda se na to tvářil nakrkle a že si nenechá kecat do pouštění ptáka. Mrňavec teda ještě navrhnul, že by se havran Puklina mohl v lítání po tý kružnici doplňovat s Chrpou. Ha, ha. Humor přávyho lidu. Nahlas se ovšem tahám za kšandy a říkám, že to klidně zvládnou zařídít. Ale lítat u toho nebudu. I když i to bych zvládl. Jsem magicus. Vládnou energii a poroučím silám. No nic, to sem se trochu zakecal. Ovšem něco na způsob toho havrana bych si opatřit měl. Už asi nastal čas. Půjdu si najít klidný místo.

Zatím nás Kapoun seznamuje se situací. Je samozřejmě blbě. Je tady s několika desítkama vojáků, kterejm vesměs teče mlíko po bradě utopenej v lese, kterej ovládají ty kříženci. Taky je tady pár civilů. Většinu ztrát ale prej utrpěl při výpadech mimo pevnůstku. Takhle to tady funguje necelý tři měsíce. To prej tu pevnůstku dostavěli. Před těma třema měsíci. Je první měsíc v roce. To jí jako začali stavět na zimu? To musela být krutá dřina. Práce pro vraha. A že už utrpěl asi poloviční ztráty. Hřbitůvek je posetej čertstejma hrobama. Počítám a je jich pětatřicet. To sou skoro poloviční ztráty. Funus každěj drugej den. Mám najednou touhu mu polechtat jeho ego. A tak se ho ptám jak se ta jeho pevnost menuje. Kysele se na mě podíval a řekl, že nijak. Hm, pan kapitán je zřejmě suchar. A tak mu říkám, že tý pevnosti budu ve svezích poznámkách říkat pevnost Kapoun. A mile sem se u toho usmál. Je to suchar. Radost sem mu očividně neudělal, místo toho se zeptal našeho vůdce co sem jako zač. Bolbuch mě ovšem podržel a namazal ego pro změnu mě. Kapounovi tak nějak pěkně oznámil, že tohle je pan Chrpa, vzdělanec, kterej si dělá poznámky o všem. Dobře to řekl trpaslík s jedním pačmákem. Moc dobře. Holt moudrost sbíraná dlouhý roky.

Kapoun po nás hlavně chce poslat hlášení vo situaci, ale až ráno. A teď máme rozchod, Ten rozchod je teda dost omezenej, protože do lesa nemůžeme. A tak si házíme deky do jednoho baráku na kavalce. Je tu celkem teplo. Nif mudruje o tom, že tady kdysi žily elfky a pak sem přitáhli barbari. Všechny je znásilnili a tak vznikl ten podivnej lesní národ, co si to tady nárokuje a obtěžuje tady pocestný. A Lanar zase vyprává o tom, že si někde objednal dovoz nějakých luceren a že mu je po cestě rozmlátili. Jó to se stává, poškubujeme se. A taky si objednal i nějakou malou lucerničku a s tou mu taky fláklí. I to se stává. Tak ne, ještě není konec tvý povedený historky. Taky si k tomu objednal dvě štrokrlata. A taky měly polámaný nožičky. Lanar je rozenej vypraveč. Pokyvujeme hlavama a protahujeme si nohy. Ale balík, ve kterým to zboží dostal byl prej neporušeněj. Svatej Daleši, koňák zřejmě chytíl povídavou slinu a pořád se nevytěmákl!

Můj drozd Kapoun

Požádal sem Jonase, jestli by mi mohl asistovat u zhmotnění animálie. Aby vodháněl případný zvědavce, aby do mě nikdo nedrenul nebo mi nekladl pitomý votázky. Ten bledej elf souhlásil a chápe o co mi jde. Jdu ven a dělám si táboráček. Hodil jsem si na zem houni a kecl si na ní. Ještě, že je ta letošní zima divná. A hlavně mírná. Upřeně jsem se zadíval do plamenů a snažil se o zhmotnění. Chtěl jsem zhmotnit opeřence a okřídlence. Ale nechtěl jsem obligátního havrana. Chci něco nenápadnějšího a menšího. Hůůů, všššš, no povedlo se. Drozdík jak vyšitej. Hnědej a lehce kropenatej. Někdo by řekl takový ptačí nedochůdce. A asi by měl pravdu. Ale co. Hlavně si teď nacvič s tímhle magickým tvorem komunikaci. Naštěstí nepotřebuje jíst ani pít. Tak a pojmenoval jsem ho Kapoun. Drozd Kapoun. Až ho budu volat, tak už si vždycky vzpomenu na toho zoufalého kapitána, kterej drží otlučeněj post někde v prdeli.

Jak sem tušil, můj velkej obřad přitáhl pozornost asi tuctu čumilů. Ale Wreda ten můj kouzelnickěj šamanismus naštěstí uhlídal. Je to dobrej hlídač. I když trochu pokašlává. Zvědavci se zvědavě ptají. Nejsem si úplně jistej jak budou reagovat na čary a máry. Některý lidi se kouzelníků boj a někde je i tlučou. Ale jsem natolik nafrněnej tím svým novým Kapounem, že jim lehce povýšeně říkám, že jsem zde prováděl důležitěj magickej obřad. Je sem prostě čaroděj. Je to dobrý. Maj magicuse rádi. Zvou mě na jídlo. A plácáj po ramenou. To se mi líbí. Pan Grim Vepřek není jen tak někdo, že jo. Ale jak mám tak dobrou náladu i když jsem kapánek vyčerpanej, tak jim říkám, že tady pan Wreda je taky čaroděj a větší. Se skromností nejdál dojdeš? Tak to kulový! Protože teď plácáj po ramenou jeho. Bledýho elfa a na mě

jako zapomínaj. Sám sobě jsem shodil hřebínek. Jsem blbec. Ale najíst jsem nakonec dostal. Ale Wreda měl určitě větší porci.

Další den

Budíček brzo ráno. Meditace. A pak zpátky lesem na jih za Iwarem a jeho kumpánama. Podat hlášení. Vůdce dostal lejtstro. A tak si ho hned přečetl. Dobrý. Nebylo tam takový to "doručitele strčit do lochu". Půjdeme pěšky a koně necháme tady. V lese nás stejně akorát to zvířectvo zdržovalo. Takže tu zůstane i Rahemův vembloud. Najednou jsem zaslechl, že Wreda říká Rahemovi, že je světlej čmoud. Rahem se rozčiluje říká, že není žádněj čmoud a že Wredovi rozbije hubu. Hned mám lepší náladu po ránu. Já totiž soukromě Rahema taky nazývám čmoudem. Ale černým, ne světlým.

Šlapeme lesem. Kapouna jsem po Jonasově vzoru zneviditelnil. Stojí to sice Námahu, ale nehodlám vo něj přijít. Ještě se bude hodit. Vlečeme se jak smrad. Zdržuje Borůvka, kterej má velkej náklad a je to hobit. Ovšem oproti takovému Nifovi je to hotovej přespolní běžec. Nif má na sobě strašlivý pláty železa a jde tak jako krok sun krok. A ještě za sebou nechává vrytou brázdu. Tohle není ani špacírový tempo, tohle je loudání jak prase.

A už je to tady zase. Není divu, že nás při tomhle tempu ty kříženci zase napadli. A měli čas nás nenápadně vobklíčit. A už lítají šípy. Takže zase padám k zemi a dávám si majzla. Majzla si ovšem nedává Lanar a padá taky. Ovšem zatímco já používám důmyslnou obranou taktiku, tak onspadl protože to koupil šípem z krámu. Možná, že je tuhej. A když jsem se tak usadil na vlhký zemi, tak navazuju kontakt s panem Kapounem a posílám ho udeřit na nepřítele. Drozd Kapoun vykonává co jsem mu poručil. Záblesk. A už se jeden z kříženců válí na zemi. Vstávám a rozhlížím se. Naši se rozeběhli, a řekl bych, zkušeně, za nepřáteli a teď je kose. Šup, bum, rub! Lanar se pořád válí na zemi. Ale asi simuluje. Rozhoduju se, že se odpoutám od země a budu hulákat vo vyjednávání. Sice tuším, že tenhle střet je už vyhraněj, ale jsem muž míru Julián Chrpa a divadlo se má hrát dál. A už letím a rozhlížím se. A chci tak jako zarvat a vono..., vono už není na koho. Všichni kříženci sou pobity. No, někdo možná utekl. A Lanar Stríbrňák už je v péči Babačana Borůvky. Chudák asi bude otráveněj. Ne, tak vstal. Toho chlapa se v tom našem pochodovým sestavení musím držet. Koňák je totiž lapač šípů. A když to koupí von, tak to nekoupím já. To je jasný. A už se vobíraj mrtvolý. Mrtvolý to nebolí. A Nif, kterej se vleče v tom svým železe si ještě nakládá dva ukořistěný meče. Barbar, no. Je barbar samostatnej druh nebo je to mrtvej vývojovej článek člověka? Nevím. Ale

teď je to jedno, protože vůdce komentuje to moje lítání. Tak mu říkám, že když věříš, tak vyletiš a když nevěříš, nevyletiš. Moudro jako prase. Laciný a pitomý, ale na některý tyhle průpovídky fungujou. Dodávaj vám takovou jako auru. Nevím teda jestli to funguje na Bolbucha, protože mi ještě zakazuje nechat kolovat flašku, kterou jsem otevřel na počest našeho vítězství. Abychom se nevožrali. Zarazil sem špunt zpátky. No co, aspoň zbyde víc na mě a ještě vypadám jako dobrák co se dělí. Díky vůdce.

Cesta pak už pokračovala bez problémů a odpoledne jsem překročili most. Informujeme vojáky o přepadu, ale tvářej se, že je to nezajímá. Tak pokračujeme a Bolbuch to samé oznamuje chlapovi s travním porostem na hlavě. Poterovi. Ten už poslouchá o něco důkladněji a dokonce nám vyplácí peníze jako bonus. Vměšuji se do rozhovoru a navrhuju mu tu můj starou písničku o přednostech vyjednávání před násilím. Že sem si to neušetril. Podíval se na mě jako na blbce a řekl, že teda jo. Že si jako můžu vyjednávat jak chci. Dal mi tak najevo, že ve vyjednávání nevěří. Já ostatně taky ne. To svatej Daleš. Však počkej, Potere, až mi kebulé obroste mechem, tak budu taky chytřej! A hned co se odešel poradit s těma jeho dvěma společníky, na něj nasazuju švába. Dobrý, snad s náma nemaj žádný nekalý úmysly. Akorát sem si popletl dva chlapy. Ty zelený vlasy vlasy má Muray a Porter je ten druhěj, co ho označuju jako chlapa v brnění.

Pak nám oznamujou, že zejtra mažeme zpátky, ale tentokrát s dalšíma deseti lidma a že budeme spadat pod velení jistýho Zmara. To ovšem buď mezi našincema značnou nelibost. Zmar je totiž ten důležitěj panák, co nás zakázal rozdělovat oheň ve stanu. V našem domečku! Teda ale doufám, že dneska budeme spát v tý hospodě, jak máme slíbeno. A ještě něco se stalo pan Ivar Radgul mě nevim proč nazval Chrpounem. Naštěstí se pak vmluvil. Jináč by dopadl zle. Nebo spíš nedopadl.

Večer jsem se šel uvolnit do přístavu. Prej je tam hanbínec. Jde se mnou Nif. Ale já se tam jdu pouze jako napít. Ne za holkama. Přístav je fakt strašná díra. A ten pazl ještě horší. Snažím se Nifa opít. Nemusí všude roztrubovat, že ten ctnostý pán Julián Chrpa leze za děvčkama. Nif je ovšem zkušeněj piják, to musím uznat. Asi jsem ho tak úplně neopil, protože za nějakou dobu se zvedl a odkráčel tmou zpět. Všiml si toho? Nevím. Zaplatil jsem si holku, pak ještě koupil láhev žitný a jdu taky zpátky. Při návratu předstírám větší opilost. A Babačan shání obvazy. Doufám, že je nebudu potřebovat. Nebo maximálně na vysmrkání.

Opět do pevnosti a ponížení velitele Kapouna

Vstáváme ráno. A jak se ukazuje úplně zbytečně. Nějak jsme to včera blbě celý pochopili.

Se Zmarem a jeho lidma máme vyrazit až další den. A dnešek máme teda volnej. Tak jsem ještě zalezl do kutlochu. Po věčřejších radovánkách to potřebuju. Vstávám až k polednímu. A hned narážím na Babačana Borůvku. S tím sháněním obvazovýho materiálu to podle mýho kapánek přepísknul. Chce po Rahemovi, aby si do svého pytle, kterýmu se v hantýrce hrdinů říká beztížák, nacpal dobrejch pětset mincí starejch hadrů a cupaniny. Mít ten beztížák je dobrá věc. Některý tomu pytli taky říkaj vestapytel. Zase ten tajemnej Vesta, kterýho sem nikdy neviděl. Ten pytel nosí sám věci. Jasně sféry a magie. Ale já, ctnostný pan Chrpa, vyznavač svatýho Daleše, si musím hrbít a hekat pod blbou tornou. A musím si sakra rozmezšlet co si s sebou vezmu. Ten pytel chci taky.

Sedíme v knajpě a tlučeme špačky. Špačky, žádný havrany ani drozdy. A už zase slyším Rahema jak se ohrazuje proti tomu, že je tmavej čmoud. Popichuje ho Wreda. Ovšem Wredu zase musel usadit před chvílí vůdce. Protože čaroděj Jonas Wreda pořád trval na tom, že musíme vyrazit dneska. Lanar se na mě zubí a říká mi, že to říkal. Aha. Už si pamatuju. Říkal onehdá, že Wreda je potížista. To teda je. Ale musím vůdci přiznat, že Wredu usadil tak nějak otcovsky. Bez nadávek a rozčilování se. Kejvnul tak nějak tou svou jedinou rukou, posmrknul a s neoddiskutovatelnou převahou Jonase odbyl. Tohle tomu našemu Bolbuchovi musím přiznat. Ale samozřejmě, že si pořád pamatuju, že si nevzal ten můj šmuk. Wreda pak stočil řeč jinam. Otevřel téma ohledně samovolnýho úniku magenergie.

Ale další den už pochoduujeme. Zpátky přes most, do pevnosti co nenese žádný jméno. A jde s náma ten Zmar a jeho deset chlapů. Takový hlodáci. Tentokrát to jde bez blbejch přepadů. A ten obrovskej strom s dírou, velkou jak městská brána, zase obcházíme.

V pevnosti dochází k nepěkný scéně. Zmar totiž odvolal z funkce velitele Kapouna. Teda neodvolal, ale řekl mu, že teď tady velí on. Kapoun je nasranej, ale nakonec se podvoluje. Nasraný sou ovšem i jeho vojáci, který si mysleli, že už to tady budou moci opustit a vrátit se domů. Prdlajs, panáčekové. Pod novým pánem budete sloužit! I když nemá uniformu, ani žádnou hodnost. Ohání se nějakým lejtstrem. Ten Zmar. Je mi do toho prd, ale naši chlapí to dost prožívaj. Hlavně Wreda, gwendarronskej patriot, remcá. Má asi pravdu. Ale..., mě se to sice taky moc nelíbí, ale rozhodně se nehodlám nějak stavět nověm pořádkům.

Situace se vyostřila a tak novopečenej velitel Zmar nařídil nástup na takovej buzerplac u brány. A ty nový pořádky všem oznamuje. Reptá hlavně původní posádka. A tak velice neochotně předstupuje i kapitán Kapoun a Zmarova slova potvrzuje. A nakonec vystupuje i náš vůdce

Bolbuch. To je dobře jen ať všichni viděj, že my jsme něco víc a ne nějaký dřevorubci nebo cucácký branci. A tak ten náš Bolbuch všechny uklidňuje a mluví něco o tom, že se musíme hlavně semknout, protože venku číhá nebezpečí. A to má teda pravdu. A já chci přežít. A nakonec nechal Bolbuch provolat třikrát slávu králi, aby nikdo nebyl na pochybách na jaký jsme straně a taky kdyby se někdy něco v budoucnosti semlelo. Voni se totiž někdy události můžou vyvinout všelijak a šibenice za vlastizradu určitě existuje i v Gwendarronu. A nejsem si, jestli by byla třeba pro mě polehčující okolnost, že nejsem gwendarroňan. A tak křičím "sláva". Při tom prvním zvolání nás hulákalo ještě dost z družiny. Druhý "sláva" už mňí a třetí "slávu" jsem provolával sám. A Wreda se na mě díval vysloveně znechuceně. Nesnáší toho Zmara fakt hodně.

Upevňování morálky

Představení skončilo. Bolbuch ocenil moje hulákání a jako projev důvěry mě poslal upevnit morálku do řad původního osazenstva pevnosti. Ale protože je to starý mazaný a protřepej lišák, tak o to samý požádal i Wredu. Ovšem zatímco moje pověření u ostatních družiníků proběhlo bez povšimnutí, tak jmenování Wredy vzbudilo jistý pochybnosti. Kupříkladu takovej Růžicka se šklebil a řekl, že Wreda spíš vyvolá vzpouru. Humorná situace. A tak jdu za těma civilama co mě minule tak rádi přijali mezi sebe, když se dozvěděli, že sem magička. A na odchodu jsem ještě zaslechl, že někdo říká o Babačanovi, že je stopař, ale že dost často kecá.

A protože jsem vlastně nevěděl jak se taková morálka upevňuje, tak jsem si vzal s sebou tu láhev žitný z toho hampejzu v přístavu. Přijali mě dobře a tak tlacháme a já říkám, že jako musíme držet spolu a že ty vojáči musej držet pevnost pořád i když jsou tu nový pořádky. A tady jsem to asi posral. Místo morálky jsem spíš zvedl emoce. Ty civilové, který se skládaj hlavně z dělníků, který tu pevnost znovustavěli začali nadávat na vojáky, že je chtěj opustit. Takže to nevypadalo moc dobře. A tak sem je uklidňoval, že ty vojáči to jako nakonec pochopěj a že hlavně musíme bejt jednotný. Nakonec jsem to za pomoci tý kořalky nějak uklidnil. Dobrý a jak jsem byl v rázi, jsem ještě oslovil skupinku vojáků. A ty mi zcela nepokrytě řekli, že to tady vopustěj a vydaj se zpátky na jih za most. A tak jsem jim povídal vo hrůzách, který sou v lese a že tam přepadaj lidi a jak je důležitý zůstat za palisádou. To fakt nebylo moc chytrý, protože to všechno dávno věděli a začali mě zasypávat historkama o tom, co se jim tady stalo a pořád dávali najevo, že tady končej. A pak to přišlo. Nějakej drzej a výřečnej chlap co se jmenoval Bren se mě zeptal, když teda tak rozdávat rozumy, tak

kolik beru žoldu. To nebylo dobrý. Dovedl jsem si totiž představit kolik asi bere von. Já jim to řeknu, voni se naserou a já budu mít na svědomí vzpouru a Wreda se ani nebude muset snažit. A tak jsem různě kličkoval a vyhejbal se vodpovědi. Ale vono to najednou začalo zajímat všechny! Hňupové, já vám povím, že beru přes dvacet zlatejch denně a vy se poděláte zavístit! A tak sem opatrně řekl, že tři stovky. Zahučelo to jako když hodíte březový poleno do kamen. Tak jsem rychle dodal, že ty tři stováky dostanu, když vydržím až do léta. Nadávali furt, ale trochu mňí. Tak jsem rychle přešel do protiútku a zeptal jsem se jich jestli někdo z nich umí čarovat. A že my jsme v družině samý takový specialisti. No, čarovat podle všeho neuměl ani jeden z nich a tak to jako vzali. Tak trochu. A padla další flaška. A já začal žvanit o tom jaký to tady bude jednou pěkný a že tady bude spousta příležitostí. A že tady postavíme chrám a zasvětíme ho svatýmu Dalešovi. Tak jsem snad nakonec tu morálku asi jenom pozvedl. Myslim.

Ovšem Jonas morálku nepozvedl ani omylem. A myslim si, že schválně. Je mazaný a jazykem se dovede ohánět. A když nám pak o několik směn pozděj vyprávěl co udělal pro obnovu morálky on, tak jsme se dozvěděli, že vojáči chystaj znovu převzetí pevnůstky. Ale asi se toho zalekl i on sám, protože to teď všechno pěkně vyklopil vůdci.

Pozvedávání morálky se ovšem mezi náma stalo nějak populární. A pozvedávat šel i Babačan. A proběhlo to nějak takhle. Ten náš hobit šel za místním felčarem a předal mu ten hodnotnej dar v podobě kupy hadrů a tu cupaninu. A u toho předávání začali tlachat o životě. A ten vojenskej felčar, takovej cucák mladičkej s uhrama na ksichtě, se mu přetelsky svěřil, že na něj někde v Gwendarronu čeká nějaký děvče. Jeho velká láska. A tak mu Babačan pro jistotu hned oznámil, že mu stejně chrápe s jiným! A mezi zdejší lid se vydal i koňák Lanar. Pak se vrátil a důležitě nám převyprávěl spoustu novinek a drbů. Nebo spíš takovejch jeho postřehů. Nevim ovšem kde do tý doby tenhle elf byl. Protože všechno co nám řekl, jsme už dávno věděli nebo viděli na vlastní voči. Ale toho Lanara stejně nikdo moc neposlouchal, protože se začal hádat Wreda s Borůvkou ohledně hobitova rodiště a jeho pána, což je jakejsi baron Kafka. A taky se hádali ohledně elfů. A nakonec z Babačana vypadla i taková jemná erotika. Řekl, že on se ženskej kóuká nejdřív na uši. Tak jsme se bavili, ale všechno to zase narušil Lanar, kterej najednou oznámil, že je to divný a že mu tady chyběj horníci. Takže nám všem přerušil snění vo ženskejch uších a vo sličnejch elfkách, a nikdo ho nepochopil. Snít vo ženskejch, když vám do toho někdo začne tahat horníky, to jde fakt těžko. Horník a erotika?! Ten Lanar má fakt v hlavě kapánek zmatek.

Hlídky

Zmar nám oznámil, že přebíráme polovinu nočních hlídek. My začnem a pak to přeberou ty jeho žoldáci. A původní vojáči nic. Že by něco tušil? Máme prej obsadit pět postů. Čtyři věžičky a bránu. Tak nás Bolbuch rozdělil na dvě poloviny, že jedna bude hlídat tuhle noc a ta druhá další. A jak nás tak počítal, tak zjistil, že je nás jenom vosum. A to není dvakrát pět. Ale nijak to toho dědka sukovitýho nerozhodilo a prostě obě hlídky zredukoval na čtyři patrolující. A na bránu se vysereme, stejně je to z věže kousek, řekl.

Tuhle noc hlídku nemám, ale stejně chci něco dělat. Dost se totiž bojím událostí příštích. Hodlám vypustit pana Kapouna, toho mýho drozda, kterýho sem si vyvolal z oblaku čar a magie, na průzkum lesa. A s Wredou se dohadujeme, že on učiní totéž s Puklinou. Puklina to je ten jeho havran, co je zkušnější, ale zase je to jenom Puklina a ne pan Puklina, jako ten můj drozd, pan Kapoun. A obě tyhle ptačíška sou takový podměrečný. Už jsem zaznamenal, že ostatní v družině se Puklinovi pošklebujou, že moc nelítá, a že radši chodí pěšky. Panu Kapounovi se nesměje nikdo. Ale možná, že ho ještě nezaregistrovali. Tak řešíme kdo, kdy a kam ty naše opeřence vypustíme. Chceme až v noci. A pak se ještě Wreda, kterej má hlídat tuhle noc, otázel na tu nadcházející vzpouru, kterou má asi tak trochu na svědomí. Výsledkem bylo, že Bolbuch s okamžitou platností zrušil moralizační program a odebral se celou záležitost hasit. Ale nevím, jestli se vydal uklidňovat a moralizovat ty vojáky, nebo šel bonzovat Zmarovi.

Natáhl jsem se na kavalac a dumám. Tak jako vo životě a vo tom proč sem tady. Vykašlal jsem se na Altenbruch a vydal se na sever do Gwendarronu. A ten mě přijal s otevřenou náručí. A ty lovci medvědů, ta Nurnská družina, taky. Potřeboval sem mergele a dostalo se mi jich vrchovatě. Jenomže chci další. Mám prašule rád. Moc. Jenomže už na to musim jinak. Už si nemůžu dovolit jen tak svinít. Svinít sem si mohl v tom divným klášteře. Prásknout Zifnaba. Třeba. To teď dost dobře nemůžu. To bych byl magor, kdybych teďka začal svinít nebo votáčet něč prachy. Sem s těma mejma kumpánama tak nějak spojenej. Tady si nemůžu najednou vodejít. To sem mohl v klášteře. Tady musim přežít. Navíc mám pocit, že mi vostatní důvěřujou. Věřej Juliánu Chrpovi, kterej zase věří ve svatýho Daleše. Jo, a svatou Mauru. Na tu ženskou poslední dobou nějak zapomínám. Takže se musim tak nějak snažit si to s nima nerozhodit. Navíc je s nima vobčas sranda. Ty jejich kecy! Třeba vo horníkách, blbejch koních nebo třeba samovolným úniku magenergie. Snažit se ovšem hodlám tak nějak vopatrně. Třeba ten pan Kapoun je ideální. Tak hlavně abych přežil, že jo. A třeba si jednou ten svůj nevěstinec vovetřu. Jo, tak

je čas vypustit drozda.

Vyjednávání a nějaká kudla

Drozda sem vypustil před půlnocí. Chci aby se ve spirálách proletěl pár mil nad lesem v okolí pevnosti. Jestli třeba nezahlídně někde nějaký táborovej voheň. Tak sem čekal a taky se vobával jestli nevypukne ta vohlašovaná vzpoura nebo třeba jenom náký dezerce. A nic. Nic se nestalo. Ovšem drozd se vrátil s nepořízenou. Z tý jeho malý vopereňý hlavičky sem si akorát vytáhl, že ten les je fakt nepřístupnej a sou v něm některý stromy co maj i sto vejškovejch sáhů. A tak sem usnul a probudil se až ráno. Vzbudili mě ostatní. A Wreda mi oznámil důležitou informaci. Že Puklina našel. V duchu sem se zakabonil, že sem nenašel já, ale pak sem pochopil proč. Von totiž toho havrana vypustil vo hodinu dřív než já drozda. A možná taky šel Puklina pěšky a neletěl. A našel cizí ležení těch divnejch kříženců nebo míšenců. A protože to bylo jenom ležení, tak v něm uhasili voheň už brzo a šli spát. A těch co to udělali je prej asi třicet. Třicet nepřátel. Těch co po pocesnejch pálej šípy z krámu. A teď za nima chce Bolbuch zajít a dojednat případný příměř nebo tak něco. Ale nechce aby to věděl Zmar. To má hlavu i s patou. A taky jim chce předat Rahemovu kudlu. Ta je prej totiž kouzelná a ta kouzelná moc se projevuje tím, že je pozděj vystopovatelná. Jako, že bychom je měli tak trochu pod dohledem. Ty přjemce tohodle daru. Ty lesní živočichy, co jim to tady ovšem tak nějak patří. Větřelci jsme tady my. O tom žádám. A tak Bolbuch sestavil vyjednávací tým. Von, Wreda a majitel kudly Rahem. Místo schůzky už maj prej dohodnutý. Asi to zařídil Puklina. Nebo nevím. A pak se vůdce zeptal jestli by ho někdo nezviditelnil. Tak jsem se nabídl, že ho voblíznu mocným kouzlem, ale von už pak nechtěl, protože mu došlo, že tenhle vyjednávací stav by asi nebudil důvěru. Tak s nima aspoň pošlu neviditelnýho pana Kapouna s tím, že když se jim něco stane, tak nám o tom podá zprávu. Ale tak nějak nevím co si s tou zprávou případně počneme.

Nestalo se jim nic. Vrátili se všichni zpátky. A byli nasraný. Jediný co se dozvěděli bylo, že maj okamžitě všichni vypadnout. A to i s pevností. A Wreda si postěžoval, že mluvili strašně krotě, ty druhý. Jsou to prej původní obyvatelé, který se prostě před několika desítkama let rozhodli, že tu původní obchodní cestu, která vedla přes jejich území, zase zavřou. Proč? To tak nějak neřekli, nebo nechtěli. A rozhodně jí nechtěj obnovovat. Takže marš a pryč! A to do tří dnů a pak pevnost zlikvidujou! Jediný pozitivum teda bylo, že aspoň ctěj parlamentáře a neuvařej vás třeba hned v kotli. A pak začal Rahem rozebírat ještě jednu věc a to dost znepokojivou. Ty veliký stromy, co jsme je pro jistotu v lese vobcházel, tak

tyhle stromiska prej uměj vobživnout a chodit. A předložil několik důkazů o tom, proč si to myslí. A bojím se, že si to myslí dobře. A Wreda k tomu ještě doplnil, že ten jejich šéf měl u sebe nějaký vlčísko, který všichni normálně viděli, ale Puklina prej ne. Takže je to divný. A hlavně nebezpečný. Protože čáry máry. A jako třešničku ještě dodal, že tu slavnou jižanovu kudlu nepředali. Proč? Protože si to vůdce i Rahem nakonec rozmysleli, což von nepochopil. A já teda taky ne. Dyť se to mohlo hodit. Ovšem ta jejich návštěva měla ještě jeden dopad a to na Jonase Wredu. Usoudil, že ti domorodci vzhledem k tomu, že mluvěj děsně sprostě a přitom uměj číst, psát a počítat a tudíž maj přístup ke vzdělání, jsou kvůli tý sprostý mluvě mizerové a není potřeba brát na ně vohledy. Takže je prej bude klidně rubat. Hezky nám ten univerzitní panáček, syn knihovníkův, otočil.

A tak jsme začali dumat co s tím. Máme teda asi tři dny, protože pak začne útok a to možná i velké stromovej útok. A když se tak koukám na tu naši maličkou pevnůstku, tak mám pocit, že bude stačit když ten strom prostě dokráčí před ní a pak na ní padne. A budeme bez střechy nad hlavou. A bez kavalce.

Dohady, pořád dohady

A tak jsme se dohadovali. Hlavní problém spočíval v tom, zda budeme informovat Zmara o výsledku našeho jednání. Případně jak moc ho budeme informovat. Já osobně si myslím, že bychom ho informovat měli. Ne snad proto, že toho chlapa mám rád, ale prostě proto, že případný důsledky padnou na jeho hlavu a ne na naši. A kdyby pozdějc prasklo, že jsme vyjednávali za jeho žádama, tak by to pro nás mohlo mít neblahý důsledek. Jonas ho zase informovat nechce. A myslím si, že hlavně z osobních důvodů, ale je fakt, že taky předložil několik logickéjch argumentů. Jako, že Zmar je blbec a taky, že si bereme svobodu rozhodování. A tak jsem čekali co na to náš vůdce. Stejně je to na něm. A vůdce prohlásil, že je mu nějak špatně a že si de lehnout. Už rozumím občasnejm poznámkám některejch lovců medvědů, že Bolbuch, když chce tak neslyší a když chce tak ochoří. Tak sem ho doprovodil na kavelec a on mi najednou řekl, že to mám věst za něj. Samozřejmě sem se nafoukl nad takovým kariérním postupem, ale pak jsem se zděsil. Jak to jako ten trpaslík náš myslí? Buďto fakt jenom blouzní nebo mě chce do něčeho uvrtat. Však já dobře vim, že seš, jednoručko, mazanej všema mastma! A tak jsem si tenhle pitomej nápad nechal pro sebe a šel jsem se s ostatními dohadovat se dál. A tak sem taky pochopil, že ten náš vůdce nejmenoval nikoho ani svým zástupcem. To je podle mýho důležitá persóna. Třeba když vůdce dostane rýmu nebo lenošivou nemoc.

A tak sme se pořád dohadovali. Je neuvěřitelný kolik my vlastě prodobádujeme času. A z dohadování jsem zachytil následující. Ty případný vozivýl stromy maj malý nožičky a tak můžou snadno spadnout. Rovnováha. A nebo, že taky možná ty stromy nepochodoujou, ale že poskytujou těm domorodcům blížě neupřesněnou sílu. To řekl Rahem. Černohnědej čmoud co říká, že je bílej. Nyf tak nějak fatalisticky konstatoval, že poslední zhasne. Nakonec jsme se dohodli, že se pokusíme navést Zmara na další vyjednávání se Zargo-zulem. Tak se totiž jmenuje náčelník těch domorodců. Kříženců nebo míšenců. Tak samozřejmě, že encyklopedicky míšenců. Kříženec by vznikl, kdyby se třeba spáil elf s voslem. To by pak byl kříženec s kopytama a tahal by balíky nebo třeba bedny. Jako ten náš Nyf. A pak se dostavil milostivě i ten náš vůdce, kterej si asi jenom potřeboval hodit šlofička. A nakonec teda rozhodl, že bude Zmara informovat. Tak jo.

A když se ten náš vykurýrovanej vůdce vrátil od novopečenýho vůdce bezejmenný pevnosti, utopený kdesi v severních lesích, tak oznámil, že Zmarovi všechno oznámil. Teda trochu upraveně. A že mimo jiný se ho ten Zmar ptal na Wredu a na mě. Možná, že i na mě a pak na Wredu. Ale to je samozřejmě jedno. No, tak docela ne. Ptal se ho zkrátka na magicuse. A to já sem. A navíc i majitel drozda, pana Kapouna. A tak jsem pochopil, že ten Zmar chce teda jít vyjednávat, ale chce, abychom šli s nim. Kousek za nim a neviditelný. Kdyby něco. Vida, kolik toho takovej křupan ví vo magii. A tak se zase dohadujeme. A nakonec sme došli k tomu, že pošleme další depeši. A do tý Wreda napsal, že už máme člověka, kterej je vhodnej k vyjednávání a má k tomu potřebný kompetence. Tím myslel Zmara. A tu depeši do toho lesa donese pan Kapoun. Myslim, jako můj pan Kapoun. Ne ten prapůvodní velitel bezejmenný pevnosti. Tak jsem si od Pukliny nechal vysvětlit, kde přesně to ležení je a pak jsem to psaní dal panu Kapounovi do zobáku. A leť. Vlastně sem si to nechal říct od Wredy, kterej to vytáhnul z Pukliny. S cizim animáliem totiž nemůžete komunikovat. To může jenom stvořit. Já s panem Kapounem a Wreda s Puklinou. Třeba. Takový animálio je vlastně kus vašeho mozku.

A pan Kapoun to teda vodnesl v pořádku a přesvědčil se, že si to přečetli. Letěl teda pro jistotu neviditelně, což ten křupan Nyf neopomněl děsně vtipně okomentovat, že pan Chrupa má neviditelnýho ptáka. Ha, ha. A skutečně se několik set sáhů vod nás povalovalo v lese na tři tucty nepřátel a k tomu ještě nějaký vlci. A tak sme to oznámili Zmarovi. Takže se prej bude zejtra vyrazet na vyjednávání. Ale myslim, že Zmar ve skutečnosti moc vyjednávat nechce. Chce vidět krev a dát jim do držky. Těm domorodcům.

Tuhle noc na mě vychází hlídka. A ty

naše hlídky jsou ještě posílený o vojáky. Takže sem se musel po půlnoci vodebrat na věžičku a ještě jsem se tam musel mačkat s nějakym vojákem. Tak sem se s nim chtěl domluvit, že jeden z nás hodí chrupku a pak se vystřídáme. Chtěl jsem bejt na další den vodpočatej. Jenomže sem natrefil na nějakýho pitomce, kterej tu hlídku bral děsně vážně, takže sem měl po spaní. Nechtěl sem riskovat, že by mě nahlásil. To by moje skvělá pověst mohla utrpět.

Takže sem se na kavelec dostal až skoro za úsvitu. A dospal se jenom asi dvě hodiny, protože pak mě vzbudilo mlácení do nějaký pánve. Což byl očividně signál k nástupu. Tak sem vyběhl a to už některý lidi ukazovali směrem k lesu.

Bitva na pláni

A taky začalo sněžit. No, už bylo načase. Už sem si začínal myslet, že sem si ten kožich kupoval zbytečně. Nesněžilo ovšem tak hustě, abychom neviděli co se děje na okraji lesa. Objevila se tam asi šestice chlapků a ta táhla kládu. První co nás napadlo bylo beranidlo. Ale nebylo tomu tak, protože za chvíli přitáhli další kládu a pak další. Tak sem tam poslal neviditelnýho pana Kapouna. A tak sem mohl tu situaci poněkud upřesnit. Očividně tam ty lesní hejhuláci topořili nějakej válečnej stroj. Asi katapult. A stavěli ho podle návodu! Jeden z nich měl v ruce papír, do kterýho pořád čučel a buzerovalei vostatní. A tak se ukázalo, že další dva tucty sou jich v lese a maj celou smečku vlků. Na vyjednávání to v tuhle chvíli fakt nevypadalo. Naštěstí se ukázalo, že ten "topořitel válečnejch strojů" držel ten papír asi obráceně, protože ten katapult za nějakou dobu zase rozebrali a začali nanovo. V jednu chvíli mě napadlo, že bych poslal pana Kapouna, aby se zmocnil toho návodu. Přišlo mi to jako docela vtipnej nápad, ale pak jsem to přehodnotil. Riskovat pana Kapouna by byla blbost. Je to nakonec kus mýho mozku a mozek se jen tak nerozdává. A tak lesní muži topořili vesele dál.

A mezitím Zmar vytvořil vyjednávací tým. Dal ovšem najevo, že mu spíš jde o pořádnou lekci, kterou chtěl těm domorodcům ukázat kdo je tady pánem. A tak jsme šli všichni Nurnský, pak Zmar a jeho asi osm chlapů a ještě přibral sedm vojáků z pevnosti. Mírovej vyjednávací tým jak stehno. Maširovali sme v plný zbroji přes plán. Já teda měl kožich a za pasem jenom kudlu, ale zase sem se chytě zapisoval doprostřed našeho chumlu. A kráčel i Nyf. To sem ještě asi nezmínil, že ten chlap je neustále narvanej v těžkejch začerněnejch ocelovejch plátech, který nikdy nesundává. Jak to třeba dělá v hanbinci? No a někdo povídal, že je s tím brněním nějak jako srostlej. Dobrá změna na bejvalýho tahače beden. Napadlo mě, že jít vedle něho do toho střetu je asi dobrý, protože když se bude muset utíkat, tak ho vždycky předběhnu. A to nejsem prázdněj běžec.

A už začalo vyjednávání. Nebo spíš přerávání. A hulákali na sebe Zmar a ten jejich šéf. Ten se jmenuje Zargo-zul nebo tak nějak a chodí s nim obrovskej zrzavej vlk. A bylo vidět, že ani jednomu nejde o smír. Oba se chtěli servat a oba byli stejně pitomí. A tak sem si radši vyvolal obranný kouzlo a ujistil se, že stojím uprostřed kumpanie. Nakonec my všichni sme tvořili střed. Jako my Nurnský. Nalevo byli zmarovci a napravo vojáci. A já byl střed středu. Naprosto čistej střed. Jako bych byl generál. Jedinou slabinou toho mýho postu byl fakt, že přede mnou byl Růžička, sice vyhlášeněj rváč, ale co se týče vejšky, tak to byl mrňavec mezi mrňavcema. Hobit. Tak sem se přikřčil a doufal, že nepřítel nebude moc střítel. Za žádama jsem měl ještě Jonase, kterej taky zaujal taktickéj post. Holt my, magicusové, máme za ušima. A pan Kapoun se neviditelněj třepetal ve vzduchu, takže sem měl přehled a mohl sem všechny informovat. No, prostě generál.

A pak sem zaslechl, že Zmar nazval Zargo-zula divochem a padly tam určité i další a vestřejš nadávky. Takže tolik k míru. Skrčil jsem se ještě víc a šeptl sem k Růžičkovi, že ho vobližnu urychlovacim kouzlem. Abych měl taky nějaký zásluhy. Kejvl, že jo. No, ještě aby nekejvl. To by byl blbej. A pak některý ty naši hoši odšpuntovali lektvary a bylo jasný, že jde do tuhýho.

Střet byl strašlivej. Nepřítel nás převyšoval počtem a taky tam byli ty vlci. Ale musím říct, že náš střed se držel. Byl to vlastně jenom mžik, když vůdce a syn pani Růžičkovy rozsekali Zargo-zula a Růža pak ještě i toho jeho vlka. No, beze mě bys to, milej hobite, jen tak nedokázal. A šílený rány rozdával i plátověj pan Nyf. Horší byla ovšem situace na křídlech, kde to trvalo pár chvil a hned padlo několik zmarovců a ještě víc vojáků a v mžiku sme byli vobklíčený. A to bylo hodně nemilý. Protože ještě chvilku a nějakou slíznou. A byl to Wreda, kterej magiccky opustil bojiště jako první. A při vědomí toho, že nejsem první útěkář a že svoje sem si už odpracoval, sem se zdekoval taky. A bylo to fakt o fous. Už na mě běželi vlci. Udělal sem magickej skok směrem k lesu odkud na nás předtím vyběhli. Ale byl sem už dost vyčerpaněj a tak jsem to až do lesa nezvládl. Směrem k pevnosti sem se hyperprostorovat (to je vodbornej výraz, někdy se taky říká hyperprostořit) nechtěl, protože bych skončil na pláni a pak by mě akorát uštvali. Takže jsem byl mazanej a časoprostorem sem to vzal za žada těch domorodejch lumpů. A doufal sem, že teda nebudou mít v lese zálohy nebo nějaký vopozdilce. Von by mě asi dokázal dost zatopit teda i nějakěj marod. Ale pan Kapoun hlásil, že pod stromama je klid a mír. Maximálně tam bylo trochu nasráno.

V lese bylo fakt čisto. Za mnou probíhal zuřivej boj. Když sem vopouštěl pole, tak sem měl

pocit, že to naši, a tím naši myslím Nurnský, a ne vojáky ani žoldáky, maj už tak nějak pod kontrolou. No, neměli úplně. Když sem se ujistil, že mi v lese nic nehrozí, tak jsem začal tu paseku obcházet směrem k naší pevnosti a jen tak pro zajímavost sem nad bojiště poslal neviditelného pana Kapouna. A ten mi vyjevil šilenej vobraz. Růžička dostal prdu a lehl na zem. Babačan tam pobíhal dokola a celkem úspěšně pátil, Lanar utíkal přes pláň k pevnosti a honil ho vlk. Přesně takhle sem dopadnout nechtěl. Zakutej Nyf a vůdce se drželi dobře. V potížích se ovšem ocitl Rahem, ale musím uznat, že si počínal docela mrštně. Wredu sem neviděl, ale ten se určitě zařídil. Z nepřátel už byla valná část pobitá, ale ty jejich vlci byli nepřijemný. A tak jsem poslal na pomoc vůdci pana Kapouna, aby mocným žlutým magickým výbojem přispěl ke konečnému vítězství. A pak to naši nějak zvrátili. A navíc přijelo od pevnosti pět jezďů. Zrovínka přesně na chlup, když padla poslední rána. Náhodička? A s nima se přihnal i Wreda. Aha, tak von si magicky doskočil až do pevnosti. Dobrej skok.

Po boji

A začala vobíračka a zkoumání přeživších. Růžička byl živý a Lanar to taky nakonec ustál. Akorát měl šlic na zadnici. Dobrý. Jako vopravdu dobrý. A pak se někdo začal tlemit, že Zmar je tuhej. A byl to vůdce, kterej se zubil nejvíc a tak nějak potutelně. Napadlo mě jestli tomu raněnému Zmarovi, tak trochu nepříšlápl krček. A přežil to i jeden ze žoldáků a další byli jenom ranění a teď hulákali na posily, který si to přijely z pevnosti, když už bylo po boji. Jako kde byli, ty chrabrý Kapounovci? A řek bych, že hulákal oprávněně.

A kohopak to najednou slyším? Jasně, pr'avej Babačan dostal šťourací náladu a mele něco vo vopuštění bojový linie. Samozřejmě myslí mě a Wredu. Chytřej jak zablěšená matrace. Jenomže já si svoje vodpracoval, maličkej. A živěj štit ti dělat nebudu. Wreda se na mě zašklebil a řek, že Babačan je zase generál po boji. Asi už s tím měl nějaký zkušenosti. A podpořil mě i Rahem. A máš to, chytrolíne. Radši běž látat rány a mazat furunkly. A pak se ještě ozval plechověj Růžička, kterej bez nějakýho pardónu, upozornil pana Borůvku, aby ho náhodou při tý léčbě neotrávil. Tak a moje taktický opuštění bojiště už nikoho nezajímá. Jsou důležitější věci. Hlavně se začal hádat Bolbuch s dostavivším se kapitánem Kapounem, ohledně toho kde se flákal, když bojiště je od pevnosti pár set sáhů? A pak se ten náš jednorukej vůdce ujal velení a kázal kopat hromadnej hrob pro padlý nepřátele. Masovému hrobu říká rigol. A bude to pořádněj hrob. V týchle bitce na pláni totiž zařvalo dobrejch padesát lidí a ještě asi deset vlků. Padlý žoldáci a vojáci ovšem budou pohřbený na krchově za

palisádou. A pak mi Bolbuch řek ať nad těma mrtvejma pronesu řeč. Když sem ten kněz. Ouuu. Sem fakt dobrej komediant a asi sem se do tý svatý role obsadil nějak moc. Doufám, že se z toho nějak vyvlíknou nebo se na to zapomene. A tak sem se radši soukromě vůdce zeptal jak to bylo se smrtí toho Zmara. Pěkně přímo. A von mi na to přímo vodpověděl, jestli to prej vopravdu potřebuju vědět. A zase se u toho tak šklebil. Tak sem řek, že jo. A trpaslík mi teda řek, že Zmar byl fakt už mrtvej, ale že nevylučuje, že kdyby nebyl, tak že by mu do tý smrti možná pomohl. Tak teď sem rád, že vim na čem sem. A pak přišla další hádka o to co teď budeme dělat. Vůdce se chce teď spojit s těma zbylejma žoldákama po Zmarovi. Proti tomu se ovšem zase vehementně staví Wreda. Ten zase chce namazat kapitánu Kapounovi. Souhlasím spíš s Wredou. Ten Zmar mě fakt sral. A kapitán královský armády je asi fakt nějak větší záruka přežití.

Ale přes to žvanění jsme se nakonec přenesli a vůdce začal přidělovat kořist, která se našla u mrtvejch. A když říkám přidělovat, tak myslím přidělovat jako do vopatrování, ještě než se to všechno bude na konci výpravy dražit. Takže to zatím neznamená žádný vosobní vlastnictví. A taky se hleď na to, jestli to dotyčná vosoba třeba unese. Třeba pěkný brnění. A tak. A teda Bolbuch přiděloval a zároveň si dělal seznam. A škrábal ho strašně pomalu, přičemž se vymlouval, že má jenom jeden pačmák. Tak sem mu řek, že dřív asi psal voběma pačmákama najednou. A hned bylo veseleje. Sem nejenom muž víry, ale i muž dobré nálady. A tak třeba Babačan dostal na starost brnění, který bylo ze lví kůže. A byla u toho i lví lebka. Taková atypická zbroj. Hned se do toho ten malej šmudla voblík, takže vypadal jako hodně divná karnevalová maškara. A Rahem zase dostal to samý, ale z medvědí kůže. A pak tam bylo na přidělení ještě jedno přírodní brnění, ale z krokodýla. A tak sem se přihlásil, že bych to chtěl. Ta krokodýlina byla totiž o poznání lehčí než medvědovina nebo lvovina. A vůdce řek, že beze všeho to můžu nýst. Je to dobrej chlap. Jenomže to by tady nebyl důležitěj pan Rahem z Jihu, aby toho krokodýla nechtěl taky. Ale vůdce mu řek, že ne, že to ponese Chrpa. Však říkám, dobrej chlap. Takže Rahem utěl. Takže možná ten vobleček zkusím hodit na sebe. Stejně tady všichni vypadaj praštěně. Takže zapadnu. Tolik k pozitivním věcem.

Výslech

A pak Bolbuch popadl dva zajatce z těch domorodců, který přežili a řek, že je de vyslýchat do pevnosti. A že kdo chce, tak může jít taky. Na to sem se vysral, protože sem tušil jak takový povídání asi bude vypadat a já si nechtěl kazit pověst dobrodince. Tyhle věci sem už zažil v

Altenbruchu. Lámání prstů, topení, pálení nebo třeba jenom vobyčejný zakousnutí do kamene. A taky začaly problémy s Kapounovcema. Když totiž zařval Zmar, tak celkem logicky chtěl kapitán velení zpátky a podle Wredy začalo hrozit, že v noci zbylí vojáci vopustěj pevnost a štandopéde se vrátěj za most do Gwendarronu. A taky nám Wreda řekl, že ten výpad z pevnosti kapitán Kapoun úmyslně pozdržel. Ale, že pro něj má vlastně pochopení, protože Zmar byl hajzl a s náma to nemá nic společnýho. To sice možná ne, ale my tam krváceli, tam na pláni. Takže už si nemyslim to samý co Wreda. Naopak si myslím, že sem toho svýho drozda pojmenoval po pěkným hajzlovi!

A bylo po výslechu. A vůdce nám referuje. Proběhlo to přesně v tom duchu, kterej mi byl tak nějak jasnej už předem. Jednoho zajatce Bolbuch umlátíl k smrti a ten druhěj už pak mluvil. Dobrovolně a rád. Trpaslík se tomu křenil a taky mě okřikl, že si nemám dělat pořad poznámky. To sou tyhle ty spisky. A když už mám potřebu prej pořad něco zapisovat, tak ať to aspoň nezvěřejňuju, protože musím bejt loyální. To vim taky, staříku. Ten poslední kdo by chtěl, aby tenhle škrabopis padl vostatním do pracek, sem já.

A pak už Bolbuch řek, co se dozvěděl. Tak prej ty velký stromy nechoděj. Ale sou to nějaký jako brány, kterejma uměj domorodý šamani posílat živý bytosti na velký vzdálenosti. A že když teď padl Zargo-zul, tak na jeho místo nastoupí nějakěj Nagzor. To ale není tak úplně asi důležitý. Domorodec jako domorodec. Ale zase se dohadujeme. Jestli třeba ty stromy nepokácet, nepodpálit nebo rovnou nevyhodit do luftu. Jenomže ani na jedno nemáme prostředky nebo síly a tak prozatím zůstalo jenom u obvyklýho žvanění, který postupně přeshlo do, v poslední době celkem obvyklý situace, a to do hádky mezi vůdcem a Wredou. Pochopitelně se to týkalo Kapouna. Kapitána. Jestli teda je hajzl nebo je třeba jenom menší hajzl. A když už jsme u těch hajzlů, tak tam vůdce Wredu nakonec poslal. Ale Wreda to vzal celkem v klidu. Asi je zvyklej. A ještě ten zajatec řekl, že tam v tý divočině žije spousta nebezpečnejch živočichů. Třeba krokodýli. U svatýho Daleše! Tady na severu? Teda nejsem nějakěj tentononc přes živočišstvo, ale tady na severu tak maximálně nějakěj srstnatej krokodýl! Nakonec se rozhodlo, že budeme informovat Radgulla. Letecky. Animáliem. Prostě vůdce sepíše lejstro tou jeho jednou rukou a pak ho pošleme přes most na jih. To lejstro, ne vůdce. A když tam nebude Radgull, tak bude to lejstro předaný někomu jinýmu. Třeba Porterovi nebo i tomu vikomtovi. Hlavně si musíme vyžádat posily. Než nám sem skrzeva ty stromy napochoduje další šik domorodců. Hned sem se přihlásil, že tam pošlu pana Kapouna. Přihlásil sem se tak rychle, protože sem to považoval za celkem bezpečnej podnik.

Takový zásluhy zadarmo. Nic pro Puklinu. Já se budu válet na kavalci a pan Kapoun, ten kus z mýho mozku, se zkrátka a dobře proletí tam a zpět. A tak Bolbuch sepisuje depeši vohledně situace a já dávám instrukce panu Kapounovi. Kam má letět, komu to má dát a co má dělat, když tam ten nebo vonem nebude. Tyhle ty instrukce se samozřejmě takovým animáliu dávaj mentální silou. U toho se nežvaní. Žvanit ovšem najednou začal Borůvka, kterej se mě normálně zeptal, proč sem si místo drozda nepořídil slepici. Nic sem mu na to neřekl. A tu depeši sem pěkně přivázal drozdovi na nožičku a vypustil se ho do tmy. Kdepak by beze mě byli, vy dobrodruzi, že?

Pan vikomt přijíždí

Tak jsme se vyspali. Jenomže hned ráno mě Rahem vyhnal z pelechu. Nejdřív sem chtěl nadávat, jenomže pak sem si vzpomněl, že sem mu včera slíbil, že s nim půjdu hledat jakousi hůl, kterou prej měl u sebe jeden z těch padlejš nepřátel. Nějakěj šaman, jehož jméno sem už zapomněl. Rahem po tý holi pase. A že se ta hůl zapoměla včera na bojišti. Tu informaci vymlátíli z toho zajatce, kterej přežil výslech. Takže jsem teda holt musel jít. Ještě šel Nyf s lopatou. Rahem měl lopatu taky. Já ne. A nezval jsem si ten blbej pracovní nástroj schválně, protože se mi nechtělo hrabat se v tom masovym hrobu. Hůl jsme podle očekávání nenašli. A pak se vrátil pan Kapoun. A nesl zprávu, takže sem se na to vohledávání mrtvol a pachtění se po nějakým klacku mohl odůvodněně vysrat.

Lejstro sem si přečet a předal ho, zcela podle služebních postupů, vůdci. Psalo se tam, že máme vydržet a že posily jsou na cestě a že přijede samotnej vikomt a že taky postupuje prosekávání cesty pro vozy podle plánu. Bolbuch tuhle informaci předal kapitánovi. A já chtěl jít zase hnípat. Tak ne. Konal se totiž další pohřeb. Tentokrát ovšem našich lidí. A samozřejmě, že si ten náš jednorukej trpaslík vzpomněl, že sem svatej muž a že mám pronyšt smuteční projev. Dokonce padlo něco vo zádušní mši. A vůdce zároveň chtěl, aby ta řeč byla povzbuzující. Jasně, zase ta morálka. Já jí budu zvedat a Wreda pak udělá pravej vopak. Takže sem se z toho nevyvlíkl. Aspoň nemusím ale třeba kopat hroby. To není práce pro svatýho muže. Svatej muž mele pantem.

A tak sem pronesl takovou jako řeč. Velkou řeč. Plácal sem něco vo tom, že ty mrtvý nepadlí zbytečně a že Dílo bude nakonec završeno úspěšně a že..., vlastně už nevím co sem to tam nad těma rovama plácal. Samozřejmě sem do toho zamíchal i svatýho Daleše, svatou Mauru a pindy typu, kam kráčíme a odkud jsme přišli a kam pudeme příští tejden. Přišel sem si jako blbec a myslel jsem co by na tohle řekli mý bejvalý

kumpáni v Altenbuchu. Ale asi sem to zvládl docela dobře. Aspoň v rámci situace. Dokonce některý účastníci obřadu začali tleskat. Tleská se vůbec na pohřbu?

A pak už sem měl konečně chvíli pokoj, takže sem si důkladně přihnul z flašky. A v pozdní odpoledne dorazil skutečně samotnej vikomt a jeho doprovod. Ten doprovod se skládal z deseti jezďů a ještě z několika mezků a jejich poháněčů. Jasně, prachový peřiny, nádobí a určitě i noční nádoba pro pana vikomta. Ale pevnost byla v tuhle chvíli určitě notně posílená. A zásluhou koho? Zásluhou pana Chrpy a samozřejmě i perutí pana Kapouna.

Nové pořádky

A vikomt nelenil a svolal nástup. Takhle to tady na konci světa chodí. Když se otevírá nová kapitola záboru, tak se svolá nástup na buzerplac. A my, Nurnská družina z Gwendarronu, sme tam stáli jako ty nejdůležitější. A pak svolal vikomt poradu a my mu vyložili situaci. Teda hlavně ten náš vůdce. Ten taky dobře mele pantem. Jenomže mě pak popadl závan důležitosti a po právu jsem za to hned dostal facku. Když přišla řeč na ty obrovitánský stromy, který prej fungujou jako brány, tak sem navrhl, že by možná ten nejbližší měl někdo hlídat. Což byla samozřejmě dobrá rada, jenomže já se nějak asi nešikovně zmínil, že sem majitel kouzelného a nepostradatelného animálie. A ten vikomt se toho chytil a řek, že jako dobrý a ať si teda sbalim deku a jdu tam hned vartovat! Se asi posral, vznešený panáček! Já rozhodně nemyslel sebe. Takže sem zase musel mazaně mlít pantem, abych se tomu vyhnul, což se mi nakonec povedlo a já si tak uhájil svůj kavalec. A poň pro tuhle noc. Ale tak nějak tuším, že nás to vyhnání do divočiny v brzký době stejně čeká. Půjdu si sehnat další láhev.

Sehnal jsem jí u jednoho z těch mezkařů. Přesně jak sem očekával. Mezkař mi odprodal láhev vína slušný kvality z vikomtových soukromých zásob. Prostě svýho pána vokradl a vydělal si patnáct zlatejch. Ale co je to pro mě. Já sem dobrodruha a lovec medvěďů a mám peněz jako šlupek.

A co bylo pak? Samozřejmě další dohadování se. Hned na úvod si Wreda postěžoval, že jej všichni ignorujou a nadávaj mu. Já mu ovšem nikdy nenadával. Zase vocamsad' pocamsad', že ano. Spíš bych řek, že ho vostatní pomlouvaj tak nějak za jeho zádama. Protože pustit se s tímhle magicusem do přímýho střetu vobnáší dostat do ksichtu docela slušnou spršku různýho překrucování, polopravd a demagogie. Ale je fakt, že tohle tady používáme dost často všichni. Když si chceš vobhájit svoje, tak žvaň a pravdu vobejbej! Wreda je ovšem chytřej a tak se slovama dovede velice slušně zacházet. Ale už sem vyzozoroval, že

vůdce si s tím dovede docela dobře poradit. Vždycky Wredu nechá vykecat a pak kejvne hlavou vlevo a kejvne hlavou vpravo. A pak si stejně rozhodne po svym. A když Wreda moc prudí, tak ho vyhodí za dveře. Teda pokud jsou zrovna nějaký dveře k dispozici.

A zatímco my se dohadovali, tak vikomt sebral toho přeživšího zajatce a odebral se ho vylýchat osobně. Ale byl u toho náš Nyf, kterej nám to pak všechno vyprávěl. Nutno uznat, že vikomt na výslech šel kapánek jinak než ten náš násilnickej vůdce. Prostě nebohýho zajatce zkorumpoval drátěnou košilí, medovejma řečma a porcí pečenýho kuřete. A bylo. Takhle z něj dostal, kde je nejbližší vesnice a vůbec spoustu informací o okolí. Teda ne, že by tohle z toho ubožáka nedostal už Bolbuch železem a mordem jeho kumpána, ale aspoň se to potvrdilo.

A tak se vikomt rozhodl, že hned zejtra vyrazíme do tý vesnice korumpovat místní a tak nějak jim oznámit, že se změnilo panstvo a pořádky. A samozřejmě my pudeme s nim. Přesně jak sem očekával. Žádný povolování se v pevnosti. Ale aspoň mě potěšila jedna věc. Vůdce totiž povýšil pana Kapouna nad Puklinu. Povýšil drozda nad havrana. Aby taky ne, když ten můj malej drozdíček si může křídýlka ulítat, zatímco ten Puklina se dost část fláká a Wreda občas nespoupracuje podle vůdcovějch představ. To sou ty moje zásluhy zadarmo. Jenom sem musel několikrát za sebou vysvětlovat, že ten můj pan Kapoun není kapitán Kapoun. A když sem byl v tý vůdcověj přízni, tak sem hned toho svýho drozdíka zneviditelnil, aby byl zejtra připravenej na průzkum. A jak sem byl tak magicky rozjetej, tak sem řek, že klidně zneviditelním i toho línýho Puklinu. A Wreda, že prej klidně. A tak sem se do toho vopřel... a, vono nic. Ten blbej pták sebou nějak určitě divně škubnul nebo za tím byl zlomyslněj Wreda, kterej si to u toho svýho animálie zařídil, aby nepřijímal Sílu odjinud. Zkrátka a dobře. Puklina byl vidět i po mým čarování. A drze si to dál hopkal přede všema po stole. Na pekáč s tebou, lumpe! Naštěstí mi zbyla ještě trocha energie a napodruhé sem toho neřáda poslal do stavu nevidějčích. Tak to by sem měl. A když Wreda viděl tu mojí užitečnou snahu, tak se najednou popad za nos a hned chtěl každýho zneviditelnovat. Normálně se po mě vopíčil. Jenomže nikdo nechtěl. A tak se každýmu vnucoval. Nakonec teda vodchytnul přičmoudlýho jižana. Že prej kvůli průzkumu. Tak je fakt, že Rahem na průzkumy vobčas chodí. Plížit to von se dovede.

Už sem se těšil do poste, když nám nějakěj vikomtův poskok donesl informaci, že do tý vesnice pojedeme koňmo, což sem třeba já považoval za blbost, protože se nacházíme ve hvozdu, což panu vikomtovi asi uniklo. Takže jsme

se vo tom pohádali, ale vikomt trval na svým, že to bude vypadat důstojnějc. Tak teda jo, pojedeme koňmo. Rozkaz je rozkaz. A teď spát.

Prdlačky, zase nověj budíček. Že teda na koních ne. A ani na vembloudech nebo voslech. Prostě pěšourem. A do toho neustálýho buzení jsem ještě zaslechl vůdce, kterej se nahlas strachoval, že když na něj u těch domorodců praskne ta jeho zlá příhoda se zajatcem, tak že mu pude vo kejhák. No, to asi jo. Takže prej nebudeme moc vyvíjet nějakou iniciativu. Prostě vopatrně a ať se stará vikomt. Ježkovy voči, já potřebuju spát. Ráno vostřím. Vostřit je vodborný vyrazivo pro nabytí Síly. Já nejsem nákej blbec, co se ráno akorát nasouká do plachu!

Návštěva

A tak sme druhej den vyrazili. My a vikomt s malým doprovodem. Jeden z těch co vikomta doprovázej je nějakěj Herlin, šlechtic. Toho dobře zná z minulejch časů náš Růžicka, protože mu roznlátíl držku na nějakym turnaji. Myslim jako Růžicka Herlinovi. Ale prej čestně. A pak ještě další chlap, ale toho Růžicka nikdy nezbil a pak ještě jeden voják. A tak sme se plahočili celej den lesem. A bylo dobře, že koně zůstali v pevnosti. A během cesty sem, pamětliv svý pověsti muže víry a dobroty, pokáral vůdce, že je násilník. Vůbec se ho to nedotklo. Naopak se tomu zasmál a řek, že to není pravda a že by mi mohl vo skutečnejch násilnících spoustu co vyprávět a že je ve skutečnosti lidumil. Tak to sem rád. A Babačan Borůvka nás varoval, že prej sou v okolí vlci. Asi je nějak vyčmúchal nebo vystopoval.

Noc nás zastihla v lese. Nafasoval sem ranní hlídku ještě s tím vikomtovým vojákem. Tak sme kecali. Tak vo životě. Kečám, už si nepamatuju vlastně vo čem, ale asi možná fakt vo životě. A ráno mi Wreda navrhl, aby ty naši animálie vytvořili před náma formaci. Tý formaci říkal plán V. Zdvojený V. Jako, že ty vopeřenci poletěj před náma a každěj na jedný straně. Takže když budou takhle koordinovaný, tak toho víc uviděj. Souhlasil sem, protože to byl dobrej plán. A ten zkorumpovanej zajatec v drátěný košilí řek, že to máme ještě asi tři hodiny cesty. Do tý vesnice. A vůdce nám ještě dal, mimo doslech vikomta, důležitou instrukci. Když pude do tuhýho, tak můžeme zdrhnout. Tak sem přemejšlel kam asi budu utíkat.

Pan Kapoun našel vesnici přesně tam kde podle zajatce bejt měla. Takže hlásím, že je tam asi dvacítká chatrčí, kolová hradba, potok a obyvatelé tvoří převážně ženský, děti a dědci. A báby. Tak jo, ten náš milej zajatec vyšel s lesa a zařval, že přicházíme v míru. Nastal menší chaos, ale nakonec sme vlezli za tu kolovou hradbu a zbraně máme v pochvách. A teď už je to na vikomtovi. My Nurnský, se tváříme spíš rozpačité.

Trapnost okamžiku by se dala krájet. Pokud to není léčka, tak případnej boj bude spíš masakr. Už sem to zmínil někdy dřív. Já nejsem žádněj útlocitnej mrzáček, pamatuju bitky vo vliv v ulicích v Altenbruchu, mučení zrádců, klepání na sud a další metody, ale pokud si pamatuju, tak tam u toho byl vždycky nějakěj jako důvod nebo se aspoň nějakěj vymyslel. Jenomže tady sme prostě nakráčeli k někomu do baráku a bez jakějchkoliv okolků ho vyhodili ven. Ale zase to vyřizoval vikomt a my drželi klapačky a dělali mu vochranku. Vikomt jim prostě voznámil, že teď je to tady jeho, že mužský byli pobitý a že bude prosperita. Za vesničany předstoupil nějakěj stařec, kterej očividně nevěděl co má dělat. A pak jim vikomt řekl, že se maj shromážit všichni a vyslechnout si podmínky, vo kterejch se ovšem nebude diskutovat. Mluvil s nima jak s debilama a hlavně je urážel. Jasně, pozice síly, to chápu. Ale tak nějak mám pocit, že sme pořádk v divočině, spoustu hodin pochodu vod základny a jestli se něco semele, tak teda nevím. Nabyl sem dojmu, že víc diplomacie by neuškodilo. A tak sem zakašlal a předstoupil před toho dědku. A milým hlasem jsem se nejprve slušně představil a tak nějak sem jim řekl, že by bylo dobré promluvit si jako přátelé. Starce sem podaroval tou vyšmenenou vikomtovou lahví vína a vůbec sem tak nějak obušoval hrany. Upřímně řečeno měl sem strach, že každou chvíli přiletěj špy a voštěpy. I když drozd mi nic podezřelýho nehlásil. Takže Julián Chrupa, mírotvůrce. Jenomže vikomtovi se to moje tlachána asi moc nelíbilo a za chvíli mě opět vystřídal s téma jeho výhrůzkama. Tam sem mu řek ať jim aspoň netyká. No, stalo se jediný co se stát mohlo. Poslal mě do prdele a dál už si to vedl sám. Tak sem se stáhl. Jako zase vim, kde je moje místo. Následovaly chvíle, vyplněný cukrem a bičem. Spíš teda tím bičem. Většina z nás se tvářila, jako že tam není. Ale třeba takovej Růžicka nebo Nif se všemu tlemili a očividně by jim možná udělalo potěšení skopat nějakou stařenu. A Babačan Borůvka dokonce tleskal.

Nakonec vikomt dědovi řek, že teď má tři směny na to, aby sehnal domácí do kupy a že dojde k přednesení závěrečnejch podmínek. A hlavně už někde pod střechou. A taky jim řek, že máme hlad. Pan vikomt se právě pozval na oběd. Během těch chvíl jsme s Wredou hlavně důkladně procešávali okolí za pomoci toho našeho ptactva.

Nakonec se vikomt sám odebral do jedný chatrče a řek ať počkáme. Vzal si s sebou akorát toho původního zajatce, kterej teď už kopal za něj. Vodvahu teda ten pán měl. To sem musel uznat. I když nám teda dal nějakěj prsten, kterej měl případným rudým žnutím dát signál kdyby se něco dělo. Třba by vikomta začali vařit v kotli nebo mu nacpali pohrabáč do zadnice. A my zase čekali. Takže se ukázalo, že s náma není Rahem. Vůdce řek, že je to dobrý, že zůstal v lese jako záloha.

Ukázalo se, že vikomt to prozatím zvládl dobře. Vsadil na jednu kartu a vyšlo mu to. To mu neberu. Ani nemůžu. Rozhodně měl v palici víc, než ten blbec Zmar. Prej se domluvil na tom, že místní pošlou posly do ostatních blízkých vesnic a osad a za pár dní bude velký setkání v naší pevnosti. Dneska ovšem budeme spát tady a jíst tady. No, radši budu jíst z vlastních zásob. Donesenýho se bojím. Ani ne tak jedu, jako spíš plivanců. Vůdce rozdělil hlídky. A tentokrát jsem hlídal poutivě. Žádný podřimování nebo jiný ulevování se. Mám strach. Ještě, že mám pana Kapouna.

Bloudění a žvanění

Vyrazili sme, my mírová delegace, zpět do pevnosti. Máme docela dobrou náladu, že sme se zatím vyhli boji. Nebo alespoň většina. Takovej Růža nebo Nif by si jistě rádi bouchli. Jsou to takoví bouchači. Přes noc nasněžilo. A nejde s námi ten Bolbuchův a pozdějc vikomtův zajatec. Zůstal i s darovanou drátěnkou v osadě u svejch. Takže jim určitě všechno vyžvaní nebo ho jeho krajani kuchnou za zradu. To jeden nemůže nikdy vědět. Drátěnkou mám na mysli drátěnou košili. To je taková hantýrka. Když už sem ten dobrodruh a lovec medvědů. Šlapeme a vedeme řeči. Hlavně teda Jonas Wredů, syn knihovníkův. A jako knihovník je teda chytřej. Hlavně se zase staví do opozice proti všem. Což není nic špatnýho, mnohdy si myslím, že má pravdu, ale teď mám pocit, že to dělá čistě pro radost ze života. Jenomže sem samozřejmě blbec, protože sem mu začal oponovat. Není ani důležitý v čem. Měl sem pocit, že musím tak nějak obhajovat toho blbýho Chrupu, slušňáka a Dalešovce. Jako Grim Vepřek bych ho bejval poslal do prdele a ukázal mu zubatou kudlu nebo na něj poslal někoho z bandy, no..., no kdybych nějakou tu bandu měl. A až tady sem najednou pochopil proč se s Wredou radši nikdo moc nedohaduje. Je to totální vobraceč slov. Vohejbá mluvu, skáče do řeči a míchá realitu s bludnejma představama. A jde mu to náramně dobře. Zatím teda nevím, jestli to náhodou nedělá schválně a prostě se tím nebaví. To bych potom musel před nim smeknout kudlu. Ale spíš mám pocit, že těm svejm kecům fakt věří. Takže sme se tak dohadovali vo situaci a Wreda najednou plácl, že gwendarronskej král je starej a senilní blbec a že by ho jeho synátor měl kuchnout kudlou! Teda musím říct, že ten král je mi úplně lhostejnej a jestli skape v peřinách nebo na něm bude vykonaná fotovražda je mi šumák, ale pan Chrupa se ve mně vzbouřil. Proč Jonas plácá takový kraviny? Jednak nás může slyšet vikomt a jednak mi nejde na rozum, proč se jednou tváří jak vochránce každýho čmouda ve hvozdu a na druhou stranu rozpárat břich Jeho Veličenstvu by mu nečinilo problém! To se teda podívejme! Tak

buřičský a královražedný řeči v rodině královského knihovníka! Pak mě teda napadlo, že možná chtěl, aby se zapomnělo na ty jeho předchozí řeči. A tak ty menší kraviny zaplácl přímo velekravincem. Nevím. Každopádně sem se nakonec přidal do houfu k ostatním, který už měli zkušenosti a nepouštěli se s ním do debat. Sou to moudrý mužové. A v nejhorším ho vůdce zase vyhodí za dveře.

Tak a je to tady. Zabloudili sme. Vůdce se najednou začal dohadovat s Růžičkou kudy dál. Zvítězil samozřejmě názor vůdce. Takže sme zabloudili tuplem a museli sme se vracet zpátky. Naštěstí sme mohli jít podle stop ve sněhu. Pak se do toho vložil i Borůvka, kterej se prej vyučil na stopaře. Takže sme zabloudili znova a tentokrát si na Borůvkovu adresu ulevil i vikomt nějakou sprostárnou. Kecli sme si na bágly a zatímco Babačan zoufale hledal cestu, my ostatní sme zase začali žvanili. Tentokrát ovšem začal Růžička, kterej většinou mlčí, teologickou debatu. Hotovou disputaci. Tu ovšem rozsekl Bolbuch, kterej řek, že svatá Maura musí být stará panna! Takže sem se musel naoko dojímat a žvanit něco vo krásě a ideálech. Jak to mám asi vědět, jestli je nějaká Maura panna nebo notně vycválaná běhna?! Až jí potkám, tak se jí zeptám. Ještěže syn starýho Borůvky nakonec našel správnou cestu.

A padl soumrak. Další noc v tom blbym lese. Výraz "blbej les" je v poslední době slyšet dost často. Přidělování hlídek. Nechtělo se mi hlídat zase k ránu, tak sem to nadhodil vůdci a ten mi řek, že jestli si najdu někoho kdo si tu hlídku se mnou prohodí, tak beze všeho. Tak sem se zeptal do pléna, jestli by si tu hlídku se mnou někdo neprohodil. Ale takticky sem zamlčel, že se jedná vo tu pitomou ranní hlídku, kdy se nejlíp spí. Kupodivu se přihlásil Wreda. Tak fajn. Můžu hlídat hned tu první stráž, kdy sou stejně všichni vzhůru a klohní se večere. A ty milej, královrahu, se budeš hrabat z houní ve čtyry ráno.

Další den sme si už mysleli, že jdeme správnou cestou. No, nešli sme. A zase sme se vraceli. Nohy mě zábly a pan Kapoun mi byl momentálně k ničemu. Uběhlo několik hodin a pak jsme se zase našli. Nebo spíš von našel nás. A tím von myslím nějakýho Morvouse. Domorodce a šamana. Prostě si seděl na kládě v lese, u sebe měl dva ohromný vlky, pokařoval si a řek, že na nás už čeká. Inu, dějou se věci. Nejdřív sem si myslel, že z toho bude tutově bitka. Vlci se do nás pustěj a ze stromů budou seskakovat další domordci. Prostě potíže. Ale ne. Domorodec Morvous si chtěl jenom pokecat. S náma. A tím s náma, myslím Nurnský. Ne, vikomta. A prej pěkně jednotlivě a jeden na jednoho. Očekával sem, že ho vikomt pošle do patřičnejch míst, protože spadáme přece pod jeho velení a nějaký soukromý rozhovory s potencionálním nepřítelem sou tabu. Ale ne. Ten

vikomt je fakt zvláštní. Že prej beze všeho. Asi nám fakt věří. Nebo..., nebo se radši nedomejšlim... A tak si nás ten Morvous bral jednoho po druhym. Prvního Wredu. Jenomže zřejmě nechtěl, abychom poslouchali nebo se bavili mezi sebou navzájem. Takže na nás seslal mocný zaklínadlo. Něco na způsob silencia. A najednou bylo všude silencio, pro blbý ticho a my se navzájem neslyšeli. A tohle sme si vyložili jako nepřátelskej akt. Snažil sem se máchat rukama a naznačit ostatním, aby přešli vo kousek dál, protože sem coby magicus předpokládal, že se musí jednat o plošný kouzlo. Jako poslaný na konkrétní místo. Ale Nyf to vyřešil rychlejc. Prostě vyrazil s tasenou zbraní k tomu chlapovi a řek, že to teda ne. A nakonec se teda vikomt dohodl s tím Morvousem, že my nebudeme naslouchat a von si bude v klidu povídat. A Nyf si vysloužil druhý jméno. Bouřlivák. Nyf Bouřlivák.

Takže sme se potupně nechali vyslychat. Já teda ne. Protože vo mě ten Morvous nestál. Nestál ani vo Borůvku, kterej to, na rozdíl vode mě nesl dost těžce. Já radši kecám na funusech. A pak byl konec a ten Morvous, lesní šaman, se rozloučil a řekl, že teda do tý pevnosti dorazí. Asi byl spokojenej.

A když vodošel, tak to blbý kouzlo pominulo a my si tak mohli zase povídat. Prej chtěl po každým vědět něco vo životě v Gwendarronu. Aby si asi udělal obrázek jestli se teda nechat dobrovolně kolonizovat nebo ne. A komický bylo, když se Bolbuch Kolonizátor zeptal toho šamana, na závěr, na cestu. Že prej sme zabloudili. Tak nám jí pan Morvous ukázal. Hodnej člověk. Nebo spíš elfobarbar.

Delegace

Pevnost sme skutečně našli. Teda dost tomu napomohl Puklina. Vikomt nám dal rozhod a vůdce se chtěl ukázat jako tvrděj muž a řek vikomtovi ať každému z nás zaručí vlastní postel. Vikomt mu na to řekl, že už jí dávno máme, tak co votravuje. Strach vo kavalce vznikl asi proto, že další den má dorazit další spousta lidí. Tak..., a pro dnešek padla. Rahe ukecal toho, kdysi Růžičkou zmlácenýho Herlina, aby dovalil nějakěj chlast. Herlin dovalil tři lahve šnapsu a hned bylo veselo a bez hlídek.

Další den dorazily další mezci i s početným doprovodem. A šlo se na buzerplac. Vikomt všem dal instrukce, že až dorazí ta domorodá delegace, tak jednak bude puštěná dovnitř a delegáti si budou moct prohlídnout co se jim zlíbí a jednak bude hostina. A my budeme předstírat, že takhle se v Gwendaronu debužiruje pořád. A máme prej bejt maximálně vstřícný. A chválit gwendarronský pořádky. Kroutíme hlavama. Napadá mě, že je dobře že je zima a konečně napadl sněh. Možná bysme jinak museli jít trhat kytky. A

nemáme se naučit třeba básničku? Asi ne, ale i tak vůdce řekl Wredovi, že se má naučit dobře větu "V Gwendarronu je blaze". Dělal si srandu, ale Wreda se namích a vztek si vyžil na Lanaroví, kterej se zrovna motal kolem. Zejtřek bude fakt zajímavěj.

Na druhěj den nás nepustili na vodběr stravy, protože zřejmě hrozilo, že by se všechno sežralo dřív než dorazí návštěva. Fakt divadlo. A pak si vikomt vyžádal Nyfa, že prej půjde s ním a malým doprovodem k tomu kouzelnému stromu co onedlho začne plivat vzácnou návštěvu.

Strom se fakt snažil a vyplivl celejch šest hostů. Jsou mezi nima zástupci různějch vesnic z okolí, o kterejch vikomt doufá, že se podříděj Gwendarronu. A má dorazit i ten šaman Morvous. Ale pozdějc. Takže je pěkně pustili dovnitř. My se mohli konečně jít najíst a tak sme se tvářili přátelsky. Dokonce ani Wreda neudělal nějakěj průser, nebo o tom aspoň nevím. Myslim, že kapitán Kapoun musel zuřit, když si ty vandráci z lesa mohli prohlídnout všechny ty vobraný postavení, spočítat osazenstvo a ještě si nacpali těrích. Jestli to ten vikomt náhodou nepřehání. Takhle si spustit gatě. No, snad ví co dělá.

Ale to nebylo zdaleka všechno. Vodpoledne si to přištrádoval i Morvous. Kuřátko posvačil, lahvinou to zapil a pak si zavolal k výslechu vůdce a Borůvku. Normálně se choval jako doma a bylo mu to dovoleno.

A vyslyšchal je oba soukromě asi hodinu. Zabral si na to celou místnost. Bolbuch nakonec přišel nasranej až na kost, protože se stalo přesně to čeho se bál už několik dní. Ten Morvous se ho dost nevybíravě ptal nebo z něj spíš páčil informace ohledně vraždy toho zajatce po boji a Babačan byl zase vobviněnej z toho, že dost neléčil jejich lidi. Informace měl ten šaman samozřejmě vođ toho propuštěnýho zajatce. Muže s drátěnou košili. Pochopil sem, že mu Bolbuch oponoval tím, že v boji se holt takový věci stávají. Jak mu oponoval Babačan nevím. Ale vopravdu sem zvědavěj na věci příští. Jestli třeba nemáme bejt vobětovaný pro vyšší blaho. My, Nurnský rekové!

Další práce

Návštěva delegace skončila. Vůdce odkvačil za vikomtem, protože byl předvolanej na pohovor. A mezitím dorazili další kolonisti a mezi nima i chlap se zeleným porostem na kebuli. Murray! Očekával sem, že teď zase přejdeme pod něj. Ale moc si nás nevšímal a tak sme čekali na Bolbucha. Ten se vrátil od vikomta s tím, že jednání s domorodcema dopadlo dobře a že má někde postavit most. Kamennej most! My?! Naštěstí ne tak docela. Vysvětlím to. Mezi těma náčelníkama nebo starostama, jak kdo chce, je i nějakěj Bahan. Takovej nejzapálenější a nejochotnější k novejm pořádků. Kdybych byl

domorodec a žil tady, tak bych řekl že největší kolaborant. A tenhle Bahan prej šéfuje nějaký velký vesnici a ta vesnice prej má jenom vobyčejnej dřevěnej most. Nebo lávku. A von chce, aby tou jeho vesnicí vedla ta budoucí velká obchodní cesta. A proto tam chce postavit pořádněj kamennej most. Inu, dobrá. A my s ním máme jít do tý jeho vesnice co se menuje Bahany nebo tak nějak a pak vodskočit za nějakějma trpaslíkama, který žijou kousek v horách a s nima dohodnout tu výstavu toho mostu. Jednoduchý jak facka. A Murray nám normálně řek, že prej máme slibovat cokoliv. Máme vyhovět Bahanovejmu představám. Slibem nezarmoutíš. A Bolbuch řek, že ta vesnice je asi deset mil směrem na sever a že zejtra vyrazíme. A v noci budou hlídky. A já, blbec blbovatá, sem si postěžoval na nespravedlnosti ohledně hlídání. Řek sem, že nechci prostřední hlídku. Já teda nechtěl ani ranní..., no dobře..., tak vůbec žádnou. Takže sem jí hnedka dostal! Křivda jak vyšitá, ale musím uznat, že kdybych byl vůdce, a já jednou třeba budu, tak bych postupoval stejně. A pak trpaslík začal zapáleně vysvětlovat výhody takového mostu. A mluvil tak přesvědčivě, že mi najednou docvaklo, že ten náš jednorukěj trpaslík se bojí vody. A taky sem mu to hned řek pěkně nahlas. A von mi akorát drze ukázal prostředníček. To gesto znám a už sem radši držel hubu. Ale vody se určitě bojí.

A pak sem si všim ještě jedný zajímavý věci. Nebo sem na ní byl spíš upozorněnej. Lanarem Stríbrňákem. Von mě ten koňskej handlír pořád tak pokoutně na něco upozorňuje. Asi mě má rád. A ty jeho upozornění se většinou týkaj Jonase Wredy. A teď mě upozornil, že Wreda používá husí brk na psaní jako míchátko do bylinnýho vodvaru. Jonas je čuně a Lanar malej práskač. Takže Wreda míchál a dal k lepšimu, že se tady v tý pevnosti skamarádil s řákým Vildou Normem. Jak to přesně myslel sem nepochopil, ale zapisuju to. Tyhle drobný detaily se třeba můžou jednou hodit.

Takže sem uprostřed noci měl tu blbou hlídku. Už sem si říkal, že se stejně nic nestane a že si tak jako hodim takovou malou chrupku, když sem spatřil nějakýho chlapa jak se krade z pevnosti ven. No, sem dobrěj hlídač. A schválně sem začal řvát. A řval sem šileně nahlas a spustil sem poplach. Ukázalo se, že tou osobou byl ten šaman Morvous, co nás vyslychal. Pak se ukázalo, že to má asi dovolený takhle se tady poflakovat bez dozoru. Ale aspoň sem kvůli tomu vzbudil vůdce a přerval mu spánek. To měl za to, že mi dal blbou hlídku. Ale nakonec byl už konečně klid. A po snídani sme s Bahanem vyrazili těch deset mil na sever stavět most. Z osvědčenýho zdroje sem ještě zakoupil tři lahve červenýho. Tak, na cestu.

Dovedli nás k tomu divnýmu stromu, kterej umí plivat lidi sem a tam. Odmítlí sme takový experimenty jako jeden muž. Takže pěšky. Dyť to

má bejt jenom deset mil. No, nebylo to deset mil. Byla to spousta mil. A ten zlomyslenej Bahan schválně natáhnul krok. To mu ovšem bylo prd platný, protože některý z nás se stejně plahočili krok sun krok. Já sice nepatřil k nejrychlejším, ale nejpomalejší sem taky nebyl. Největší zdržovač se ukázal bejt hobit Borůvka, kterej kromě toho, že má křivý nohy, který tak nějak patřej k jeho zakrslý rase, ještě vlekl neuvěřitelněj bágl plnej blbostí. A pan Bahan z Bahan se holt musel přispůsobit hobitímu kroku pana Borůvky. No, jak se na to celkově dívat? Noci v zasněženým lese sou sice naprd, ale zase nám naskakuje žold. I když je fakt, že sme žádnéj žold ještě neviděli. Ale vůdce řek, že všechno bude. Nebo to možná řek někdo jinej a jenom si dělal srandu. "Všechno bude" je v družině takový dost populární rčení, který zřejmě naráží na něco z minulostí tyhle party.

Tak sme se plahočili tim blbým lesem skoro tejdenn, když sme dorazili do vesnice jménem Tula. A z Tuly do Bahan je to ještě nejmíň další tejdenn. Vůbec nechápu jak to bylo s těma deseti mílema. Asi mi něco uniklo, nebo nás ten Bahan vodí sem a tam. A Puklina ani pak Kapoun nebo vůdce, nebo stopař Borůvka si ničeho nevšimli. Nevim. Aspoň sme doplnili jídlo, který nám už začalo docházet. Měl sem ho na tejdenn a vůdce se mě drze zeptal, proč sem si vzal tak málo. Tak sem se ho zeptal kolik žvance má teda von. A Bolbuch mi hrdě odpovídal, že na deset dní. Aha, takže chcípne až tři dny po mně. Aspoň mi vykope hrob, chytrolín jeden.

Bahany

Nakonec sme do těch blbejch Bahan dorazili. Nejdřív teda k řece a malýmu shluku baráků. A pak k většimu shluku baráků. A to všechno dohromady sou ty slavný Bahany. A chtěj tady kamennej most. Svatej Daleší! Nejsem žádnéj stavitel mostů, ale tady to fakt nevypadá na vhodný místo. Celá tahle oblast se totiž na jaře rozvodní když taje sněh a je pod vodou. Proto sou tady domy na kůlech. Aspoň na to mysleli. A v létě sou tady pak takový šikovný jezírka. Takže spousta komárů. Tak hlavně, že máme slibovat hory doly. A ty trpaslíci co to postavěj se nacházej někdo v horách a s místníma se stýkaj řídce. A my to máme domluvit. Teda vůdce, protože trpaslík se dost často baví jenom s trpaslíkem.

Ale sem rád, že už jsme urazili těch slabejch "deset mil". Po čtrnácti dnech plahočení budeme mít aspoň střechu nad hlavou a teplej žvanec do břicha. Místní se chovaj dost zdrženlivě. Ale to chápu. Třeba já sem lehce zarostej pán v kožichu, ale některý z nás fakt vypadaj jako hroživě. Třeba Nif. Jo, tak Nifa zase píšou jako Nifa a ne Nyfa. Mám s tím pořád problémy. Ale takhle je to prej už správně. Prostě Nif je v tom šíleným

černým brnění, který nikdy nesundává. To jeho bledý vopržený tělo bych asi ani nechtěl vidět. Asi fakt vypadáme jako zpustlá banda vrahů. Ještě, že nás humor nevopouští. Pana Bahana z Bahan sem na důkaz trvalého přátelství mezi lidem z Gwendarronu a lidem nové kolonie Bahany obdaroval jedním ze zbylých přívěšků, který sem už rozdával v Liscannoru. Jo a já sem z Altenbruchu. Nebo z Kamennýho ostrova. Jak kdo chce. Měl ohromnou radost. Viděl sem mu to na uslzenejch vočích.

Smysl pro humor ovšem mají asi i místní. Z radosti nad příchodem vzácných pánů nás uvedli do velkýho baráku. Prej rokovacího baráku. Akorát se tak nějak zapomněli zmínit, že se tady rokuje jenom v létě. Tady se totiž netopí. Byla tam zima jak v psí boudě. Navíc nás začaly votravovat místní děti, který se už zřejmě otrkaly. Aspoň že nějaký ostatní domorodci donesli teplý jídlo. Takže sedim v kožichu a čepici, mrznou mi nohy a vod huby se mi kouří. A dlabu rychle stydnoucí gulášovinu. Divný pohostoření. Ale Bolbuchovi to asi moc nevadí, protože místo, aby sehnal nějaký pořádný ubytování, tak žvaní vo tom mostu. Nám všem je ovšem jasný, že s tím mostem je to fakt divný. Blbý místo, žádnéj vhodnej materiál poblýš (to je taky takový legendární slovo) není a trpaslíci, který ho maj stavět, vo tomhle kšeftu zatím ani nevědí. Prej žijou na místě zvaným Dorsan, což je hornatá oblast pár dní dalšího pochodu. Takže hodně pár dní. Tak to tady chodí a takový sou tady zvyky. Pro nás lidi z civilizace.

Bolbuch se ukázal jako zdatnej slibovač. Všechno bude. Most bude, trpaslíci budou, stačí lusknout prstem. A místní mu asi věřej a těšej se až budou po tom mostě běhat. A aby toho nebylo málo, tak železněj Růžicka ukázal na mě a řek, že sem svatej muž a že ten nověj most poženám. Je to takový milý vtipný hobit. Tak sem řek, že beze všeho, ale že mám mokr v botách a že chci do tepla. Místní si nás teda rozebrali do svejch útulnej domovů v týhle prdeli světa. Nějakej hostinec ani ubytovnu tady nemaj. Takže si nás rozebrali po jedný a po dvou osobách do rodin. A vůdce nás teda začal rozdělovat. Myslim, že úplně padl dosavadní systém hlídek. Tak nějak sem si všiml, že je tady dost samotnejch ženskejch a tak sem doufal, že se k nějaký dostanu a budu tak v ženský náručí vodškodněnej za to předchozí trmácení po hvozdu. Jenomže než sem stačil něco vymyslet, tak se vozval Jonas Wreda, démon aby ho vzal, že chce bejt ubytovanej se mnou. Jako bylo to vod něj hezký a kamarádký a tak nějak sem ho chápal, protože já, Julián Čhrpa, sem inteligent a určitě smrdim míň než většina vostatních, ale hubu držet mohl. A mohl se třeba ubytovat s nějakým hobitem. Nechtěl sem dělat problémy a zbytečně na sebe upozorňovat, tak sem souhlasil. Sbohy ženskej klíne! Budu spát s pobledlým magicusem Wredou

a jeho Puklinou u nějakýho starýho dědka. Tak aspoň že měl ten dědek doma krb. Budu ho, sakra, muset podarovat amuletem. Já, dobrák Čhrpa, žehnatel mostů a žvaní na pohřbech.

Stromy a větve

Poznamenal sem si, že je dneska třináctej den druhýho měsíce roku 1088. Tak po pořádek. Čas tady v lesích plyne jinak. Kdybych se na to datum nezeptal, tak už sem zmatenej. To sem ale i tak. Takže sme se ráno shromáždili pod poradním stromem. Od dědka, kterej se se mnou a Wredou podělil o chatrč jsem si nakoupil nějaký jídlo. Sušený maso, několik hrstí křízál a nějakou tu placku. Řek si vo pět zlatejch, takže amulet sem mu už nepřidal. Amulet dávám za dobrej skutek a ne za kšeft. Jsem svatý muž. Čekáme na Babačana a já si zatím upřesňuju některý věci. Hlavně teda, že teď zamířime do vesnice jménem Dorsan. Ale není to ta vesnice, kde sou už trpaslíci, jak sem si myslel. Trpaslíci prej sou až dál v horách. Sem fakt zmatenej. Vůdce zdůraznil, že my most opravdu stavět nebudeme. To až ty traslíci, kterejm budeme slibovat modrý z nebe. Tak slibovací potenciál myslim máme dost velkej. Do toho Dorsanu nám to bude prej trvat tak čtyři až pět dní. Jasně, takže minimálně dvojnásobek a pak prej ještě to samý k trpaslíkům. Ale prej se máme držet stezky, která povede podél řeky. Řeku už sme překročili, což si ovšem nepamatuje Wreda a teď to nemůžej pochopit a pořád mává pergamenem. Očividně se taky ztratil v prostoru. Tak hlavně že ne v čase.

Konečně se dostavil pan Borůvka i s baťohem. A že prej tady maj takový pěkný děti. Tak to ten chlívák hobit řek. Pěkný děti. Hm, ten má teda choutky, pomyslel sem si. Vydali sme se teda na cestu. A šli sme v útvaru. My dobrodruzi, zovaní Nurnská družina, tomu tedy říkame pochodový postavení. A já se v tomhle postavení umim dost dobře orientovat. Tak nějak jsem se ocitl pěkně na konci. Proč se o tom zmiňuju? Protože pudeme po tý slibovaný pěšině, která je ovšem v zimě kupodivu zapadaná sněhem. Takže první budou prošlapávat. A takový prošlapávání to bere síly a promáčí vám botky. Takže Nif pěkně naklusal dopředu a musel se tak střídat s Rahemem a vůdcem. Pěkně se jde, když máte cestu prošlapanou. A mě jí užšlapa hned celá družina.

Stejně je ten pochod ovšem akorát k vzteku. Další noci v lese. Blbý hlídky a spaní na tvrdým. Tak nějak sem už nafasoval konstantně ranní hlídku s Jonasem. Je to taková intelektuální hlídka. A máme povolený vod vůdce, že si můžeme při ní na střídačku zavostřit ty naše kouzelný mozky a naladit se na stejnou vlnu s animáliama.

Všiml sem si, že vůdce vytrvale odmítal menovat svýho zástupce. A všimli si toho i ostatní. Takže na to nahlas narážime. Ovšem Bolbuch

vytrvale předstírá, že neslyší. Nechápu to, ale to je tak všechno co s tím můžu dělat. Aby se nám to jednou nevymstilo. A pak si budu moct říct to vůdcovo oblíbený "já to říkal". Jenom aby to nebylo to poslední co kdy řeknu.

Další dny pochodu. Jednou sme přespali v takový polorozbořený chatce. A pak zase dál a dál. A pak to přišlo. Nif, jdoucí vpředu, zrovna vyprávěl nějaký pepný historky ze života, když vůdce najednou šlehl vohromná větev do kšichtu! Zachřestilo to s ním a zvedlo ho to do vejšky. Takže vobživlý stromy existujou! A tady byly hned dva. Ještě štěstí, že jsem hlídal zadek družiny. Protože ve vzduchu a beze zbraní se ocitli i další z družiny. Poslal sem drozda do vejšky, abych měl přehled a jeden z těch stromů sem počastoval mohutným výronem energie. Jako dobrý, ale tý energie bude asi potřeba trochu víc. Jonas udělal to samý a navíc se přidal i ten jeho nedorostleý Puklina. Tak sem zatoužil udělat podobnej manévry s panem Kapounem a..., získal jsem pěkný obrázek! Tohle musím vysvětlit. Když se vám v boji nepovede kouzlo, tak se v hantýrce říká, že ste udělal vobrázek. A ten si pak pamatujete ještě dlouho. A přesně tohle se stalo tomu mýmu nebohému opeřenci. Ostatní se rubali. Lanar pořád hulákal, že tahá volej, ale že nemá křesadlo. A Babačan zase ten strom řezal bičem. Takže se mu splnilo to po čem asi toužil už vod Liscannoru. Akorát nebičoval domorodce, ale stromy. Byl sem vyčerpanej a takticky sem se stáhnul o pár kroků dopředu. A pak sem to uviděl, teda uviděl ho. A ne já, ale pan Kapoun. Napravil tak to jeho předchozí selhání. Morvouse! Krysů z lesa! Zrádnýho šamanistu a burana v kůžích! Poflakoval se kousek vod nás a krčil se za stromama. A ty dvě stromiska na nás očividně poštlav von. Zákeřný lesní kouzla! Ale panu Kapounovi neunikl. Tak sem toho drozda na něj pověsil. Jako, že sem ho nechal špehovat. Morvouse. Hantýrka, ne. Ale zatím nám bylo ouvej. Lanar pořád nenašel křesadlo a Babačan stále bičoval. Ostatní se ovšem vesměs už zmítali ve větvích těch dvou stromisek. Vysmeknout se ovšem povedlo vůdci a teď ten náš jednopachmákovéý trpaslík utíká do houštiny. Na bojiště to v tu chvíli vypadalo dost beznadějně. Aby bylo jasné, vono se toho stalo určitě víc, chlapi se rubali určitě statečně, zasadili mnoho ran a litala spousta třísek, ale tohle si píšu pro sebe a tak to sou moje hrdinský historky. Vostatní ať si plejtvaj svým inkoustem, že jo.

A když sme u těch hrdinskejch činů, tak jeden sem vzápětí spáchal. Uviděl sem, že Dwanymu, ktereý se zrovna umítal ve větvích, vypadl z ruky jeho meč. Určitě byl docela drahej a nějaký kupec si na týhle zbrani určitě namazal kapsu. Tak dobře, spíš ho ten náš hobit přťousek někde ukradl, ale to sem teď nepatří. Prostě se ten meč tak nějak bez užitku válel na zemi ve sněhu.

Tak sem mocnym skokem skočil pod ten nebezpečnej vobživlej strom a ten meč sem popadl. Ale ne proto, abych ho ukradl, ale proto, abych ho předal vůdci a von s ním mohl dál pokračovat v boji! Protože sem si myslel, že vo svojí zbraň přišel. A trpaslík to určitě s tím mečem bude umět líp než já, ctihodnej akademik a bejvalej majitel hampeju. Ha, ha. Ukázalo se, že můj předpoklad byl..., úplně blběj. Bolbuch totiž vo svojí zbraň nepřišel. Sekeru měl pořád, ale nějak se mu jenom posral ten utahovací motejl na tý jeho protěze a teď s ním zápasil. Takže mě s mečem vyhodil a jenom mi řek ať mu vytáhnú z báglu lektvar a že pak už poběží zpátky do boje. A tak se taky stalo. A tohle byl rozhodující moment boje, protože ten náš trpaslík ty stromiska vopravdu dodělal. Ovšem bez tahače lektvarů by to tak snadný neměl. Hned sem mu hlásil výskyt Morvouse a že ho mám takfíkajíc na drozdí sledovačce. Vůdce se ovšem rozhlídl po bojišti, a bylo jasné, že na pronásledování to nebylo. Takže sme nechali Morvouse vodkvačit do lesa. Vyřídíme si to s ním příště.

Půlka družiny se válela na zemi, některý sme museli vypostit zpod větví. Babačan si vytáhl fáce a Lanar pořád hledal křesadlo a mlel pantem něco vo tom, že zápalnej šíp je na vobživlý stromy dobrá věc. Tak určitě, jenom se mu v tom mudrování nějak ztratily ingredience. A ukázala se ještě jedna zajímavá věc. Po těch stromech zbyla na zemi dvě polena. Dva stromy, dvě polena. Každý vážílo aspoň pět set mincí. Nic pro mě. Ale jiný kumpáni se po nich začali sápat, že prej to má magickou podstatu a že polena bereme s sebou. A Rahem se tak ke mně naklonil a řek, že přesně za takovýhle blbosti dávaj lidi těžký prachy v dražbě. Tak pokud se tý dražby dožiju, tak proč ne. Ale nosit sem se s tím nehodlal. Ale Wreda a ještě někdo si ty polena nasoukal do batohu a vůdce si to hned napsal do kořistní kolonky. A šli sme dál.

Soumrak padl za chvíli a my se museli utábořit. Tak sem se zabalil do houně a pod sebe sem si ustlal kožichem. A tvrdě sem usnul. Když sem se vzbudil, tak byl kolem mě šílenej řev, mňhaly se větve a kumpáni ječeli. Prostě během noci došlo k dalšímu napadení stromiskem. Je to pěkněj hajzl ten Morvouse. Chvilí mi trvalo než sem se vyhrabal z kutlochu a pak sem se už radši plazil pryč. V hlavě mi hučelo a jediný co sem zaregistroval bylo, že nejmíň tři naši byli zase lapení a teď se zmítaj ve stromoví. Ale kavalérie už byla na cestě. Malej Babačan metnul na ten strom flakón s volejem a pak škrtnul. To samý asi chtěl udělat i Lanar, ale tentokrát mu chyběl kapesník. Ale Babačan to zvládl sám. Část stromu vzplála jak fagule. Ovšem i s našima. Naštěstí ten strom byl už porubanej, takže vzápětí spadl s rachotem na zasněženou zem. A popálenej Rahem seřval Babačana. Docela sem Rahema chápal. Von to ten nešťastnej hobit asi myslel dobře, ale to provedení

mu tradičně selhalo. Asi nějak takhle to asi bylo s tím Zifnabem. Kdybych nebyl někde v prdeli na konci světa v zimě, tak bych ječel smíchy. Všichni se teda dávali dohromady a muž přes kapesníky rozvíjel teorie, jestli ten Morvouse není náhodou vlkodlak. Zkrvavenej plecháč Růžička mu dost vztekle odsekl, že je to možný, ale k čemu nám to je? Hm, a k čemu je nám dobrý už třetí poleno? Nikdo ho nechtěl už tahat a to ani s vidinou tučného zisku v dražbě. A tak vůdce řek Růžičkovi ať ho spálí. Já s tím třeba souhlasil, ale ukázalo se to jako hodně hloupej nápad. Zahučel plamen a pak to prsklo tak, že to úplně všechny vožehlo a Lanara to málem zabilo. Několik oħarků mi zapadlo do kožichu, takže sem měl vztek. Ale tak nějak sem si ho neměl na kom vylejt. Šli sme dospat potomě, doufajíc, že Morvouse už dá pokoj. A ještě jednu věc sem si poznamenal. Vůdci zřejmě došlo, že Wreda a já, sme s tou naší magií naprosto nepostradatelný, prostě ty nejdůležitější z důležitějš a zprostil nás ranní hlídky. Protože, my magicusové, sme prostě museli mít ráno sílu na meditaci. Natáhnout do sebe vichry magie.

Morvouse už fakt nepřišel, takže sme ráno posnídali a vydali se dál. Bylo sedmnáctýho dne druhýho měsíce. Doufal sem, že už brzo dorazíme apoň do toho blbýho Dorsanu. Nedělal sem si nějaký iluze vo tom, že tam třeba bude vytopená hospoda, kde nebude člověk přepadávanej stromama, co se i po "smrti" dovedou měnit na explodující polena. To ne. Už sem poučeněj. Ale stejně by se hodil takovej teplej bivaček, kde by ubohej poutník složil svoje rozlámáný a vomrzlý tělo. Zaslechl sem zase Nifa jak si stěžuje na to svoje blbý brnění, že prej je díky němu rezistentní na léčení. Ty vole, tak ať si místo rezavýho železa dá radši na ránu nějaký fáč! Babačan jich nese plnej pytel. Ale pan Nif ne, radši heká a pyskuje. Nehekal ovšem dlouho, protože Rahem zařval, že je vlevo! Ne Nif. Ale Morvouse. A vzápětí to potvrdil i Wredův Puklina. Takže další stromovej útok. Tentokrát sme ovšem byli připravený. Jeden strom sme skoro složili s Wredou mocnou energií a zbytek dodělaly zbraně ostatních a zrovna tak naložily i s tím druhym stromiskem. Už asi víme jak na ně. A dokonce i pan Kapoun tentokrát zasáhl cíl. A ani Babačan tentokrát nikoho neupálil a Lanar nehledal kapesník. Takže po stromech bylo cobydub a my se mohli pustit do pronásledování toho lesního špinavce, ktereý si snad myslel, že mu to tady patří. Prdlačky, šamane, teď to tady patří nám, stavitelům mostů!

Běžíme lesem v neuspořádaným tvaru. Všiml sem si, že Bolbuch začal zaostávat. To může znamenat dvě věci. Buďto je fakt vyčerpanej, což vzhledem k jeho věku a osekanýmu tělu zas není nic divnýho nebo se chce ulejt, což ten starěj trpaslík občas dělává. Možná to souvisí se stárim a zkušenostma. Moje obavy se potvrdily, když hekl

že předává velení prťavýmu Růžičkovi. Takže byl konečně menovanej zástupce, i když možná ne zas tak natrvalo. Tvrděj hobit v plechu. Růžička se dovede rvát a když chce, tak se vám treffi přímo do frňáku a můžete si bejt jistý, že vám pak poteče červená. Taky umí kopat do rozkroku a lámat kosti. To jo. Ale na druhou stranu je takovej jako pomalejší když přijde na řeči. A to o dost pomalejší. Jeho rozhodovací a vyjednávací schopnosti bych označil slušně jako nevalný. Ale možná je přesně tohle Bolbuchův záměr. Oddychnout si a hodit nepřjemnosti na Růzovu kebuli a přitom zůstat čistěj. Pak se zase chopí velení až se Růžička zakoktá a von bude vypadat jako moudřej muž. Uvidíme. Teď ale musíme chytit toho Morvouse. Pádlíme dál v chumlu, když někdo zařval, že s náma není Lanar a že prej zůstal ležet na zemi po stromovym útoku. A tak tam zůstal ležet. Najednou se před náma vynořil Morvouse. Dva meče v rukách a dva vlci po jeho boku. Srážka byla tvrdá, ale rychlá. Nif umlátíl jednoho vlka, druhéj utekl zraněnej a o Morvouse se postaral Růžička s Rahemem. Z máho hlediska to byl snadnej boj. Jenom sem si dával pozor abych zůstal v zákrytu, hlavu sem měl stejně vyčerpanou. Na pronásledování vlka sme se vykašlali, což se pozděje ukázalo jako chyba. A jak byl ten náš Růža v ráži, tak hned odrubal mrtvýmu šamanovi hlavu, což bylo dost nechutný. A pak už následovala obíračka. Do opatrování sem dostal jeden jeho meč, kterým se prej říká bastard a ještě takovej divnej náhrdelník z listí. Tak ten si pozděje hodlám magicky osahat. A pak nastala další debata co s mrtvým tělem. Navrhl sem důstojnej pohřeb, že to byl přece jenom obránce lesa před vetřelcema. Samozřejmě mě nikdo neposlechl, místo toho mý kumpáni usekali tělu i ruce a nohy. Ale za touhle morbiditou byl spíš strach před možnou silou lesa než nějaká úchyłka. I když...

Oudy i trup Morvouse sme odnesli na místo, kde zůstal ležet Lanar Střibrňák. Byl živěj a vypadal zmateně. Ale to on dost často a nemusí kvůli tomu hned dostat ránu do hlavy. A válela se u něj i dvě polena, ale tentokrát o ně nikdo neprojevil zájem. Naopak došlo k polidštění družiny, když byly Morvousovy ostatky hozeny do vývratu a mě bylo dovoleno nad hrobem konečně promýst zádušní řeč. Normálně bych se na nějaký žvanění nad mrtvolou, někoho kdo mi byl ukradenej za života i po životě, vysral, ale tady sem věděl co dělám. Důvody sem měl dva. Jednak když moudře žvaníte, tak ste tak nějak automaticky zproštěnej vod manuální práce a za druhý to působí dobře. Tak nějak hojivě. Voni totiž tyhle Nurnský sou taky pověřivý. Některý si to možná nepřipouštěj, ale sou. Všichni. Zůstat po smrti pohozenej někde v blátivý břече není nic pěknýho, že jo. Tak sem mluvil něco vo tom, že důstojně svěťujeme tělo Morvousovo lesu a že padl při

obraně své domoviny. Některý družiníci nad tím povytáhli obočí a dalším to bylo jedno. A bylo hotovo. A pak byly ty důstojně pohřbený kusy rozsekánýho těla zaházený hlínou a my šli spat.

Sáhla na mě smrt

A další den vleklýho pochodu. Vlekli sme se fakt jak smrad z žumpy. Což měl na svědomí jednak blběj terén hvozdu a jednak Babačan Borůvka. Ten hobit fakt patří spíš do vobyváku místo vázy vod tchyně.

Večer jsme se zase utábořili pod nějakým vývratem a Růžička rozdělil hlídky. Bolbuch byl totiž pořád tak nějak duchem nepřítomnej. Vybíral si pořád stafeckou meditaci. Nebo demenci? Vyšla na mě hlídka uprostřed noci s Nifem. Myslel sem si, že mám užty s lesem srovnaný, když byl díky mě tak pěkně pohřbenej Morvovous, ale to sem se sakra spletl.

Když sem se probral v kaluži krve, tak ostatní stáli nade mnou a Babačan mi poskytoval první pomoc. Válek se tam ten druhý vlk, kterej předtím utekl z boje. Utloukl ho Nif, ovšem až potom co mě málem rozsápal. Ani sem si nestačil prdnout, jak byla ta šelma rychlá. Mám pocit, že jsem se slabostí i poblíl. Hlídat sem dál už nemusel a ráno sem chtěl nechtě musel ocenit hobitovi magický a hojivý ruce. A tak nějak sem musel v duchu odvolat tu vázu a tu tchýně. Tak tohle bylo poprvý v družině kdy sem měl fakt namále. Doposud byl nejhorší ten voharek, kterej mi spadl za krk, když bouchlo to šikovný polínko. Fuj! Hnus a špína! Tohle by se Dalešovu služebníku stávat nemělo! Posranej les! Posraný vlci! Do klece s nima!

A už zase pochod. Puklina vodletěj na průzkum a přinést informaci, že několik mil na sever je nějaká malá vesnice. Ale Dorsan to prej není, ten je u řeky a tudíž dál na východě. Růžička celkem rozumně podotkl, že máme schovat zabavený věci po Morvousovi, kdyby je náhodou nějakej domorodec poznal. Babačan místo toho zalitoval, že nemáme tu jeho hlavu, že by se dala veřejně ukazovat. A že už má v nošení usekaných hlav praxi. Kdyby radši přidal do kroku.

A pak se ozvalo křupnutí a Nif, kterej šel vepředu v tom svým těžkým brnění se najednou propadl skoro celej do ledu. Zapadl do humusný brečky z bláta a ledu. A jak se lekl, tak začal mlátit rukama kolem sebe, čímž svojí situaci ještě připepril. A začalo to křupat i pod ostatníma. Rváči v železných plátech tady nebyli moc platný, takže sem se k Nifovi chtěl skluznout po krustě a zajistit ho. Lano už někdo vytáhne. Což mi v tu chvíli připomnělo, že já nemám ani blběj provázek. A tak sem se sklouzl a doklouzal sem se až k tomu, že sem zapadl taky! Ne tak blbě jako Nif, ale uvězněnej sem teda byl. Namočil sem se teda dost.

Naštěstí mi Borůvka hodil nějaký lano a Nifa vyhodil z ledu Wreda. A jako to sem teda musel uznat, že to byl kouzelnicej majstrštyk. Mě by to nenapadlo ani na cvičáku, natož po pás zabořenýho v břečce. Stačil dotek a Nif vyletěl ven. Já bych to asi řešil lanem jako ten milej Borůvka. Najednou sem se na toho malýho šmudlu začal dívat jinak. Ráno mě zalátal rány a teď mě vytáhl na světlo Dalešovo. A Když mi pak Wreda pučil náhradní boty, tak sem málem uronil dojetím i slzu. No, vocamsaď pocamsaď. Stejně měl náhradní, takže sem mu spíš ulehčil vod nákladu. A navíc mě ty jeho boty dost tlačily.

Tenhle den sme už dál nešli. Vzdálili sme se vod řeky a jejich zrádných břehů a zabívakovali. Sušil sem si boty a klepal kosu. Naštěstí noc proběhla klidně a my se mohli plný posranýho optimismu vydat na další úmornou pachtovačku lesem. Přestal sem počítat dny. Von to někdo stejně udělá. Udělal to Wreda a když řekl, že už dvacátýj druhý den druhýho měsíce, tak to na náladě nikomu nepřidalo. Morálka dost upadla. Vůdce byl třeba úplně malátněj a nepoužitelněj. Asi měl horečku. Za další den nebo dva mi naštěstí pan Kapoun nahlásil Dorsan před náma. A když sem ho navíc ještě poslal ulovit něco k snědku a ten malej drozdík magickým výbojem složil takovou maličkou srnečku, tak se stal hrdinou dne. A my si si nacpali břich srněč pečínkou. A bylo chvíli dobře.

Chladen je měsíc hladu

Nakonec sme do toho Dorsanu dorazili. O tom, že je to ta správná vesnice nebylo pochyb. Byl tu kamenněj barák. A u něj i kamenněj barák. Tam nás ty dobrý místní burani ubytovali, ale nebylo to úplně snadný. Nedůvěra k nám byla zpočátku dost hmatatelná. Navíc mluvil Růžička, kterej je v řečnění o dost horší než při práci s kusem železa. Ale nakonec sem musel uznat, že to zvládl. Nevyhodili nás a nechali nás přespat. I kus žvanec donesli. A protože už sme s našima zásobama na tom byli dost mizerně, tak sme chtěli dokoupit. Poctivě a za zlatky. Žádný rabování. Jenomže místní měli málo nebo prodat nechtěli. Usmloovali sme to na hodně málo zvanců do huby. A když sme se dozvěděli, že k trpaslíkům, kterejm velí nějakěj Vared, je to stejně daleko jako vocaď do Bahan, tak nám spadla čelist. Teda já byl nakvašenej jak starej lák vod vokurek a ani sem se nepokoušel dostat votravovat s nějakějma povzbudivějma kecama vo svatým Daleševi. A s Maurou už tuplem ne. Takže mi bylo úplně v prdele, když nám řekl, že voni jednaj s nějakým trpaslíkem Gripem a ne s tím Varedem. A taky, že prej dostávaj vod trpaslíků zbraně výměnou za maso a kůže. No, moc tady toho masa nemaj. A proč? Protože každěj prej ví, že chladen je měsíc hladu! Tak to sedí a my za chvíli budeme žrát podrážky.

Druhej den nám aspoň řekl, že k trpaslíkům vede něco jako stezka a že nám daj průvodce. A že se trochu stranou, směrem na sever, nachází ještě nějaká vesnička Rill. Nebo tak nějak. To asi bude ta vesnice co jí předtím našel pan Kapoun. Ten průvodce co nám ho pučili se jmenoval Orfalen a byl to takovej holobrádek. Což mu ovšem nebránilo, aby se nepoškleboval našemu pochodovému tempu. Ten Babačan se fakt vlekl jak slimák, takže sme byli rádi, když sme dorazili k trpasličímu odpočívadlu. Jednoduchý kamenný stavbě, která ale měla střechu. A navíc tam Wreda našel pytlík sucharů. Po úspěchu s lovcem Kapounem sme teda s Wredou vypustili ty naše magický vopeře na průzkum okolí a doufali, že třeba zase něco uloví. Ulovili, sou to pašáci! Obrovitánskou srnku. Ten jejich lov měl ovšem jedinou chybu. Dost podstatnou chybu! Složili to nebohý zvíře tři míle daleko vod nás ve hvozdu, takže s krívonohým Babačanem bylo jasný, že naprosto mimo náš dosah. A trhat sme se nechtěli. A les se jinak zdál dost zvěře pustej.

Takže sem vytáhl pergamen a začal sepisovat zášoby jídla. A ukázalo se, že tahle nevinná věc byla rozbuškou k docela hlasitý hádce. A dobrák Julián Chrpa spadl do tvrdý reality a musel významně povytáhnout obočí. A Grim Vepřek se nasral.

Takže sem se tak ptal kolik kdo má jídla. Většina poslušně, dobře spíš slušně, odpověděla že na jeden nebo dva dny. Tak to fakt není moc. Vůdce chrápal a neřekl nic. A pak došlo na Rahema, kterej řekl, že má slaninku a suchárky ještě na celejch devět dní. Ozvalo se pochvalný zabručení. Jenomže Rahema to celý nasralo a odsekl, že je to jeho jídlo, protože si ho nosí. Wreda ho označil za křečka a já tomu čmoudovi jižanskýmu řekl, že nejvyšší ctností člověka je podělit se s potřebným. Takhle pěkně sem mu to řekl a taky sem mu připomněl tu srněč pečínku. A že sem se taky dělil a že kdybych křečkoval jako von, tak mám zásob teda úplně stejně. A Rahem prskal furt a dostalo se nám přednášky vo zodpovědnosti a plánování. A pak sem udělal chybu. Začal sem mluvit něco vo solidaritě a mezidruhovejch vztazích. Že já se už na toho Daleše neverysu! A jako příklad sem uvedl počínání Babačana Borůvky, že jako pěkně všechny léčí bez nároku na honorář. A taky občas někoho votráví nebo upálí. A taky zadarmo, ale to sem nahlas neřek. Mluvil sem vo hobitovi jenom v dobrým. Protože sem si pamatoval, jak mě nedávno tak pěkně ošetřil. Chtěl sem tomu malýmu nešťastníkovi pěkně zalichotit a namazat mu. Já blbec! Už sem se mohl poučit, že tenhle krívonohěj zakrslej šmudla vnímá věci okolo sebe úplně jinak. Místo, aby se začepřil a byl rád, že ho někdo pochválí, tak to otočil proti mně a řekl, že je povinností každýho postarat se o svůj žvanec a že nemám panu Rahemovi nadávat, když mě bude za

chvíli krmit. Asi chudák čekal, že za svojí kolaboraci a vlezdoprdelství dostane suchar od pana Křečka přednostně. Nebo já nevím. Nasraně a nedalešovsky sem mu teda řekl, že jídlo nám došlo kvůli němu a jeho pitomej spodním pačmákům a že nás akorát zdržuje a že tudíž von je příčinou toho, že každěj sáh deme směnu. A hobit začal kňourat, že mu nemám vyčítat jeho křivý nohy, protože tak už vylezl ze svý hobití matky a bohové mu při rozdávání rovnějch nohou tak akorát nasrali. A pak tomu nasadil korunu, protože řekl, že von je dobrodruh a ne turista. Ty vole, Babačan dobrodruh! A pak mi to došlo. Von má chudáček mrňousek mindrák jak trám a s tím trámem se vleče po světě.

Ale co už. Pak se ovšem najednou probudil Bolbuch, ten náš přestárlej vůdce a postavil se na stranu Rahema. A že kdo má málo jídla je pitomec a kdo má hodně jídla je nepitomec. V duchu mě napadlo kolik jídla má asi von, protože k němu inventura zásob nedošla, ale nahlas sem mu akorát vysvětlil, panu vzbuzenýmu, že rozdíl mezi pitomcem a nepitomcem je tak krajíc chleba nebo možná dva. Ale ten trpaslík tu svojí velemyšlenku ještě rozvinul a řekl že každěj kdo si co koupí k jídlu a má v batohu, když se vyráží z nějakýho bodu A do bodu B, tak to má ve svém osobním vlastnictví a ukazuje tím svojí zodpovědnost a moudrost. Ale když se něco pak najde po cestě nebo to třeba někdo uloví, tak to už není jeho, ale je to všech a podlehá to družinovému právu. Ovšem protože tyhle moudra rozdával Bolbuch, tak vzápětí ještě dodal, že pak takovej lovec, poté co mu je jeho úlovek zkasírovanej ve vyšším zájmu, může třeba dostat ústní pochvalu před nastoupenou družinou nebo třeba vyznamenání. Už to zase hnal ke kompromisu. To je náš vůdce, to je náš trpaslík, to je náš Bolbuch. Hlavně si to s nikým nerozházet. Namazal Rahemovi a Babačana nedostal do deprese. A pak zase hned namazal mě a Wredovi, protože odklonil téma a laskavým mírně vtipným tónem se zeptal, jestli je pan Kapoun a pani Puklinová v pohodě a jestli sou schopný případně udržovat spojení se základnou, kdyby bylo potřeba třeba donést vzkaz. Tak sem mu řekl, že jasně, protože vzdušnou čarou sme vod základny pár mil, když se tím pitomým lesem táhneme jak smrad. To sem si ještě kopl do hobita. Slovně. Radši bych ho ovšem skutečně kopl do tý jeho pitomý vyjevený držky. To sem ale udělat nemohl, protože sem turista a nováček, kdežto von je dobrodruh a mazák. Ale představta jak ten hobit loví zuby po zemi se mi líbila.

Aby bylo jasno. Vůdce chápu. Potěr se mu v družině hádal a tak to všechno seřval. Tomu rozumím. A rozumím i Rahemovi, měl pocit, že se mu někdo hrabal v torně a počítal jeho uzenky a tak se nasral. Jasně, že je to lakomec. Ale nakonec tu uzenuk vytáhne. Asi teda. A v nejhorším mu jí

vytáhne pan Kapoun až bude chrápat. Témhle dvěma rozumím nebo sem schopnej jejich počínání aspoň pochopit. Pohybujeme se ve stejný sféře. Komu ovšem už delší dobu nerozumím je ten malej bambula. U něj tak nějak nedokážu vůbec odhadnout co udělá příště. Von se musí vo toho dobrodruha pořád hlásit a připomínat, že je jim taky, když ho většinou nikdo nebere vážně. Vážně? Tak jako upřímně, dobrodruzi sme tady samozřejmě všichni. Když se místo pohodlnýho života vláčíme po světě a zažíváme ty různý klání a dobrodružství. Děláme do dobrodružství a tudíž sme dobrodruzi. A taky pěkný magoři a podivíni. Já třeba chci hlavně peníze a když si výdělek pak přepočtu na dobrodružnej den, tak je to hodně. Lepší způsob výdělků je snad už jen dědit po bohatý tetě. Jenže kde brát ty bohatý tety? Dost nedostatkový zboží. Tak risk to dobrodružství samozřejmě je. Přiložte polínko a ste na marách..., prostě sem se do toho zaplet. Já turista Dalešmaur...

Takže sme se zhádali a koukali se smutně do těch našich torniček, na ty naše tenčíci se porcičky. Možná bude hlad. Jenomže, blbečkové, já mám pana Kapouna a křečkovat umím taky. A taky umím zařídit, aby se na vás svatej Daleš vykašlal! Ale za chvíli se mi nálada zlepšila. A o dost. Protože ten náš moudrej a kompromisní vůdce se pořádně podíval do svýho chlebníčku a řek, že mu jídlo došlo taky. Vítej mezi pitomce, vůdče!

Trpaslíčí pohostinnost

Další den došlo na poloviční dávky, ale zase se po ty trpaslíci stezce šlo o dost pohodlnějc. Navíc k večeru sme došli k dalšímu odpočívadlu. Tentokrát tam ale nebylo nic k jídlu. Bolbuch zase upadl do stavu letargie. Asi byl ten oficiálně menovanej pitomec, alias vůdce, zeslábej hlady, takže Růža začal rozdělovat hlídky. Už to měl skoro rozdělený, když Babačan začal pištět, že nemůže mít tuhle hlídku a pak zase ani tuhle. Zpřeházel tak Růžičkovi celej systém, ale Růžička projevil celkem dost velkou trpělivost.

Další den sme zrychlili tempo, protože podle našeho průvodce bylo možný dorazit k trpaslíkům ještě k večeru. Poloviční dávka jídla se ovšem podepsala na Babačanovi, a on začal zaostávat. Navíc mu Rahem hodil zpátky jeho zavazadlo, protože začal taky plýst nohama a navíc prej není žádněj soumar. Nutno říct, že Babačan se s celou situací vypořádál v rámci svýho malýho hobitího mozečku docela dobře. Vytáhl zlatky a tak se z našeho průvodce stal i nosič. Ale nakonec musel vůdce stejně vyhlásit odpočinek. Byl sem docela rád, protože sem toho měl taky plný zuby. Nohy mě bolely a pod kožichem sem byl zlítej jak trpaslík na pijácký pochůzce. Odpočinek ovšem vlil nový síly do Babačana a ten začal bejt příšerně vtravněj. Pořád žvanil a sypal z rukávu nějaký

pitomý rady. Ten jeho zasranej optimismus mi příšerně lezl na nervy, ale naštěstí sme nakonec skutečně dorazili po soumraku ke kamenný věži, která střežila průsmyk v horách. A byli sme tam. U trpaslíků.

Růžička zabušil na bránu. A nic. Trvalo docela dlouho než sme se dobrušili a dohalekali. Očividně tam chrápal. Votěvřelo se vokýnko a vykoukl modelovej trpaslík. Jak z učebnice. Rozespalej, páchnoucí po chlastu a drzej. A že co chceme. Protože vůdce byl opět nepoužitelněj, nebo to alespoň předstíral, tak se slova musel chopit Růžička a poněkud neobratně přednesl naše požadavky a pozdravy od pana vikomta. Tak dopadlo to tak nijak. Dovnitř nás sice nepustili, ale vířící olej na nás taky nevyšli. Dokonce nám hodili starou plachtu a čtyři kůly, že si máme postavit přístřešek. A že pokračování rozhovoru bude až ráno.

Strčil sem si ruce do kapes a předstíral sem, že hluboce dumám. Ostatní tak nějak zatím ztopořili tu plachtu a vyrobili tak místo pro spání, kam nesněžilo. Jen co to postavili, tak sem tam zalezl a zachumlal se do houně a kožichu.

Následující den na nás zařvali ať se vzdálíme vod brány. Když sme tak učinili, tak vylezl trpaslík a předstíral se jako Dorgul a pokračovalo lámaný vyjednávání, kdy sme Růžičkovi všichni skákali do řeči, protože každej měl najednou pocit, že umí vyjednávat líp než ten náš dočasnej zástupce. Malíček plechovej mužiček. Vypadalo to docela komicky, protože když měl někdo pocit, že někdo říkal moc nebo volil blbý slova, tak začal významně sykat a smrkat. Ale nakonec sme splácali, dosykali a vysmrkali něco vo tom, že sme tady jménem vikomta, kterej tady s tím lesem má velký plány a že velevážený trpaslíky potřebuje jako stavitele. Mostů, cest a vůbec všeho. A na konci toho všeho se ty trpaslíci odvolali na nějakou vyšší šarži a že máme pár dní počkat. Takže sme dostali další plachtu a když sem se zeptal na palivový dříví, tak významně ukázali na les, kterej byl okolo. Jasně, jasně, pidimužové. Ale pučili nám sekýru. A tak sme vylepšili ten náš přístřešek. Blbý to ovšem začalo bejt s jídlem. Což je ovšem v poslední době na pořadu dne tak nějak pořád. Trpaslíci nám toho moc neposkytlí. A my se teda museli postarat sami. Rozdělili sme si úkoly. Babačan se zapitvořil a že nám prej řekne kde lovit. Že ovládá tu lesní magii. Dobrá. Já se pohodlně usadil a že pak tím směrem pošlu nejlepšího lovce v družině, pana Kapouna. Wreda učinil to samý, ale s Puklinou. A ostatní pro úlovek pak dojdou. Naprosto ideální dělba práce. A tak sme strávili další dva nebo tři dny. Docela sem si odpočinul. Ostatní moc ne. Pro dřevo do lesa chodil zpočátku Babačan, ale pak to přehodil na toho průvodce. Ovšem docela tučně mu musel zaplatil. Ze svýho. Ten malej syčák Orfalen se

ukázal jako pěkněj vyděrač. Ale byly to hobití zlatky a tak mě to netrápilo. Já seděl, topil a mudroval. Pan Kapoun a Puklina se celkem činili a společně složili dvě prasata a jednu srnku. Sice docela hluboko v lese, ale to mě netrápilo. Ostatní pro úlovek pěkně došli. Zabralo jim to skoro vždycky celej den plahočení se po hvozdu. Pan Kapoun letěl před nima viditelnej, aby mohli úlovek najít. Teda spíš tak jako vždycky poskakoval ze stromu na strom. Chudáci byli vždycky potom takový unavený a promrzlý, ale Julián Chrpa dobře topil a tak se ti uboží tahači vždycky po návratu pěkně ohřáli.

Nakonec sme se dočkali. Vylezla pětice trpaslíků, přichystaná na cestu. Delegace, která nás doprovodí zpět do pevnosti. Růžička mi řek ať zapíšu jejich jména. Tak sem to zapsal, ponivadž sem měl dobrou náladu a cítil sem se odpočatě. Dorgul, Vran, Skarbol, Ilgast a Praz. Tak to bylo těch pět. Měli sme docela slušnou zásobu masa a ještě sme z trpaslíků nakonec vyrazili nějaký jejich zásoby. Ne moc a navíc hodně pochybný kvality. Měl sem pocit, že v těch jejich plackách nějak divně křupaly kostičky.

Byl druhej den třetího měsíce a my vyrazili zpět do pevnosti. Ještě předtím sem ovšem poslal pana Kapouna s písemnou zprávou k vikomtovi, že jako deme zpátky, že cesta je těžká a že se nikde neblákáme a že dorazíme i s delegací mrňavýho lidu. A když bude něco chtít, tak ať nám to pošle po drozdovi zpět.

Cesta zpět

Trmáceli sme se celkem pohodlně zpátky po trpaslíčí stezce do Dorsanu. Cestou ovšem přišla řeč na to divný jídlo, který sme vyměnili u trpaslíků za část tý naší zvěřiny. Ty divný kostičky v plackách někdo identifikoval jako krysínu a že se teda tím potvrzuje, že tyhle trpaslíci sou ty trpaslíci, co tady žijou pod náma v systému rozsáhlý podzemní říše Dormal. A že tam sou tam taky ty nemrtvý krvežrouti, který těm mejm kumpánům v minulosti způsobili různý trable. Tak sem do sebe radši nasoukal skrojek vyuzenýho kančího, kterej sem si ulil. Na krysý je ještě dost času. A pak se vrátil pan Kapoun, kterej cestu do pevnosti a zpátky zvládl za necelej den a vzkaz donesl bezpečně. Odpověď byla stručně vojácká. Vikomt je v pevnosti a očekává nás i s trpaslíkama. A máme prej hejbnout kostrou.

Z Dorsanu jsme ta zamířili víc na jih a vykašlali sme se tak na řeku, po jejímž břehu sme se plahočili cestou sem. Naším dalším cílem se tak stala větší osada Delak, kam sme skutečně po pár dnech úmorný cesty dorazili. Doprovázel nás pořád ten náš průvodce, kterej čapl příležitost za pačesy a vydělával na tom, na zdejší poměry, slušnej kapitál. A ještě bral příplatky za nošení Babačanova báglu.

Náš postup tak byl rychlejší než minule. Delak nás překvapil kolovou hradbou a místní byli sebevědomější a bylo jich docela dost. Očividně nebyli informováni o posledních událostech. Tedy o změně poměrů. Spatřili sme několik těch velkejch vlků, což mě zneklidnilo a vrátily se mi tak vzpomínky na tu příšernou hlídku, kdy mě jedna takováhle bestie málem strhla vaz. Táhněte s nima do hajzlu! Chovejte radši králíky! Ustlali sme si raději venku, protože sme se nechtěli dělit do jednotlivých chatřů a trpaslíci se zařídili stejně.

Bude někdy jaro?

Ráno sem se probudil a bylo mi ouvej. Asi na mě plivnul vůdce a chytnul sem od něj tu jeho stařeckou chorobu, která se projevuje stavama nepřítomnosti a apatie. Jediný co sem mohl udělat bylo, že sem stáhnul pana Kapouna k sobě na rameno. Mohl sem se tak soustředit akorát na to abych někde nezakopl a nebyl rozptylovaněj jeho vjemama. Ostatní pro tenhle můj stav měli docela pochopení a neotravovali. A když se šlo třeba spát, tak na mě vždycky někdo hodil deku. Tak hlavně, že sem jí nedostal. A v tomhle stavu sem se nakonec doplahočil zpátky do pevnosti Kapoun. Nebyl sem ovšem sám, kdo na tom byl bídě. Babačan někde po cestě ztratil průvodce. Teda spíš mu utek. A tak nás zase všechny zdržoval a chudáka Wredu museli dokonce ostatní táhnout na smyku. Takže zdržoval taky. Tohle všechno sem ovšem vnímal tak napůl.

V pevnosti už byl vikomt a dokonce i to tlustý prase Radgul Ivar. A to se ví, že odpočívát nás dlouho nenechali. Jen co sme se dali do pořádku už nás zase potřeboval vikomt pro další cestu na sever. A tentokrát se prej pude až někam k městu Zharg, kde má ten vikomt nějaký plány. Trpaslíky sme teda dovedli v pořádku a teď se s nima mohl handrkovat osobně ohledně těch plánovanejch staveb z kamenní. Bylo mi to fuk. Jediný čeho sem si všimnul bylo, že pevnost už byla vyspravená a dokonce okolo ní přibyla i další kolová hradba. Možná se čekají problémy.

Poznamenal sem si datum, když sme vyrazili znova na sever. Bylo dvacátýhopátýho dne třetího měsíce roku 1088. Jde teda s náma vikomt a ten Herlín, kterýho už sme znali a pak další šlechtic Vald. A asi deset jejich chlapů a jeden domorodej průvodce. Kromě toho s náma jde i tlupa dřevorubců, ale tu hodlá vikomt nechat někde u řeky stavět most a nějakou záchrannou osadu. My pudeme pak dál. Někdo řek, že na severu už prej začalo jaro. Tak na severu kvetou kytky a tady pořád chumelí. Je to nějaký divný. Mám narvané bágl žrádlem. Ostatní taky, jenomže ty maj většinou ty kouzelný pytle, do kterej můžete nasypat všechny zbytky vod královský večere a na váze to nepoznáte. Naštěstí se Wreda nabídl, že mi

může nějaký ty moje suchary a sušeninu vzít k sobě. Von má taky ten kouzelný pytel. Už mi došlo, že právě tohle kouzelný zavazadlo dělá z obyčejného kmána dobrodruha a lovce medvědů. Docela by mě zajímalo, kde se tahle věc dá sehnat. Musím jí mít.

Na sklonku třetího měsíce sme dorazili zase k té řece, ale tentokrát víc na západě, kde byla širší. Dřevorubci teda postavili vor a my se přeplavili na druhé břeh, kde se začalo s výstavbou té záchytné osady. My ovšem pudeme dál. Cejtím se už docela dobře.

Tak nám umřel vikomt a handlír

Nastal konec třetího měsíce v roce a je zima a sníh. Prostě hnusně. Vkročili sme na neznámý území, ale je to stále les. Dál sme teda šli my Nurnský, pak vikomt, Herlin, další šlechtic Vald a jejich sedm vojáků. A ještě domorodej průvodce. Náš vůdce se zase někde zapomněl a tak bylo na Růžičkovi, aby určil pochodový sestavení. Vikomt to kupodivu nechal na nás. Asi pochopil, že sme ta nejvykonnější síla, kterou má k dispozici. A ten milý hobit v plechu se ukázal jako velmi přemýšlivý tvor s rozhledem. Postavil moji malíčkovitá vikomťovi a okomentoval to tak, že sem já ten nejinteligentnější a tudíž půjdu vedle jeho Jasnosti. Protože ostatní by taky mohli dělat ostudu. Tak musím říct, že sem s Růžičkou souhlasil. Je to takový milý mladý muž. A měl samozřejmě pravdu. Tak trochu sem čekal, jestli se neozve třeba Wreda, protože musím soukromně konstatovat, že ten taky nemá v hlavě kaštany, jako některý jiný, ale našťástí mlčel. Buďto Růžu neslyšel nebo si byl dobře vědomý toho, že je náčelnictvem považované za potížistu. Mímochodem k tomuhle se mi sám přiznal. A taky měl pravdu. Já sem inteligentí a potíže nedělám. A proto sem dostal tohle privilegované místo. Tak a ještě by mi někdo mohl vzít zavazadla, že.

A šlapali sme dál. Bylo to jednotvárný a úmorný. Navečer sme se utábořili v lese a vikomt pověřil Bolbucha, který už byl duchem přítomnej, aby rozdělil hlídky. A Bolbuch vzal klacek a do sněhu udělal důbky, který nás představovaly a začal říkat dva, čtyři, šest, vosum a tak dále. Z čehož vyplynulo, že se bude hlídat po dvou a vždycky dvě dírký spolu. Nej dřív ukazoval na dírký vedle sebe, ale když došlo na něj a na vikomta, tak to vycaně změnil na dírký za sebou. Takže se staroch ulil z hlídky a ještě se u toho zaštitil vikomtem. Je to pěkně prohnaneč, ten náš trpaslík. Kdybych já byl vůdce, tak bych nehlídal taky a ještě bych si nechal přinést postel. Aby všichni viděli. A nedělal bych u toho takový alibistický vlekliky. Stejně si toho někdo vždycky všimne. Třeba já.

Další den sme došli do vesnice, která se menovala Sedis. Tam nás podle místního zvyku

posadili na mráz na otevřený prostranství a donesli nám guláš. A taky sme vyměnili průvodce. Klepal sem kosu a při té příležitosti sem se vůdce zeptal jestli sme už náhodou nevyfasovali vod Radgula Ivara v pevnosti Kapoun nějakou penežitou zálohu, když už sme se tam s nim potkali před pár dnama. To sem měl tu horkou nemoc. Vůdce, který je většinou lakomej a podezřívavý, ostatně jako každej trpaslík, mě lehkovězně odpověděl, že ne a že kdo by se s tím tahal. Trpaslík se nechce tahat s penězma! Jestli nám vůdce nezačínal trpět stařeckou demencí! Za chvíli se možná začne pochtávat! Takže teoreticky sme boháči, ale v praxi máme holou řiť. Měl sem vztek, ale nahlas sem radši jenom plácl nějaký dalešovský moudro. Až příště zase potkáme toho Radgula, tak se ho zeptám sám. A klidně tomu přifouklýmu smrad'ochovi řeknu, že mě tím dotazem pověřil náš Bolbuch.

Ráno sme vyrazili zase na sever. Den začal Bolbuchovým zvoláním, že život je užasnej. A ukázalo se, že to optimistiký zvolání bylo hodně daleko vod pravdy. Táhl sme se v pochodovým štrůdlu a vedl nás ten novej průvodce. A když sme se dostali to takovýho malýho úvozu, tak se to stalo. Přepadení ze zálohy! Museli tam na nás ty domodci, vlci i dva stromy čekat v záhrabech hodně dlouho a museli vědět, že tam pudem. A vod koho asi tak? Určitě vod toho novýho průvodce. Zrada a hanba! Sračky a povídla!

Nejdřív sem si všim jak se jich celá řada zvedá na ty druhý straně a chtěl sem teda podpořit mocným magickým poplácáním Růžičku, který ví, že sem nejinteligentnější a tudíž si můj dotek zaslouží. Nebudu přece vosahávat jen tak na někoho. Pak sem ovšem koutkem voka zahlídl, že podobnej chumel se zvedá ze sněhu i na naší straně a tak sem se na to dobrodruží radši vysral a čárama sem se přesunul tak trochu mimo prostor, kde se vzápětí měla strhnout šilená rubačka. A dobře sem udělal. Nakonec Růžička je sice mrňous, ale mlátit do něj je fakt práce pro vraha, když je zakutej v těch plechách. Pomoc by si spíš zasloužil pro tuhle chvíli vůdce, který měl coby invalidní staroch spoustu práce s tasením tý jeho sekery. Ale byl moc daleko a kožich není plech. Měl sem jinej plán a mazaně. A vzápětí vedle mě, relativně v bezpečí v závěji, přistál i Wreda. Abych mohl ten svůj kujónskej plán uskutečnit, tak sem se musel nejdřív zahalit kouzlem temnoty a zmizet tak nepříteli z vočí. Pak sem se začal brodit sněhem do zad takovýmu hajzlovi, který mi připomněl toho zrádnýho šamana Morvouse, protože taky tak nějak kočíroval dva stromy. Já tě praštim ze zálohy až se ti rosvítí v kebuli, primitive! Obě strany se mezitím promíchaly a boj byl dost nepřehlednej a krutej. Jenom sem zaznamenal, že vůdce konečně vytáhl zbraň a že Wreda černým výbojem naštlpěl jeden z těch stromů. A už sem se dostal do zad tomu šamanovi, který se mazaně a takticky schovával za

tím druhým stromem, který zrovna porcoval jednoho z vikomtověch vojáků. Už sem ho měl na dosah, když se vedle mě zhmotnil Rahem, který měl očividně stejnej plán jako já. Ale prováděl ho po svým. Takže na toho šamana, kterýho sem už měl zacílenýho, metnul nějaký svinstvo, který strašně zadýmalo a já si tak nebyl úplně jistej jestli můj mohutnej magickéj výron trefil cíl. A vzápětí se blejskly jižanovy nože a ten hnusnej šaman byl připravenej na pult řeznickýho krámu. Což znehynbilo i ty blběj stromy. A bitka se chýlila k dramatickýmu konci. Z našich se drželi, ostatně jako vždycky, jenom bijci. Lanar se válel v kaluži krve na zemi a Borůvka poskakoval někde okolo. Asi dva nebo tři nepřátelé to vzdali a teď mazali do lesa. Vítězství..., ale jaký. Lanar byl mrtvej, mrtvej byl i Herlim a většina vojáků, ale především sem si všim vikomta, který spadl držkou do sněhu. Tak sem to šel prozkoumat. No jo. Byl tuhej jak poleno. A protože sem si čirou náhodou vzpomněl na bídněj stav svý peněženky, tak sem mu stáhnul takovej pěkněj prsten. Vostatní sem nechal na místě, protože jo, tohle už by si někdo mohl všimnout. Zase brát to, ale rozumně. Sem přece svatej chlapík. Pěkněj prstýnek. Na bojišti se stáhalo a kvičelo. Lanar ovšem nekvičel ani nesténal. Ten byl zcepenělej a měl asi namířeno někam do handlírskýho nebe. A bylo jasný, že naše plány se kvůli smrti vikomta asi budou měnit.

Začalo se řešit co dál. Bylo jasný, že další postup na Zharg je v ohrožení. Pak se ale ukázalo, že můj první odhad mrtvěch na naší straně byl přehnanej. Ukázalo se, že Herlim to přežil a s ním i další vojáci. Asi předstírali mrtvolnej stav a nechali ten boj na těch našich bijcích. Ovšem vikomt to měl skutečně za sebou. Ten jeho prsten sem si radši strčil do boty. Kdyby náhodou. Bábačan obíhal bojiště s fáčema a špiritusem. Nif kopancema prozkoumával ty dvě znehynbný stromiska a Rahem na oslavu vítězství vytáhl moučník. Takový divný přeslazený růžový jakohoubičky. Asi nějakěj opíat. Tak sem si vzal taky. Jako lék. I když mě nic nebolelo, jenom sem měl prázdnou hlavu. A dokonce se za chvíli vrátil i ten náš průvodce. Vůdce ho kupodivu nepodrobil útrpnému právu, ale uvěřil jeho historce, že s přepadem neměl nic společnýho. Začali se taky obírat mrtvý a tak sem s napětím a s lehkým tlakem v botě očekával události příští. Vůdce si vytáhl ušmudlanej papír a začal přidělovat. Jako inteligent sem dostal přidělenou takovou šamanistickou hůl. Teda spíš sem se vo ní přihlásil a tak mi bylo velkoryse vyhověno. Ukázalo se, že sem se vo ten blběj klacek zase tak moc hlásit neměl. Vážil aspoň dvěstě mincí a bylo jasný, že se mi asi pronese. Ještě jeden takovej debilní předmět a povleču se jak Borůvka. Svatej Daleš se ale ukázal na můj straně. Protože se zvedl i ten Vald, který měl bouli na hlavě a řek, že právě s touhle holí dostal po kebuli

a teď, že jí chce prozkoumat. Bolbuch mu sice trochu oponoval, že vedle žoldu máme nárok i na kořistný, ale Vald mu řek, že se budeme dělit a že tu hůl chce. Tak jí taky, s přihlídnutím k tý boulovatý lebni, dostal a já byl rád. Nechtěl sem na sebe moc upozorňovat dokud nebude vikomt pod drnem. A to doslova.

Vald celkem překvapivě řek, že operace Zharg bude pokračovat a že přebírá velení. A vikomta, že tady pohřbíme i se všema jeho věcmi. Tak se taky stalo a pohřbili sme i ostatní, včetně toho našeho nešťastnýho Lanara. A kupodivu sem nemusel ani pronášet žádnou blbou umrlčí řeč.

Zharg

A šlo se dál. Náladu nám trochu zvedly jídelní zbytky po vikomťovi. Měl prostě lepší jídlo a s tím sme ho nepohřbili. To sme sežrali jako kolektiv. Vlekli sme se dalších několik dní a prostor nad náma střežil pan Kapoun s Puklinou a Bolbuch měl dobrou náladu a ptal se co si koupíme za žold. Ha, ha, ha. Ten prohnanej chlap tak dával najevo, že moc dobře ví, že ještě žádné nemáme. Teda kromě té malý zálohy, kterou sme dostali ještě v Liscannoru. No jistě. Všechno bude.

A bylo celkem příjemný počasí a osmej den čtvrtýho měsíce nám ptačiska nahlásila, že před náma je asi to slavný město. S Jonasem sme použili osvědčenou taktiku písmene V. Pan Kapoun to vzal nad město západně a Puklina východně. Tak sem musel zase skládat ve svý hlavě výsledky toho ptačího pozorování a pak sme to s Jonasem Wredou konzultovali a vyhodnocovali. Odborná práce, řekl bych. Informace o Zhargu byly následující. Město bylo kdysi asi výstavný. Kamenný baráky, ulice, náměstí, mořskej přístav a tak podobně. V současnosti je stav ovšem dost žalostnej. Propadlý střechy, vytlučný vokna, sutiny kam se podíváš a v přístavu vpuštěný molo. Nějakej život, v podobě takovejch dost vodrbanejch lidí, ovšem pan Kapoun zahlídl. Nějaký ženský i děti. Ale hlavně tam byl takovej vopevněnej barák a v něm trpaslíci. Vozbrojený až po zuby. Zdálo se, že to město, nebo spíš ruiny, ovládají. A taky sem měl pocit, že ten můj drozdík malíčkej, byl zpozorovanej. Tak sem ho radši stáhnul blíž k hejnu racků a pak úplně zpátky. Voní totiž rackové dovedou bejt dost agresivní sami vo sobě a nemusí je ani řídit nějaká síla v pozadí. Myslím jako síla v pozadí ne jenom pozadí. Takže sme to voznámili všem. Myslím výsledky našeho průzkumu. Kde by bez nás všichni byli. A Vald řek, že teda pudeme dál a mírumilovně. My sme totiž vůbec takový mírumilovný a je to na nás hned vidět. Náš vůdce mlčel a Wreda se pokusil něco namítnout, ale Vald ho uzemnil hned na začátku. Asi už je veřejně profiláklý, že je ten náš elf potížista a kraválista. Což ovšem neznamená, že taky nemá vobčas

pravdu. A to dost často. Ale není holt diplomat jako někdo jinej. Třeba..., třeba..., třeba já. Ovšem já si třeba taky myslel, že nakráčēt hlavní třídou v chumlu do neprozkoumanýho terénu je tak trochu vo hubu. Spíš sem čekal, že někde za městem rozbijeme ležení a budeme se věnovat podrobnějšimu průzkumu než jenom jednomu průletu vopeřenejch animálií. Vald ale zavelal a Bolbuch to nechal na něm. Určitě z pohodlnosti a lenosti. Ale zase v tēhle krajích to tak chodilo vždycky. Popadni klacek a vyraž! Silnější pes..., ale to je jedno.

A tak sme mírumilovně, zbraně připravený, vyrazili do ruin Zhargu. Pana Kapouna sem stáhnul k sobě, ale i tak sem ještě mohl všem oznámit, že trpaslíci se srotili a část jich vylezla, kuše v práčkách, na střechu toho vopevněnýho baráku. A ty sročený nám vyrazili vstříc. Bylo jich tak do tuctu. Ale možná míň. A my šli dál. A můžete hádat jak to, tady v divokejch krajích, kde neznaj jemný finesy vyjednávání ani zdvořilou řeč, asi dopadlo. Stát! Kam dete? Tady je to naše! Ne, naše je to tady! Táhněte! Nepotáhнем, táhněte vy! A už sme se rubali. Už lítaly blesky a střely, už dopadalo železo a lámaly se hnáty. Já se takticky zneviditelnil a oběhl sem bojiště skrz nějakej rozbořenej dům a zezadu sem společně s panem Kapounem sejmul jednoho hodně nabušenýho trpaslíka. Propálil sem mu díru do těla, že ani nehek, jenom mu vyletěl vnitřností pupkem ven a zasvinily dlažbu. A taky sem si ještě všim, že se do boje vložilo nějaký cizí animálio. Totiž vorel a mohutným výbojem energie to napálil do Pukliny. Myslel sem, že je to Puklinův konec. Ale teda a to musím uznat, Puklina to přežil. Takže konec blbejch řečí, že neumí lítat a radši chodí pěšky. Aspoň dočasně. A naši prorazili řadu trpaslíků a už sme je hnali k tomu jejich baráku. Jenom sem si všiml, že v tom prvním střetu padl Vald. Nevadí. Ještě je tu Herlim a ten kapitán a několik vojáků, takže to něktej z nich určitě přežije a svědectví vo našich hrdinských činech se dostane k Irvanovi a my konečně dostaneme ty naše slíbený a těžce vodchozený peníze. Takticky sem se zařadil na konec chvostu a postupoval s ostatníma ulicí do středu města. Poněkud sme zvolnili, když už sme měli na dohled ten vopevněnej barák do kterýho se podle všeho ty trpaslíci stáhli. A najednou se Bolbuch začal dožadovat plánu. Teď se budeš dožadovat vomalováněk, když už sme na dostřel, jednorukej! Dostřel!? Babačan prohlásil, že trpaslíci sou stejně mizerný střelci, ale Rahem z nějakýho bezmegu vyčaroval neprůstelnou clonu. Teda skoro neprůstelnou. Jistota je jistota. Taky se na mě vobrátil Růžička, jestli bych ho nemohl hodit na tu střechu toho baráku. Kouzlem. Že by tam jako všem dal přes držku. Řek sem mu, že jo, ale plány se najednou začaly měnit neuvěřitelnou rychlostí. Bolbuch byl očividně zmatenej a začal se pro

změnu dožadovat výbušnin. Když byl ujištěnej, že nikdo žádný nemá, tak byl očividně zklamanej. Jenomže události začaly běžet mimo nás. Z toho baráku najednou vyletělo nějaký svinstvo, dopadlo mezi nás a dobrá polovina byla najednou voblepená nějakou páchnoucí sračkou. Já nebyl, protože sem čistotnej. A navíc sem uhnul včas. A pak se rozletěly dveře a vyběhl dav krvežíznivejch trpaslíků! A byly takový jako fest nasraný a nepřátelsky naladěný. Jako by jim snad někdo vlezl do vobyváku a začal jim jíst sváteční štrůdl.

A naše zpyvkaná kumpanie začala bejt dost bitá. Wreda v rychlosti metnul mezi křivonožce nějakou prskavku, některý možná ještě stačili vystřelit nějaký ten šíp, ale pak už se to stětlo. Zaregistroval sem, že se zhroutil Rahem i Bolbuch, který byly voblížly tím svinstvem a tudíž neutíkali dost rychle. My sme totiž začali zdrhat všichni! A třeba takovej Nif v plátech běžel jak čipera. Naštěstí trpaslíci sou nejenom mizerný střelci, ale i tvorové s krátkejma nohama. Takže nás akorát vyhnali z města. Z ruin města Zharg. Vběhli sme do lesa a přepočítali se. No, bylo to k posrání. Bolbucha ani Rahema sme se fakt nedopočítali a navíc chyběl i kapitán a k tomu i ten Herlim, kterýho sem už jednou pohrbil. A prej to byl Herlim a ne Herlin. Chlap co byl za života zbitej hobitem Růžičkou, ale prej čestně. Zadejchaný sme se začali radit co dál a vymysleli sme jedinou věc. Poslat zpět animálie nad bojiště.

Tak nějak sme dooufali, že třeba někdo z našich přežil a teď se třeba nějak dohodneme. Kulový a prdlačky! Když se pan Kapoun s Puklinou vrátili, tak nám do kebulí nalili dost strašný vobrazy. Vůdce, Rahem a kapitán v boji padli. A to vlastně pro ně bylo dobře. Ty chlívaci zadělaný trpasličí je stáhli z voblečení a usekli jim hlavy. Herlima, který ještě dechal zatáhli do baráku, tam ho zřejmě mučili, načež ho vyvlekli ven a usekali mu nohy, ruce a hlavu. V tomhle pořadí. A pak všechny ty hlavy narazili na voštěpy a vystavili na molu. Takže tolik ke slavnýmu útoku na ruiny města Zharg.

Slečna Mariana

A co bylo dál? Vešel tomu dál Vald. Ale vlastně nebylo čemu. Bylo jasné, že tahle akce zkrachovala. Padla tak představa, že dobejvat takhle rozsáhlý území s pár jedincema, byť jakkoliv schopnejma a odhodlanějma, je nereálný. Zvlášť když se potvrdilo, že ty trpaslíci sou podle všeho fakt ty trpaslíci, který sem lezou z tů podzemní říše Dormal. A ty sou asi ve spojení s nemrtvejma, který tam dole taky přebývají. Tohle je holt práce pro kapku větší partu, než je tlupa dobrodruhů a pár stovek kolonistů. Takže sme se pěkně začali připravovat na cestu zpátky. Ale bylo ještě třeba vykonat jednu věc. Musel sem si stáhnout z města

pana Puklinu, který tam zůstal hlídat. Dali sme se tak nějak dohromady po tom vejprasku, vyspali sme se a já sem načerpal energii do hlavy. Těm dormalskejm zakrslejším sráčům zřejmě vopravdu stačilo, že nás jenom vystřnadili z města a nijak nás dál neotravovali. Asi tancovali okolo těch nabodnutějch hlav. Málem nám teda přibyla ještě jedna mrtvola. Jonas Wreda chtěl popravít toho našeho průvodce, že nás prej zase zavlekl do průseru. Ovšem já měl z posledních událostí spíš jinej pocit. Do průseru sme se zavlekli sami. A hlavně Růžička řekl, že se nikdo popravovat nebude a tak byl domorodej stopař ušetřenej. Musím říct, že mě někdy ty Jonasovy stavy krvežíznivosti dost překvapujou a děsej zároveň.

Takže sem se ráno vydal zpátky do města a snažil se spojit s drozdem. Opatrně sem se vplížil do ruin města a byl sem pořád připravenej k magickému úprku. Najít pana Puklinu nebyl problém. Ten dobrý ptáček, zrozený z mý hlavy, byl přesně tam kde měl bejt. Upřesnil mi situaci a já byl hned klidnější, že nás snad vopravdu už nehledají. Už sem se chystal v vodchodu, když se za mnou ozval takovej tichej a krásnej hlas. Málem sem se strachy posadil na zadek, protože sem to fakt nečekal. Tak sem se vohlídl a spatřil sem..., ženskou jak lusk! Co ženskou? Elfi krasavici! Vypadala zvědavě a rozhodně nevypadala, že má něco společnýho s těma zlejma trpaslíkama. Teda pokud se mi celí tohle nezdálo nebo to nebyla fakt perversní a zlomyslná léčka. Snad ne. Myslim, že sem celkem rychle nasadil světáckej výraz a důstojně sem se narovnal. Usoudil sem, že asi patří k těm ubohejm a ztročenejm původním obyvatelům. Takže sem hned věděl jakou roli bych asi měl v následujících chvílích hrát. Slušně sem se představil a omluvil se za svůj poněkud ošumtělý zjev. Samozřejmě, že sem se představil jako Julián Chrpa. Představovat se jako Grim Vepřek by asi byla blbost. Očividně to zabralo, protože se mi představila jako Mariana. Óóó..., a taky mi podala ruku. Jenomže tak nějak divně. Naštěstí sem ani po tejdnech plahočení se s bandou špinavců nezapomněl na společenskou etiketu, kterou sem jako bejvalej spolumajitel hampejzu měl v malíčku. Takže sem se rychle zorientoval a tu ruku sem jí lehce políbil. Žádný buranský potřesení pačmákem. Určitě sem zapůsobil kladně a důvěryhodně. Řekl sem jí, že sem členem královskýho gwendarronskýho průzkumnýho oddílů, který tady má připravit půdu pro následný vosvobození celý oblasti a vrátit Zhargu jeho původní slávu. A že sice sme včera tak trochu byli odražený a vypráskaný z města, ale to že se všechno změní až podáme zprávu těm správnějm lidem. A taky sem jí začal přemlouvat aby šla s náma, že je určitě důležitěj svědek, který zná místní poměry. Řekla mi, že je jí dvacet let a že tady má rodinu a že jen tak odejít nemůže. A že vlastně nepamatuje nic jinýho než

vládu těch násilnickejch trpaslíků. A Gwendarron jí taky moc neříkal. Takže sem přemlouval a přemlouval a nakonec mi řekla, že se musí domluvit s těma rodičema a ať na ní počkám, že mi dá vědět. A tak sem čekal. Byl sem jak na trní, protože kromě ní sem taky myslel na ty nabodaný hlavy na kůlech. A čekal sem dost dlouho, protože najednou sem si všim Pukliny, který mě asi šel hledat. Teda letěť hledat. Pardon. Nejdřív sem se s nim pokoušel domluvit gestikulací, protože magicus se může přímo domluvit jenom s vlastním animáliem, nikoliv s cizím, ale to bylo nějaký komplikovaný a těžkopádný, takže sem mu nakonec napsal do sněhu klackem, že sem v pořádku a že za chvíli dorazím, že je to důležitý. A Puklina odletěl podat zprávu. A nakonec sem se asi po hodině dočkal. Slečna Mariana přišla i s takovým roztomilým baťůžkem a tudíž očividně sbalená na cestu. To teda byla romantika. A tak sem nakonec neopouštěl ten pitomej Zharg sám.

Zpátky do pevnosti

Inu, čuměli jak puci, panáčkové nemytý. Ty koukali kohopak jim pokorněj služebník Dalešův přivedl. Hned si začali ulízávat vlasy, zapínat knoflíky, zavazovat tkanice, drhnout si špinavý ksichty sněhem a vyklepávat breberky ze šatů. Bylo fakt komický, jak se začali dávat do pucu. Důstojně sem slečnu Marianu postupně všem představil a vysvětlil proč sem jí přivedl. Nikdo nic nenamítal. Ani Vald ani zástupce Růžička. Jenom Wreda se mě soukromě ptal, jak se mi takovek majštrštyk povedl. Tak sem mu to řek. Určitě záviděl.

A pak sme se zase trmáceli tejdny zpátky. Naštěstí sme měli celkem dost zásob, takže sme se mohli dělit i se slečnou vo kus toho žvance. Po cestě sem si všim, že Babačan stále nemohl pořádně vyléčit Nifa z jeho bojovovejch šramů, tak sem se ho ptal proč. Čistě ze zvědavosti. A ten hobit mi drze řekl, že mě to nemusí zajímat, že prej ať se starám vo ty svoje bleštíky. Takhle to řekl. A pak si ještě pamatuju, že se v jedný vesnici pořád sháněl po vlčeti, že by si jako chtěl vychovat takovýho velkýho šamanskýho vlka, když je ten absolvent Horáčkova ústavu. Ale celý jeho snažení vedlo jenom k tomu, že se dozvěděl, že ne, protože to není jen tak. Já si taky myslim, že Babačan by toho vlka tak maximálně vypěstoval v květináči. Ať si koupí štěně nějakýho vořecha, hobito jedno.

A pak sme došli k řece, kde už ty dřevorubci postavili několik srubů. Jenomže se měli spíš snažit postavit most nebo aspoň lávku. Vor na kterým sme se dostali sem, byl na druhý straně. Tak naštěstí sem byl v družině přítomnej já, velkej magicus. Tak sem posbíral všechny provazy, pevně je svázal, luskl sem prstama, vznesl se do vzduchy, přeletěl řeku, přivázel vor a zbytek ty ho

mohl přitáhnout k sobě. A tak sme zdolali poslední překážku. Myslim, že sem na slečnu Marianu opět udělal dojem. Pak sem teda vod ní musel zahnat tu partu nadrženejch dřevorubců, ale to pro chlapa, kterej lítá ve vzduchu, nebyl zas takovej problém. Když nasadíte správněj kukuč, tak de z čarodějů taky strach. Jo a ještě sem jí pučil kožich. Musel se ho teda předtím důkladně vyklepat vod svinstva.

A dvacátýčtvrtěj den čtvrtýho měsíce v roce sme konečně dorazili do pevnosti.

A co naše peníze?

V pevnosti sme narazili na Radgula Ivara a Muraye. Paráda budou peníze! Nebo se taky ukáže, že nebude nic. Ted' už se musí starat Růžička, kterej z pozice zástupce nahradil zcepenělýho Bolbucha. A jestli se nepletu tak máme dostat nějaký dva stováky na družinu a den. Neměl sem sice přesně spočítaný dny, ale nějaká ta stovka západů slunce to bude. A to dělá docela dost, navíc máme tři mrtvý a mezi nima je i vůdce, takže tím padl i jeho vůdcovskej podíl mezi přeživší. Ještě by se do toho dělení mohlo vzít do úvahy, že hobiti sou malý a tudíž budou mít i menší podíl. Sláva! Budu zase bohatč. A ještě se něco válí v Liscannoru.

Takže sme šli na pokec s Ivarem a vyprávěli mu vo situaci. Při zprávě o smrti vikomta se jenom tak uškříbl. Jasně, to sme čekali, že pro něj nebude brečet. Ovšem když sme se dostali k Zhargu, tak bařtipánovi a zelenohlavýmu sklaplo. Kór když k tomu ty zkušenější z nás dodali i celkovej přehled situace, ve kterym byl zahrnutěj i obraz tý podzemní říše Dormal a že je to spolu nějak propojený, takže obsazený Zhargu bude chřítit asi víc sil. A i já se dozvěděl další věci, který sem předtím nevěděl. Ale pochopil sem jedno. Ty zalesněný a řídce osídlený kraje, po kterejch sme celou dobu šlapali, sou takový přízemí. A pod tím přízemím je ještě sklep. A celej ten sklep je zamořenej nemrtvejma a ty podle všeho vyhrzejí v tom Zhargu. Celou dobu sme jim šlapali po stropě. A Radgul se začal tvářit, že celej ten podnik chce odpískat. Tak klidně, buřte! Ale koukej zaplatit! Začal sem gestikulovat na Růžičku ať se začne domáhat peněz. Aní sem si u toho nehrál na svatýho. Růžička se kejšal, že jo. A pak ten Radgul najednou řek, že tady v pevnosti je nějakěj Vesta, kterej nás prej shání. Tohle méno už sem zaznamenal. To je ten tajemnej výrobce brašen a usní, výrobce těch vestapytlů a chlap, kterej se, ač nepřítomen, montoval do vůdcovskej voleb cinklejma papírkama. Tak na toho sem zvědavej.

Překvapenej sem nebyl. Najednou k nám nakráčel takovej nafrněnej přerostlej hobit s kloboukem na hlavě a začal se se všema vítat. Doprovázal ho teda ještě jeden chlapík, ale ten mlčel. Ale moc pěkný vítání to nebylo, protože z toho hobita vzápětí vypadlo, že se stal nějakěj

průser. A že máme všichni pěkněj malér. To jako i já?! To ses asi uprdnul do podvlíkaček, hobite! Tvoje průsery nejsou moje průsery!

Tak sem poslouchal hobita Vestu a přitom sem myslel na Marianu, kterou bych už rád poznal důvěrnejc. Což asi nebude zase tak snadný. A ten Vesta zatím kařlal dál a já začínal chápat, že asi teda ty vostatní a zasloužilejší lovci medvěďů asi fakt maj pořádněj průšvih. A ten nafoukaněj panák vyprávěl, že si ho předvolal samotnej starosta Nurnu, nějakěj Rorejs, a obvinil ho, potažmo celou tuhle povedenou kumpanii, že nechali někde řádit nějakýho upíra, kterej k nim prej kdysi patřil. Jako, že ten upír byl členem tý slavný Nurnský družiny! A voni ho prej, skrzeva to krvesajství, neoznámili úřadům. A ten Vesta povídal, že se nejdřív s tím Rorejsem dohadoval, že za nic nemůže a že tohle a támhleto, ale když mu prej ten Rorejs, starosta Nurnskej, oznámil, že ten upír, kterej se prej menuje Korman Zlotě, vodpravil už stopadesát lidí, zmasakroval je a vypil, tak už prej držel hubu a jenom kejšal na všechno co po něm ten Rorejs chtěl. No chtěl, prostě mu nařídil, že se ta záležitost musí vyřešit do jednoho roku, jinak to pro Nurnský bude mít závažný následky. Jo, a prej ať nepočítaj s žádnějma penězma. Tak v tomhle s váma nejedu, pánové. Vocamsad' pocamsad'! Seberu prachy a uklidím se do klidnějších vod.

Jenomže na ty peníze se nějak zapomnělo a zbytek družiny se začal dohadovat. A z těch dohadů sem pochopil následující věci. Nebo spíš takový útržky. Takže ten milej potíživista Jonas Wreda se někde v Marrburku učil u nějakýho nekromanta Revenana, kterej se s tím Zlotěm nějak zapletl do vraždy místního starosty. Podotýkám, že ten Marrburk je druhý největší město Gwendarronu a tudíž to byla vražda jak prase. Sice není úplně jasný co se tam u toho Revenana ten Wreda učil, ale znal ho. A toho Revenana pak dopadli a na mučidlech ho donutili klopit. Takže sem na Wredovi poznal, že se mu sevřela prdel strachy, protože takovej klopitel může vyklopit spoustu věcí, jak už to u trápenejch bejvá. A pak se najednou přiznal Babačan, že na Nurnský posílal nějaký udání jeho pánovi, baronu Kafkovi, kterej prej má na starosti nějakou bránu, která střeží ty nemrtvý v Dormalu, kde se vonehda ten Zlotě nakazil upírínou. A ty Nurnský prej toho Zlotěho pak propařovali z toho baronova města i když věděli, že už je infikovanej. A ten Vesta ještě řekl takovou dost typickou větu, skoro bych řekl moudro, který k těm Nurnskejm vopravdu pasovalo. A sice, že radši říkal Rorejsovi pravdu, protože na lži by se stejně nikdy neshodli. Tak to sedělo.

Takže sem zvědavej co bude s těma slíbenějma penězma vod Radgula. Potřebuju udělat taky dojem na tu sličnou Marianu, kterou sem

vytáhl vod krvežíznivejch trpaslíků co lezou z temnej hlubin a uhlídal jí před svejma kumpánama i zarostlejma dřevorubcem.

A tak sme seděli a dohadovali se co bude dál. V tom sme měli praxi. Najednou někdo chtěl volit novýho vůdce. A to jako proč? Ať si to dovede do konce ten milý pan Růžička, kterej ví, že pan Chřpa je inteligent a nepotíživista. Možná, že to dokonce navrhl sám Růža, kterej si nebyl asi úplně jistěj svojí pozicí. Což ovšem bylo dědictví mrtvýho Bolbucha, kterej ho jako zástupce menoval tak nějak na půl huby a nikoliv před řádně nastoupenou jednotkou. Naštěstí byla většina proti nový volbě, hlavně asi Jonas Wreda. A měl taky pravdu. Je to nakonec taky inteligent. Ale potíživista. To musím zmínit. Tak to bylo.

Růžička potěšenej naší loyaltitou se teda konečně odhodlal dojít si za Radgulem Ivarem pro naše těžce vydřenéj prachy, pro ten náš zold. A říkám to už poněkolkrátý, ale ten malej mužíček měl za ušima a pod tou jeho plechovou hlemou byl docela bystřej mozek. Protože na to dohadování se si mě vzal k ruce. Asi kdyby se třeba zakoktal.

Ukázalo se, že potíže ohledně vyplacení peněz naštěstí nebyly. Společně s Radgulem sme prostě sečetli dny, vynásobili to dvěstěkrát, Radgul ještě přihodil nějaký drobný a pak nás vyplatil. Měl sem pocit, že to bylo nějak málo, ale byl to jenom pocit. Sedělo to na zlatku. Takže žádný potíže.

Potíže se ovšem vyskytly vzápětí. Ovšem moje potíže. Barbar Nif, kterýho sem si moc dobře pamatoval jako tahače beden a vůbec pomocnou sílu si najednou začal dělat nároky na Marianu. Nejdřív začal jenom naznačovat, ale mě to bylo hned jasný, hlavně když začal doznačovat. Takže sem se musel ozvat a přihlásit se vo to, kdo jí vlastně přivedl. A hlavně se zase potvrdila stará známá věc. S Nifem bych se nakonec nějak dohodl. Po chlapsku. Jenomže se zase vozval ten hobití sráč Babačan, a jako vždycky v tu nejnevhodnější chvíli, že prej ať to Nifovi přeju. Už zase strkal tu jeho kebuli někomu do řiti. Třeba si myslel, že z toho něco bude mít. Třeba se bude moct koukat klíčovou dírkou. Takže sem se musel vozvat důrazněj a dát tak nějak zapomenout na svatýho Daleše. Tady už nešlo vo nějakou ženskou, taďy šlo vo pozice! Nif dal naštěstí pokoj. Tak nějak po barbarsku asi uznal, že mám přece jenom větší nárok.

Ovšem rozuzlení týchle slabomyslný přetahovačky přišlo vzápětí! A stalo se to co sem už nějakěj čas tušil. Utřeli sme všichni! Slečna Mariana se zařídila po svym. Pod záminkou výslechu si jí vytáhl ten hajzl Porter. Okamžitě sem věděl kolik uhodilo, ale dost dobře sem ted' nemohl dělat potíže. Navíc se mi, k mýmu vlastnímu zděšení, vlastně tak nějak ulevilo. Co bych s ní dělal dál? A tak sem nad celou záležitostí mávl rukou a začal přemýšlet do čeho investuju kapitál.

Konec

Odhadl sem to dobře. Mariana se od nás skutečně odpojila a zůstala v pevnosti. Nakonec jí ten Porter určitě dostane tam kam chce. Dřív nebo pozděj. Měl všechny trumfy v rukávu. A na to se napíjem!

Do Liscannoru ten náš trhanec z původní družiny dorazil začátkem pátýho měsíce. Pátýmu měsíci se říká Traven. Naštěstí už bylo docela teplo. Jel s náma i ten Vesta a všichni se nějak celou cestu dohadovali co provedou s tím Kormanem. Úchylným a perverzním krvesajem. Dělejte si s nim co chcete, když ste do toho namočený, já na to kašlu. Hlavně už sem chtěl vyplatit svůj podíl.

Podíl mi byl vyplacenej včas a řádně. Nebyl to sice takovej vejvar jako jako v klášeře, navíc tyhle peníze sem si fakt tvrdě vodpracoval, ale když se k tomu připočetl podíl z dražby, tak sem byl docela spokojenej. Dražili sme těch pár věcí, který sme si přitáhli. Blbý bylo, že spoustu cenností měl u sebe Bolbuch a Rahem, který sme nemohli na tom severu vobrat. To byla škoda.

Nu, vydražil sem ovšem ten krokodýlí vohoz. Je to dobrej vohoz. Byl sice ušitej tak nějak humpolácky a nějakěj nobl krejčík by se asi potřhal smíchy, ale chránit moje tělo bude určitě dobře. Dražba byla jinak skvělá. Protože všichni byli připitý a rozhazovačný. Takže moje konto zase narostlo. Ale hlavně sem přežil. A to se počítá. Budu muset poděkovat svatýmu Dalešovi a taky svatý Maufě...

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*